

Limited Online #6 โลกออนไลน์สำหรับคุณ

akeove : เข็ย๖

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 874

Limited Online โลกนี้มีเจ้ากั๊ด เล่ม 6

เขียนโดย akeove

พิมพ์ครั้งแรก : กุมภาพันธ์ 2557

ISBN 978-616-00-1198-8

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล
อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือเด็กและวรรณกรรมเยาวชน : สุรียกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : การบูร สุทธิไธธาธา วิญญู กุ๊กสิงห์ พิสูจน์อักษร : อดุณา อนันทานนท์

ออกแบบปก : กฤษฏา รอดหลง ภาพปก/ภาพประกอบ : Mistering รูปเล่ม : สุพิน มลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัท ส. เอเซียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ชีญาภัทร์ ฟองไชย์ ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

ราคา 290 บาท

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิวบุ๊ก

กรุณาถอนสายตากินรีด
www.greenread.com

คำนำ

สวัสดิทูกท่านอีกครั้งครับ แม้ต้นฉบับเล่มนี้จะวางจำหน่ายในปี พ.ศ. 2557 ทว่าขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพิมพ์ข้อความนี้ ยังคงอยู่ในปี พ.ศ. 2556 ซึ่งยังไม่รู้ผลลัพธ์ของการเขียนนิยายแบบปล่อยให้เนื้อเรื่องดำเนินไปตามอารมณ์ของอารเสและพลอตที่ตั้งเอาไว้ ดังนั้น นี่จึงเป็นงานชิ้นแรกที่เต็มไปด้วยความตื่นเต้น และรู้สึกลุ้นระทึกกับกระแสตอบรับเป็นอย่างดี

แม้ใจหนึ่งจะยังกลัวในการเขียนนิยายแบบกระโดดข้ามเหว ทว่าข้าพเจ้าก็ยังคงทำแบบเดิมต่อ แถมท่าทางรอบนี้จะต้องกระโดดไกลกว่าเดิมชวนให้หัวใจของข้าพเจ้าหนาววาบครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ก็ยังเขียนมาได้อีกสักระยะ...เฮ้อ!

หากแฟนนิยายท่านใดไม่พึงพอใจกับเนื้อหาในบางช่วง ข้าพเจ้าก็ต้องกราบขออภัย ณ ที่นี้อีกครั้งที่ยังจะร่นเขียนนิยายไปตามพลอตเดิมมิเปลี่ยนแปลงครับ

ในเล่มนี้ ออเรสยังต้องเสี่ยงชีวิตนับครั้งไม่ถ้วน และเผชิญหน้ากับศัตรูใหม่ เหล่าวิญญูณร้ายในบลัดดีฟอเรสต์ที่จะตามหลอกหลอนดูเงาตามตัว หากออกนอกที่ปลอดภัย ความตายกำลังรอคอยอยู่อย่างแน่นอน

แม้จะมีแต่ความน่าสะพรึงกลัวร้ายลัสม ทว่าชายหนุ่มก็ได้พบเจอกับกลุ่มของพีใหญ่ และพานพบกับสหายใหม่ผู้เป็นชนอันตรายซึ่งอาศัยอยู่ในบลัดดีฟอเรสต์ และยังเป็นผู้รักษาความลับของป่าแห่งนี้

แต่เรื่องสำคัญที่สุดคือ ชายหนุ่มได้ยินเสียงของก๊อดออฟฟอว์ร์ บอกให้เขาไปหาสิ่งทีเรียกว่า อันเซนคีย์ ซึ่งเขาจะแสได้ขึ้นไปยังป่าเขตหนึ่งที่มีอันตรายมากกว่าเดิม เขาก็เชื่อว่าสิ่งนี้จะทำให้ตนจบเกมลิมิเต็ดอนไลน์

อาเรสจึงเดินทางเข้าไปพร้อมกับเหมยฮั่ว ทว่าสิ่งที่เขาต้องพบเจอกลับเป็นกลุ่มเกมเมอร์ ที่เรียกกันว่า ผู้พิชิตมิติลับ พวกเขาเหล่านั้นทั้งเก่งฉกาจและบ้าบิ่น แล้วเมื่อคนกลุ่มนี้ก็หวังครอบครองอันเซนคีย์ เส้นทางของชายหนุ่มเลยเต็มไปด้วยภัยอันตรายที่ยากจะคาดเดา แต่ท่ามกลางศัตรูก็มีมิตรใหม่ นั่นคือ จิไรยะ ผู้ซึ่งโผล่มาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

ถึงจิไรยะจะเป็นอันเซนเช่นเดียวกับอาเรส แต่กลับมากำน้ำใจ พร้อมจะช่วยเหลือให้ชายหนุ่มได้กลับไปพบกับเหมยฮั่วที่พลัดหลงกัน...ทว่าจะทันหรือไม่ เพราะเวลาเติมความรักใกล้จะหมดแล้ว

ขอขอบคุณสำนักพิมพ์สภาพรนิวส์และบรรณาธิการ พี่การบูร สุข-วิไลธำรา ที่ยังคงให้โอกาสข้าพเจ้าได้เป็นนักเขียนนิยายมาจนถึงทุกวันนี้ รวมถึงเหล่าแฟนนิยายทุกท่านที่ช่วยสนับสนุนข้าพเจ้ามาตลอด

ข้าพเจ้าขอฝากอนาคตของนิยายเรื่องนี้ไว้ในมือของทุกท่าน หวังว่าพวกท่านทั้งหลายจะสนุกสนานกับการผจญภัยครั้งใหม่ของอาเรสกับผองเพื่อนในเล่ม 6 นี้ครับ

akeove (เอกไอวี)

ติดตามความเคลื่อนไหวของ Sataporn Fantasy

ได้ที่เพจ www.facebook.com/SatapornFantasy

www.satapornbooks.com

“พวกเราคือ
สิ่งสุดท้าย
ที่คุณจะเห็น...”

“ข้าคือราชา
ชาร์เรียมบิตคอร์น”

“ข้าคือราชา
อาาเรียมบิตคอร์น”

“อยากพลบตา
จงส่งเคบอตะมา”

16

Bloody Forest

ณ เมืองโครนอส

หอคอยเข็มนาฬิกาซึ่งตั้งอยู่กึ่งกลางเมือง ปลายยอดของมันกำลัง
ส่ายโงนแง เพราะถูกโจมตีจากลำแสงสีเหลืองที่พุ่งตัดผ่านไปก่อนหน้านี้
ทำให้เศษหินและสิ่งของที่อยู่ภายในร่วงหล่นสู่พื้นด้านล่าง บางส่วนกระแทก
ตามผนังหอคอยเข็มนาฬิกา ส่งผลให้เกิดรอยร้าว บางส่วนก็ตกลงสู่พื้นอย่าง
รุนแรงจนเกิดเสียงดังโครม

เหล่าซามูไรเกราะแดง เงิน หรือทอง ทั้งที่ไม่สวมผ้าคลุมและสวม
ผ้าคลุมแดง เงิน และทอง ต่างวิ่งวุ่นพาประชาชนอพยพออกจากเมืองตาม
บานประตูทั้งแปดทิศ คงเหลือเพียงแค่ซามูไรเกราะดำสิบนาย ทั้งที่ไม่สวม
ผ้าคลุมและสวมผ้าคลุมแดง เงิน และทองที่กำลังพุ่งขึ้นมาสังหารผู้เรียกตนว่า
ไทฟาลุส ซึ่งยืนอยู่บนเข็มนาฬิกา

ชายหนุ่มรู้สึกแปลกใจกับสิ่งที่เห็น หลังจากเขาพูดคำว่าอันเซนออกไป

มุมมองของเขากลับกลายเป็นบุคคลที่สามโดยพลัน ร่างกายของเขาลอยคว้างอยู่กลางอากาศมิได้เคลื่อนไหวใดๆ มีเพียงไซส์แดงหลายพันเส้นที่พันหนากร่างของเขาอยู่ ส่วนปลายของมันทิ่มแทงออกจากอากาศอุดรอบด้าน

พอยื่นมือขวาไปสัมผัสไซส์เส้นหนึ่ง เขาก็พบอักษรภาษาทาร์ดิซเขียนไว้ว่า กฎของระบบ ยังไม่ผ่านการฝึกสายพลังกระสุนดาวกระจาย ทันใดนั้นเสียงของก๊อดดอฟวอร์ดดังกึกก้องในศีรษะ “หากอยากทะลวงขีดจำกัด จงรับการท้าทาย” พอหลงจับเส้นถัดไปเขาก็พบคำว่า กฎของระบบ ยังไม่ผ่านการฝึกสายพลังผู้ทำลายกฎ แล้วตามด้วยเสียงของก๊อดดอฟวอร์ดที่พูดประโยคเดิมไม่ผิดเพี้ยน

สเตรททิจิสชั้นสูงของชายหนุ่มบอกว่า หากเขาผ่านการท้าทายเหล่านี้ จะได้รับสายพลังขั้นประยุกต์มาครอบครอง ถึงแม้ภาพเบื้องนอกจะเคลื่อนไหวช้าลงถึงหนึ่งร้อยเท่า แต่เขาคงไม่สามารถคลายไซส์แดงทุกเส้นได้ทันก่อนทรงกลมที่เกิดจากไบเคียวสี่เหลี่ยมจะสังหารเหยยัว

ชายหนุ่มเคลื่อนไหวมือทั้งสองข้างไปมาเพื่อค้นหาสายพลังสัญญาอาร์กซ์ ซึ่งเป็นวิชาสร้างเขตปกป้องขนาดใหญ่ในชั่วอึดใจ เพียงมือซ้ายไปสัมผัสไซส์เส้นหนึ่งที่เป็นสายพลังดังกล่าว เขาก็ตั้งจิตมุ่งมั่นแล้วบีบจนไซส์เส้นนั้นแตกสลายในบัดดล

พริบตานี้ ภาพรอบข้างกลับกลายเป็นสีดำสนิท ก่อนจะทันคิด เขายืนอยู่บนยอดเขาสูงแห่งหนึ่งที่ไร้ซึ่งต้นไม้ มีเพียงพื้นหินขรุขระ พอเดินไปได้สองก้าว มองลงไปยังเบื้องล่างก็เห็นผืนป่าปกคลุมรอบอาณาบริเวณ สายลมพัดผ่านทำให้ร่างของเขารู้สึกหนาวเย็น

ตูม!!! เสียงระเบิดดังขึ้นด้านหลัง

อาเรสหันกลับไปยังต้นเสียง ห่างไปลิบเมตร เห็นบุรุษศีรษะล้านสวมเพียงกางเกงขาวสีขาวยาว บุรุษผู้นั้นปิดตาทั้งสองข้าง นั่งขัดสมาธิในบอลลีฟ้าขนาดเล็กซึ่งกำลังลอยอยู่เหนือพื้นหนึ่งเมตร เบื้องนอกมีคนในผ้าคลุมสีดำหลายสิบคนกำลังใช้ดาบสีดำในมือขวาเข้าโจมตีอยู่เนืองๆ ทว่ากลับไม่สามารถ

โจมตีผ่านสัญญาอารักษ์นั้นไปได้

“โปรดปล่อยวางต่อทุกสรรพสิ่งเกิด” เสียงอบอุ่นดังมาจากคน
ศิระชะลำน

“บอกมาว่าแกพาเจ้าหญิงไปหลบซ่อนอยู่ที่ใด” เสียงตะโกนจากคน
สวมหน้ากากยักษ์สีดำ “ข้าอุตส่าห์ดีเมืองจนแตก เพื่อหวังจะครอบครอง
เรือนร่างของนางนะไว้ย!”

“จงค้นหาเจ้าหญิงให้เจอ” เมื่อเสียงของก๊อดออฟวอร์ดดังก้องในศิระชะ
เล้งหน้าของเขাপราภวนาฬิกาทรายสีดำ ภายในบรรจุทรายสีทองที่อยู่ด้าน
บนจนเกือบเต็ม ไซส์แดงที่รัดพันทนาฬิกาทรายสีดำไว้เริ่มส่องแสงเรืองรอง
ไซ้ดังกล่าวปรากฏรอยแตกกร้าว “หากหาไม่พบในสามนาที อายุขัยของเจ้า
ทั้งหมดจะเป็นของข้า”

เพลิง!!! ไซ้แดงที่รัดพันทนาฬิกาทรายสีดำพลันแตกสลาย เม็ดทราย
สีทองร่วงโปรยลงสู่ด้านล่าง

ชายหนุ่มรีบหันมองไปยังผืนป่าโดยรอบ สองเท้าซึ่งมีคลื่นไส้มุนวน
สองชั้นพาร่างพุ่งทะยานไปสู่ฟากฟ้า เขากวาดตามองโดยเร็ว แต่กลับไม่พบ
เห็นผู้ใด ส่วนพวกคนในผ้าคลุมสีดำและคนที่มึ่ศิระชะลำนก็ดูเหมือนจะมอง
ไม่เห็นเขา

‘หรือว่าเธอใช้ไร้จิตซ่อนตัวอยู่ในเขตสัญญาอารักษ์’ ชายหนุ่มเพิ่งพินิจ
เขตป้องกันสีฟ้า ทว่าขนาดของมันเล็กจนเกินไป ทำให้เขามั่นใจว่าไม่อาจจะ
มีใครแอบซ่อนอยู่ในนั้นได้ ‘แต่บุรุษผู้นี้ก็อาจมีหน้าที่หลอกล่อ เพื่อซื้อเวลา
ให้เจ้าหญิงหนี’ เขากลับไปสำรวจผืนป่าเขียวชอุ่มเบื้องล่างอีกครั้ง แต่มั่นก็
ไม่มีการเคลื่อนไหวใดที่ดูผิดสังเกต ‘ไม่สิ เราอาจเข้าใจผิดทั้งหมดมาตลอด’

วินาทีนั้นเอง สเทพททิจิขันธ์สูงของเขาก็ประมวลผลอีกครั้ง นาฬิกาทราย
ที่ให้เวลามาแต่สามนาทีเหมือนจะบอกว่าเขาสามารถเห็นอีกฝ่ายได้ตลอดเวลา
ดังนั้นเธอจะต้องอยู่ในกลุ่มคนบนยอดเขาอย่างแน่นอน วินาทีนั้นเขาลั่นนึก
ได้ถึงคำพูดของนาคาร์ลที่เคยกล่าวว่า *เคออส วิธีการซ่อนใบไม้ดีที่สุดคือ
จงนำมันไปซ่อนเอาไว้ในป่า* เมื่อผลสมกับคำพูดของบุรุษในผ้าคลุมสีดำที่กล่าวว่า

บอกมาว่าแกพาเจ้าหญิงไปหลบซ่อนอยู่ที่ใด ย่อมยืนยันคำตอบของทุกคำถาม

อาเรสเลื่อนนิ้วชี้มือขวาตรงไปยังบุรุษสี่ระดัณ “ผมขอตอบว่า... เขาคอนันคือ...เจ้าหญิง!!!”

วืง!!! นาฬิกาทรายสีดำที่ลอยอยู่ด้านขวามือหมุนวนไปมาด้วยความเร็วสูง จนแตกสลายกลายเป็นละอองแสงสีแสดพุ่งเข้าใส่ร่างของเขา เพียงแค่กะพริบตาหนึ่งครั้ง ทัวร่างของเขาปรากฏไซส์แสดนับพันเส้น ทว่าเส้นหนึ่งที่อยู่เบื้องหน้ากำลังเกิดรอยร้าวและแตกสลายหายไป

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : ผู้เล่นใช้พรแห่งกอดออพพอร์เพื่อแก้ไขข้อมูล **ระดับ แดง ผลที่ได้รับ** สามารถใช้สายพลังสัญญาอาร์กซ์ (สิบสายพลังชั้นสูงแห่งทาร์ซ) ได้ทันที

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : เนื่องจากผู้เล่นสามารถใช้สายพลังสัญญาอาร์กซ์ ซึ่งเป็นสิบสายพลังชั้นสูงแห่งทาร์ซได้ จึงทำให้ผู้เล่นสามารถใช้สายพลังป้อมปราการศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นสิบสายพลังชั้นกลางแห่งทาร์ซได้โดยปริยาย

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : ท่านหมดสิทธิ์แก้ไขข้อมูลระดับแดงถาวร

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : เพื่อเป็นของขวัญสำหรับการเสียชีวิต ท่านจะได้เห็นใบหน้าแท้จริงของเจ้าหญิง

เสียงวินาทีนั้น ภาพรอบด้านพลันอันตรธานไป อาเรสมาอยู่ในห้องสีขาวแห่งหนึ่งที่ค่อยๆ มีสีสันเพิ่มขึ้นทีละนิดพร้อมกับเฟอร์นิเจอร์ที่ทยอยปรากฏขึ้นทีละชิ้น พอเขาสัมผัสได้ถึงสายลมที่พัดมาจากด้านหลังจึงหันกลับไปมอง พบเห็นหน้าต่างกรอบสีน้ำตาลซึ่งเปิดทิ้งไว้ เบื้องนอกมีต้นไม้สูงใหญ่ใบไม้เขียวขจีสะท้อนแสงตะวันที่สาดส่องลงมา

จู่ๆ จมูกของเขาก็ได้กลิ่นหอมบางอย่าง จึงหันกลับมาด้านหน้า เห็นเตียงนอนสีขาว มีอิสตรีผมสีแสดยาวจดเอว นัยน์ตาสีแสดกำลังยกมือขวาขึ้นปิดปาก มือซ้ายถือหนังสือปกแสดเล่มหนึ่ง ใบหน้าของเธอเหมือนกับเรนเน่ไม่ผิดเพี้ยน ส่วนเสื้อผ้าที่สวมเป็นเพียงชุดวันพีซสีเหลือง หญิงสาวหันมามองจุด

ที่เขายืนอยู่ เธอส่งยิ้มหวานมาให้ ทำเอาหัวใจของชายหนุ่มเต้นตึกตัก เพราะรอยยิ้มนั้นเหมือนกับที่คุณหนูแวมไพร์มอบให้เขาเป็นประจำ

“มาสายนะ” เสียงหวานของเจ้าหญิง

“พอเจ้าเล่นสิ่งเพิ่มเวรยามเป็นสิบเท่า แค่เข้ามาได้ก็บุญโขแล้ว” เสียงขี้เล่นของบุรุษผู้หนึ่งดังขึ้นด้านหลัง พออาเรสหันไปมอง กลับพบว่าอีกฝ่ายเดินผ่านตนลงไปนั่งอยู่ด้านขวาของหญิงสาว บุรุษหนุ่มในผ้าคลุมสีแดงผสมทองเลื่อนมือซ้ายไปจับมือขวาของเธอที่วางอยู่บนเตียง “แล้ววันนี้อ่านหนังสืออะไรอยู่ล่ะ”

“วิธีการเป็นแม่คน” หญิงสาวตอบด้วยเสียงหนักแน่นก่อนจะวางหนังสือลงบนเตียง

“เอ๊ะ! เจ้าจะอ่านไปทำไมกัน” บุรุษหนุ่มถามด้วยเสียงตกใจ

“ข้าตัดสินใจจะตั้งครรรค์” เสียงหวานใสของเจ้าหญิงดังขึ้น

“เอ่อ...พระราชกฤษฎีกานั้นหมายเจ้ากับใครแล้วหรือ” บุรุษในผ้าคลุมแดงผสมทองชักมือซ้ายกลับพร้อมผุดลุกขึ้นเดินถอยห่างออกมา “หากเป็นแบบแรกข้ายังกล้านั่งอยู่ตรงนี่ต่อ” ขณะที่เดินไปถึงบานหน้าต่าง จู่ๆ หน้าต่างกลับเลื่อนปิดลงเสียงดังปัง บุรุษในผ้าคลุมหันซ้ายแลขวาอย่างลนลาน “เจ้าหญิง...ข้าคงไม่เข้าใจอะไรผิดไปนะ”

“ก็อย่างที่ท่านคิดแหละค่ะ” เธอคลี่ยิ้มหวานพร้อมลุกขึ้นมาเดินตรงเข้าไปสวมกอดบุรุษผู้นั้น “หนีไปด้วยกันเถอะนะ”

“ข้าฝันจะเป็นนักผจญภัย ไม่นิยมยุ่งเรื่องการเมือง...อู๊บบ!!” ริมฝีปากของบุรุษในผ้าคลุมถูกประกบ พอเจ้าหญิงผละปากออก บุรุษผู้นั้นก็รีบพูด “เมื่อครู่แค่จินตนาการไปเอง ข้าเหนื่อยล้าก่อนตลอดกาล”

“กระซิกๆ” จู่ๆ ปลายหางตาของหญิงสาวก็มีน้ำตาไหลพรากอาบสองข้างแก้ม เธอหันหน้าไปทางซ้ายมือแล้วเอ่ยเสียงแผ่วเบา “ข้าโดนลวงลามา ข้าโดนขี้ใจ” บุรุษหนุ่มอ้าปากค้าง เจ้าหญิงหันกลับไปมองคนในผ้าคลุม “ข้าให้ท่านเลือกแค่สองทาง หนึ่งรับผิดชอบหัวใจของข้า ส่วนอีกหนึ่งก็รอรับความตายในอนาคต”

แขนทั้งสองข้างของบุรุษหนุ่มโอบกอดอัสตรีผมแดงเข้ามา “ข้าก็ชอบเจ้าหญิงนะ...แต่ฐานะของพวกเราต่างกันเกินไป”

“ข้าถึงบอกให้พาหนีไป” หญิงสาวคลี่ยิ้มหวาน

“ไม่ได้!” บุรุษหนุ่มตอบเสียงแข็ง ก่อนจะใช้สองมือจับไหล่ของหญิงสาว ดันเธอถอยไปอย่างนุ่มนวล แล้วพูดด้วยเสียงหนักแน่น “ขอเวลาสามปี ข้าจะเลื่อนตำแหน่งจนพระราชชายาอมให้ข้าแต่งงานกับเจ้า”

“อึ” เจ้าหญิงหัวเราะเสียงใส เธอเดินกลับไปนั่งอยู่บนเตียงพร้อมใช้มือซ้ายหยิบหนังสือปกแดงเล่มนั้นโยนให้บุรุษในผ้าคลุม อาเรสเดินไปยืนอยู่ด้านขวามือคู่มือหนังสือ วิธีการเลื่อนตำแหน่งฉบับรวบรัดภายในหนึ่งปี เจ้าหญิงเบื่องหน้าเอ่ยเสียงหวาน “แล้วข้าจะรออะไรนะ แต่ทุกสัปดาห์อย่าลืมแอบเข้ามาเล่าเรื่องราวของทวีปอื่นๆ ให้ข้าฟังด้วยล่ะ”

“ฮ่า!!!” บุรุษหนุ่มร้องเสียงหลง

ภาพทั้งหมดอันตรธานหายไปจากสายตาของอาเรส เขากลับมายืนอยู่บนยอดเขาอีกครั้ง เหล่าคนในผ้าคลุมสีดำ หน้ากากยักษ์สีดำกำลังอัดสายพลังประจุเทพลงสู่ดาบในมือขวาของพวกเขา เมื่อแสงสว่างสีทองเรืองรองถึงขีดสุด คนพวกนั้นต่างพินสีเสัญญาอารักษ์ของเจ้าหญิงในคราบบุรุษ ศีรษะล้านอย่างต่อเนื่อง

“หากไม่ยอมตายจงส่งเจ้าหญิงมาซะ” เสียงไม่พอใจของคนที่เป็นเหมือนหัวหน้า

“จงปล่อยวางเถิด เจ้าหญิงได้ฆ่าตัวตายตามคนรักของเธอไปแล้ว” เสียงหุดหู่ของผู้อยู่ในเสัญญาอารักษ์ “ก่อนตายเธอบอกว่า หากเกิดใหม่ชาติหน้าก็จะไม่มีวันยอมเป็นของท่านเช่นเคย”

“จงส่งอินังร่านนันมา มันเป็นอดีตคู่หมั้นของข้านะโว้ย!” คนที่เป็นหัวหน้าซึ่งยืนประจันหน้ากับเจ้าหญิงนักแบลงโอม เปล่งแสงสีทองเจิดจ้าออกมา “หากแกไม่ส่งมันตัวดีนั้นมา ข้าจะใช้อาณาเขตเทพจัดการแกเอง”

ฮ่า!! จู๋ คนในผ้าคลุมสีดำเกือบทั้งหมดก็พลันว่างแตกกลายเป็นละอองแสง อาเรสตื่นตกใจ เพราะเขามองไม่เห็นเลยว่ายังมีใครอยู่ในสถานที่

นี่อีกนอกจากคนเบื้องหน้า เพียงชั่วพริบตา ด้านหลังของผู้เป็นหัวหน้ากลุ่มคนสวมหน้ากากยักษ์พลันปรากฏร่างของบุรุษในผ้าคลุมสีแดงผสมทอง

มือขวาของผู้มาเยือนส่องแสงสีทองรูปใบดาบยื่นยาวออกไป มันผ่ากึ่งกลางศีรษะของคนสวมหน้ากากยักษ์คนสุดท้ายลงไปจดพื้น ลำแสงสีทองดังกล่าวค่อยๆ ย่อยสลายร่างของศัตรูที่แยกเป็นสองส่วนให้แตกสลายหายเป็นละอองแสงเจกเช่นลูกน้ำของพวกมัน

“และแล้วพวกเราที่ต้องหนีไปด้วยกันสินะ” เสียงของหญิงสาวดังขึ้นจากบุรุษศีรษะล้าน ร่างของเธอค่อยๆ เปลี่ยนกลับเป็นแวมไพร์สาวที่มีสีหน้าชุกชอนเหมือนกับเรนเนในชุดวันพีซสีเหลือง สัญญาอารักษ์ที่ล้อมรอบร่างของเธอแตกสลายหายไป สองมือของหญิงสาวเลื่อนมาข้างหน้า “แต่ครั้งนี้ ฐานะของเราสองเท่าเหมือนกันแล้ว อีๆ”

“เจ้าหญิงอยากจะไปที่ไหนล่ะ” บุรุษหนุ่มถาม

“ทั่วทั้งทาร์ชเลย” เสียงร่าเริงของเจ้าหญิง บุรุษหนุ่มเดินเข้าไปให้เธอสวมกอด หญิงสาวเอ่ยต่อ “แต่ตอนจบพวกเราจะไปอยู่กับกันที่ทวีปเรดมูนและมีลูกหลานเยอะๆ นะ”

“ทำไมล่ะ” บุรุษในผ้าคลุมแดงผสมทองถาม

“ก็ที่นี่คือบ้านเกิดของท่านไม่ใช่หรือ” เสียงหวานใสของหญิงสาวดังขึ้น “ก่อนพวกเราจะทำอะไรกัน ก็ควรไปเคารพหลุมศพพ่อแม่ของท่านสักครั้งจริงๆ”

“อือ...ไปก็ได้ แต่ไม่สัญญาว่าจะได้ไหว” เสียงของบุรุษหนุ่มดูไม่มั่นใจ “เพราะข้าทั้งตระกูลมาเดินทาง ปานนี้พวกพี่ๆ น้องๆ ในตระกูลเอมมาริโนคงจะรังเกียจข้าน่าดู ฮ่าๆ”

“ไม่เป็นไร เรื่องวางแผนเราเก่งนักแล” หญิงสาวยิ้มหวานก่อนจะเอ่ยเสียงดู “แต่ท่านอย่าไปทำสัญญากับก๊อดออฟวอร์เลยนะ มันไม่ใช่คนที่ท่านจะสู้ได้หรอก”

“ข้าจะไม่ไปสู้จนกว่าเจ้าหญิงจะตาย” มือขวาของบุรุษในผ้าคลุมชูขึ้นสูง เผยให้เห็นหลังมือที่มีกางเขนกลับหัวสีขาวส่องแสงเจิดจ้า “ขอสัญญาด้วย

ฉายามีชื่อเสียงหาบทแหวนแวมคิง”

“อึ” หญิงสาวหัวเราะเสียงใส “จัน...เราจะอยู่ให้นานที่สุด เพื่อให้ท่านไม่ต้องไปแพ้ก๊อดดอฟอร์ด”

“อะ! ไม่เชื่อใจข้าเลยหรือ ว่าข้าจะชนะ” แวมคิงเอ่ยเสียงท้อแท้

“แน่นอนซี! และลูกหลานของพวกเราต้องเป็นพ่อค้าด้วย” เสียงแข็งขันของอดีตเจ้าหญิง “ด้วยความรู้ของฉัน ตระกูลเอมมารินี่จะกลายเป็นเศรษฐีไปชั่วลูกชั่วหลาน อึ”

จู่ๆ ภาพทั้งหมดก็สลายหายไป ร่างของเขาคลายถูกพายุลูกใหญ่ทำให้หมุนวนไปมา พอรู้สึกตัวอีกครั้ง เบื้องหน้าของชายหนุ่มคือบอลสีเขียวที่เกิดจากใบเคียวซึ่งกำลังหดเล็กลงทีละนิด เพื่อขยี้ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ภายในมุมปากกระตุกขึ้นเล็กน้อย เพราะในตอนนั้นเขามีสายพลังแห่งการปกป้องแล้ว อาเรสใช้สายพลังประจู่เทพจนทั่วร่างเปล่งแสงสีทองเจิดจ้า แล้วเขาก็พุ่งขึ้นไปยังบอลสีเขียวเบื้องหน้าอย่างไม่ลังเล

“ย้ายก!!!” เขาร้องตะโกนสุดเสียง

หมยฮัวมองไปยังใบเคียวสีเขียวที่กำลังเคลื่อนเข้ามาใกล้ พลังพิเศษของเธอเกือบทั้งหมดถูกใช้ไปตั้งแต่ตอนพุ่งเข้ามาและเปิดทางหนีให้แก่ชายท่าน แต่หญิงสาวไม่เคยเสียใจกับสิ่งที่ทำลงไปแม้แต่น้อย ถึงตอนนี้น้ำตาจะยังรินไหลไม่ยอมหยุด ทว่าเธอกลับรู้สึกดีที่ได้รักใคร่สักคนมากมายเพียงนี้

หญิงสาวหลับตาลง เพราะต่อให้เธอต้องตาย ก็จะไม่ขอจดจำความรู้สึกดีๆ ที่นายท่านเคยมอบให้ตลอดหลายวันที่ผ่านมา ในขณะที่นางเองเธอก็พลันรู้สึกอบอุ่นเหมือนถูกอาเรสสวมกอดจากด้านหลัง มือทั้งสองของเขาค่อยงออยู่บริเวณหัวไหล่ของเธอ แก้มขวาของเธอถูกริมฝีปากอันนุ่มนวลสัมผัส

“นี่เราจินตนาการเก่งขนาดนี้เลยรี” หมยฮัวหน้าร้อนผ่าวกับความทะลึ่งของตน

“ไม่เป็นอะไรนะ” เสียงทุ้มเข้มของบุรุษหนุ่มดังขึ้นด้านหลัง

“หรือว่านี่คือ ช่วงเพื่อเจ้อก่อนตายที่เขาว่ากัน” หญิงสาวเริ่มคิดเป็นตุเป็นตะ จนตอนนี้เธอรู้สึกเหมือนกับว่าแผ่นหลังมีไออุ่นจากนายท่านที่เธอรัก

‘ไม่ดี! นี่มันมากกว่าจินตนาการไปแล้วนะ’ หญิงสาวลืมหูลืมตาขึ้นเห็นทรงกลมสีฟ้าที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางสามเมตรปกป้องเธออยู่จากใบเคียวสีเขียวทั้งหลาย “สัญญาอารักษ์เธอ”

“ฮั้วฮั้ว ไม่ต้องกลัวนะ” อาเรสเอ่ยขณะมองร่างบางซึ่งอยู่ในอ้อมกอดชายหนุ่มเริ่มใช้หัตถ์เวทรักษาสาวใช้อย่างต่อเนื่อง อีสตรีผมสีม่วงหันขวามือมองด้วยสายตาลนลาน เขารีบเอ่ย “วันหลังอย่าทำอะไรมั่วๆแบบนี้อีกล่ะ”

“ฮ้า!!!” หญิงสาวหมุนขวามือหาเขา เธอเลื่อนมือทั้งสองข้างขึ้นมาดึงแก้มของเขา พุดเสียดู “นายท่านต่างหาก เข้ามาในนี้ทำไม”

“ก็เข้ามาปกป้องฮั้วฮั้วไง” ชายหนุ่มตอบกลับไปพร้อมมองใบเคียวสีเขียวทั้งหมดที่พุ่งลง เขาเหม่อมองขึ้นไปบนเข็มนาฬิกาที่มีไอบ้าตัวหนึ่งกำลังชูแขนขวาขึ้นสูง มันยังคงรวบรวมพลังสายฟ้าเหมือนต้องการขีดใส่ทุกสิ่งที่ยาวหน้า อาเรสจึงเอ่ย “พวกเราไปจบเรื่องนี้กันเถอะ”

“แต่พลังพิเศษของดิฉันเพิ่งฟื้นฟูกลับมาแค่ 500 หัวใจของตนเองนะคะ” เสียงจริงจังของหญิงสาว

“ผมจะโจมตีทำลายพลังป้องกันของศัตรู” เขาเอ่ยไปตามกลยุทธ์ที่สแตรททิจิสขึ้นสูงบอก “ส่วนฮั้วฮั้วคอยโจมตีข้า ตอนมันไร้พลังป้องกันนะ”

“จะสำเร็จหรือคะ” อีสตรีผมสีม่วงถามกลับ

“พวกเรากำลังจะเป็นพ่อแม่คนแล้ว” ชายหนุ่มเอ่ยต่อด้วยเสียงหุ่มเข้ม “ต่อให้ต้องเจอเรื่องลำบากยังไง แต่เพื่ออนาคตของลูก พวกเราก็ต้องฝ่าฟันไป”

อาเรสมองทั้งพลังชีวิตและพลังพิเศษของเขาที่เหลืออยู่รวมกันประมาณ 60,000 หัวใจของ หากเขาใช้อย่างเหมาะสมย่อมเพียงพอต่อการฆ่าบรูซสูทดำได้อย่างแน่นอน

“ได้ค่ะ” สาวใช้ขานตอบ

ชายหนุ่มใช้เวทล่องพาร่างขึ้นไปยืนอยู่บนเข็มนาฬิกา เขาคลายกอดออกจากหญิงสาวพร้อมเดินสวนเธอไปสองก้าว แล้วมองศัตรูที่ปลายเข็มนาฬิกาของมันก็ยังมีอักษรภาษาสปีดิซันับพันหมื่นวน สายฟ้าที่ฟ้าดลงมายัง

คงฟาดต่อมิขาดสาย ส่วนแขนซ้ายมีดาบสีดำนีเล่มหนึ่ง ยาวประมาณหนึ่งเมตร รอบขาขวาของมันมีบอลแสงสีเขียวหลายร้อยลูกหมุนวน

“เฮ้!!!” เขาตะโกนขึ้นสุดเสียง

“ยังไม่ตายอีกรี เจ้ามาลูชาตัวน้อย” เสียงแหบแห้งของคัตรู โบหน้าของมันเริ่มซุบซิด บงบอกว่ากำลังใช้พลังเกินขีดจำกัด “อีกหนึ่งนาที ข้าจะเป่าทั้งแกและเมืองโครนอสให้หายไปตลอดกาล ฮ่าๆๆ”

“นั่นหมายความว่า คุณอยู่รอดถึงตอนนี้นั้นนะ” ชายหนุ่มเอ่ยพร้อมวิ่งไปในทันใด

เขามองเข็มนาฬิกาที่มีรูโหว่อยู่มากมาย ซึ่งน่าจะเกิดจากกิ่งลำแสงสีเหลืองก่อนหน้านี้ สแทรกทิจิสชั้นสูงไม่สามารถประเมินผลการต่อสู้ได้อีกต่อไป มีเพียงคำเดียวมันบอกมาคือ จงหวังพึ่งดวงและควมกล้า มือขวาเรียกดาบคาตานะรีโวออกมาถือไว้ ส่วนมือซ้ายเรียกฝักดาบออกมา เขาเปลี่ยนมันไปเป็นดาบเรเปียร์รีโวอย่างรวดเร็ว เนตรใจช่วยให้เขามองเห็นอริสตรึมสีม่วงที่วิ่งตามมาอยู่ด้านหลัง

“หะ! คิดว่าแค่สองตัวจะบังคับให้ข้าเลิกสะสมพลังสายฟ้าได้หรือ” เสียงเหย้ยหันจากพ่อบ้านตระกูลทิวลิป มันชูมือซ้ายที่มีดาบสีดำนีเล่มมาหาเขา “รีบเอาพลังพิเศษของเจ้ามาส่งให้ข้าซะสิ หี่ๆ”

เมื่ออาเรสอยู่ห่างจากอีกฝ่ายแค่แปดเมตร มันวัดเท้าขวาขึ้นลง บอลแสงสีเขียวเปลี่ยนเป็นใบเคียวสีเขียวขนาดเท่านี้วก้อยนับพันพุ่งแหวกอากาศมา

“นั่นหมายความว่า แกอยู่รอดถึงตอนนี้นั้นนะ ฮ่าๆๆ” เสียงเย็บเย้นดังขึ้นจากคัตรูร้าย

เขาหยุดเท้าลงพร้อมเลื่อนมือซ้ายไปเบื้องหน้า ด้วยจิตใจที่มุ่งมั่น ชายหนุ่มใช้สายพลังบ่อมปรากราคาร์คัคคีลธิร์ขึ้นในบัดดล

เสียงจากระบบแจ้งเตือน : พลังพิเศษและพลังชีวิตของผู้เล่นลดลงอย่างละ 15,000 หัวใจของ บ่อมปรากราคาร์คัคคีลธิร์มีพลัง 22,000 หัวใจของ บ่อมปรากราารูปแบบ แนวกำแพง สูง 5 เมตร ยาว 10 เมตร รัศมีปกป้องหรือ

โจมตี 10 เมตร

แนวกำแพงสีฟ้าปรากฏขึ้นเบื้องหน้าของชายหนุ่ม มันอยู่ห่างจากเขา ประมาณหนึ่งเมตร เหล่าใบเคียวที่พุ่งมาถูกกำแพงสีฟ้าด้านรับไว้ได้ทั้งหมด มือซ้ายของอาเรสกระแทกไปเบื้องหน้าเบาๆ กำแพงดังกล่าวจึงพุ่งเข้าไปหา ศัตรูที่มีสีหน้าลนลาน

“คิดว่าข้ากลัวรี!!” มือซ้ายของมันเงื้อมขึ้นสูงก่อนจะพินลงมา

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง อาเรสสั่งให้กำแพงดังกล่าวสลายหายไป ศัตรูที่พินพลาดจึงเปิดช่องโหว่ครั้งยิ่งใหญ่ ชายหนุ่มสร้างคลื่นทมิฬขึ้นมา ครอบคลุมใบดาบเรเปียร์รีโว เขาทะยานร่างเข้าไป ขณะที่ใบดาบสีดำของ ศัตรูพินลงมาจนสุด มีอชวาปลันเสือกแทงไปยังกึ่งกลางหน้าอกของศัตรู พร้อมทักษะพิเศษสามเท่าจากดาบเล่มนี้

ตูม!!! คลื่นแสงสีดำสองเส้นด้านข้างที่เกิดจากทักษะพิเศษ ทะลวง ออกจากร่างของศัตรูไปยังด้านหลัง ในจังหวะเดียวกับเส้นแสงสีดำที่ออกจาก ใบดาบ จึงเกิดแสงสีดำสามสายพุ่งไปสลายยังบริเวณปลายเข็มนาฬิกาสีดำ

ศัตรูที่บาดเจ็บสาหัสจึงไม่สามารถปิดปิดประจู่เทพด้วยรีจิตได้อีก ต่อไป แสงสีทองทั่วร่างของมันเผยให้เห็นซัดตา อาเรสขอข้อคอกขามาด้านหลังเล็กน้อย เขาใช้ประจู่เทพขั้นสูงสุดอัดเข้าไปในดาบเรเปียร์รีโว หลังจาก นั้นใช้ทักษะพิเศษสามเท่าทุกครั้งี่แทงใส่บุรุษชุดดำ

เปรี๊ยะ!! เปรี๊ยะ!! เปรี๊ยะ!! เพียงโจมตีไล่จากใบหน้า หน้าท้อง ต้นแขนซ้ายและต้นแขนขวามาแค่ห้าชุด ลำแสงสีทองทั่วร่างของอีกฝ่าย ก็แตกสลาย เขาจึงเปลี่ยนดาบเรเปียร์รีโวเป็นดาบคาตานะรีโว มีอชวาเลื่อน มาด้านหลังพร้อมมวกมือซ้ายไปกุมฝักดาบที่อ้อมหลังมา เขางอร่างไปข้างหน้า เล็กน้อย ก่อนจะชักดาบออกด้วยความเร็วสูงสุดที่ผสมผสานกับทักษะพิเศษสามเท่า เพื่อใช้เพลงดาบสายฟ้าคำรนตระกูลเซียง

“ย้าย!!!” อาเรสร้องตะโกนสุดเสียง

เขาเคลื่อนผ่านศัตรูที่ยืนนิ่ง ส่วนดาบที่ถูกชักออกพินตามแนวระนาบ จากขวาไปซ้ายเพื่อตัดลำคอของศัตรู มันกลับทำได้เพียงแค่พินใส่อากาศธาตุ

เนื่องจากในตอนที่กำลังจะถูกเป้าหมาย อีกฝ่ายก็ยั่วตัวท่อนบนไปข้างหลัง จึงหลบได้อย่างฉิวเฉียด อาเรสซึ่งเคลื่อนห่างมาห้าเมตรรีบหมุนตัวตามเข็ม นาฬิกากลับไปมอง

อิสตรีผมสีม่วงเคลื่อนผ่านทางซ้ายมือของศัตรู เธอทิ่มแทงดาบเมดเรเปียร์ใส่ลำคอของศัตรูหลายสิบครั้ง ก่อนจะมายืนอยู่เบื้องหน้าของเขา ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้มสดใส

“นายท่าน สำเร็จแล้วนะค่ะ” เสียงยินดีของหญิงสาว

อาเรสส่ายหน้า ถึงแม้ออกของบุรุษสูงทดำจะย่อลงมา แต่หัวบรูหนึ่ง ลำคอของมันก็เชื่อมต่อเข้าด้วยกัน ร่างของอีกฝ่ายหมุนมาทางนี้ แขนขวาของมันซึ่งยกขึ้นมาตลอดเริ่มฟาดลงมาทีละนิด

“เออ! ข้าไม่ทำลายเมื่อโครนอสก็ได้” เสียงแหบแห้งของศัตรู ใบหน้าของมันเริ่มเหี่ยว “แต่ข้าจะเอาพวกแกทั้งสองไปด้วย”

ชายหนุ่มเหนื่อยล้าถึงขีดสุด ได้แต่เคลื่อนร่างไปยืนอยู่เบื้องหน้าของเหมยฮั่ว พลังชีวิตและพลังพิเศษของเขารวมกันมีเหลือแค่ 3,000 หัวใจทอง ต่อให้ฝันใช้สายพลังสัญญาอาร์กซ์ แต่มันก็คงไม่แข็งแกร่งพอจะป้องกันลำแสงสีเหลืองที่มีพลังสายฟ้าสูงขนาดครอบคลุมทั้งลำแขนของอีกฝ่ายได้

“นายท่าน” เสียงร้องตะโกนของสาวใช้ที่ยืนอยู่ด้านหลัง พอเขาหันไปเห็นเธอยกแขนซ้ายขึ้นสูง ปลายดาบเมดเรเปียร์ปรากฏดาบสีชมพูเล่มหนึ่งพุ่งไปยังด้านหน้าของเขา อาเรสมองตามไปเห็นมันพุ่งเข้าสู่ดวงตาข้างซ้ายของบุรุษสูงทดำ ทว่ามันกลับเขี่ยมือข้างนั้นลงมาทีละนิดเช่นเดิม “ขอโทษด้วยนะค่ะ”

“ไม่เป็นไร” อาเรสเอ่ยแล้วเก็บดาบคาคานะรีโวใส่ฝักในมือซ้าย ก่อนจะเก็บมันลงสู่เพียวแบล็ก ชายหนุ่มนึกคิดได้ถึงโลฟริงจึงรีบดึงพลังที่สะสมไว้ในสต็อกออกมา บัดนี้เขามีพลังชีวิตและพลังพิเศษรวมกันประมาณ 12,000 หัวใจทอง “พวกเรายังพอมีโอกาสชนะ”

“ทำยังไงคะ” ฮั่วฮั่วถามเสียงใส

“ก็แค่โจมตีให้เร็วกว่ามันไง” อาเรสตอบพร้อมพุ่งร่างไปเบื้องหน้า

“วิธีสั้นคิดอีกแล้ว” หญิงสาววิ่งติดตามเข้ามา “แต่ดิฉันก็จะทำค่ะ”

ชายหนุ่มมองแขนขวาของศัตรูที่สั้นเทา สแทรกทิจิสชั้นสูงของเขา บอกว่า ประจุสายฟ้าซึ่งสูงมากเกินไปทำให้บรูซสูทดำไม่สามารถเลื่อนมือขวาลงมาได้อย่างง่ายดายเหมือนปกติ เขาจึงขอมุมพลังที่เหลืออยู่ทั้งหมดโจมตีครั้งสุดท้ายมือขวายื่นออกไปด้านข้างลำตัว เขาจะลองเลียนแบบแวมคิงที่เข้าไปช่วยเหลือเจ้าหญิง

ว๊ิง!!! อาณาเขตเทพรูปแบบใหม่บังเกิดขึ้นที่มีมือของเขาข้างนั้น ใบดาบสีทองที่ยาวหนึ่งฟุตพลันยื่นออกมา ชายหนุ่มเชื่อว่าของสิ่งนี้จะต้องใช้สังหารศัตรูได้อย่างแน่นอน

“นายท่าน เดียวดิฉันจะสร้างช่องโหว่ให้เอง” สิ้นวาทะ สาวใช้ก็วิ่งแสวงเขาไป

“ติดกับแล้วเจ้าพวกโง่” เสียงเหยียดหยันของศัตรู มือขวาของมันเลื่อนลงมาเร็วขึ้น “ตายซะ...อู๊ป!”

จู่ๆ ลูกธนูสีทองดอกหนึ่งก็พุ่งขึ้นมาปักหูขวาทะเลหูลงของบรูซสูทดำ แขนขวาของมันที่กำลังเลื่อนลงมากระตุกขึ้นบนเล็กน้อย อาเรสมองลงไปเห็นเดอะแบนดิดที่นอนหงายอยู่บนหลังคาคีสูง คนแคระชูมือซ้ายที่ถือคันธนูสีทองขึ้นมาบอก เนื้อศีรษะมีหินสีดำเรียงเป็นอักษรภาษาทาร์ดิซว่า *ข้าช่วยได้แค่นี้*

ชายหนุ่มฉีกยิ้มให้แก่มิตรภาพของอีกฝ่าย เมื่อมองไปยังหอคอยเข็มนาฬิกา บัดนี้มีคนสวมผ้าคลุมสีขาวขลิบทองจำนวนมากกำลังช่วยกันใช้สองมือดันหอคอยไว้อยู่ ฝ่ามือของพวกเขาปรากฏแสงสีเงินแผ่ออกมาปกคลุมรอยร้าวตามผนังหอคอย ทำให้หอคอยเข็มนาฬิกาที่กำลังจะเอียงลงไปค่อยๆ กลับไปตั้งตรงที่ละนิด

อาเรสซึ่งวิ่งติดตามฮั้วฮั้วได้แต่มุงมันกับการโจมตีครั้งสุดท้าย ทว่าเท้าขวาของศัตรูกลับตวัดบอลแสงสีเขียวมาเบื้องหน้า บอลดังกล่าวคราวนี้มีได้เป็นแคใบเคียวอีกต่อไป มันหลอมรวมกลายเป็นแหวนขนาดใหญ่พุ่งตรงมาทำให้เหมยฮั้วที่วิ่งบนเข็มนาฬิกาอยู่ไม่มีทางหลบหนี ในเวลาเดียวกันนั่นเอง

คนสวมผ้าคลุมสีขาวยสามคนทะยานขึ้นมาด้านซ้ายมือ หากเขาจำไม่ผิดน่าจะเป็นคนจากตระกูลทิวลิป

“พวกเราจัดการเอง” เสียงของสามหนุ่มดังผสาน ทิวร่างของพวกเขาปรากฏแสงสีทองห่อหุ้มไว้ พวกเขาต่างใช้ร่างของตนพุ่งชนให้แสงสีเขียวเบี่ยงออกไปด้านขวามือ “ที่เหลือฝากด้วยนะพรรคพวก”

เหมยฮั่ววิ่งนำหน้าไปต่อในทันใด ในขณะที่ระยะห่างของเขากับศัตรูเหลือเพียงแค่สามเมตร มือซ้ายของบุรุษสูทดำก็เลือกแทงมาด้านหน้าพร้อมบังเกิดฝนดาบสีดำหลายร้อยเล่ม ทว่าเดอะแพร์ที่หายไปนานพลันบินมารับไว้ด้วยร่างที่แสนเล็กของอีกฝ่าย

“ไอ้หนู ผู้ต่อไปนะ” ร่างของแพร์ต้นนั้นพลันดิ่งลงสู่พื้นเบื้องล่างทางซ้ายมือ

ทว่าเพราะความซุกซน ทำให้แขนขวาของศัตรูเลื่อนลงมาจนสุด ลำแสงสีเหลืองของอีกฝ่ายที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณสองเมตรได้ยิงตรงมา จังหวะนั้นสามสาวใช้แห่งตระกูลซากระทะยานขึ้นมาจากทางขวามือ มือซ้ายของสามพี่น้องผสนกัน ก่อเกิดโล่สีทองทรงรีขนาดใหญ่กว่าปกติสามเท่า ขึ้นมาป้องกันลำแสงไว้ได้ทันท่วงที

เปรี๊ยะ!!! แรงกระแทกจากลำแสงสีเหลืองทำให้สามสาวต้องถอยหลังมาหาพวกเขา นอกจากบริเวณที่ไล่ปกป้องไว้ ลำแสงสีเหลืองเคลื่อนผ่านเป็นแนวยาว

“นายท่าน นายหญิง อายายอมแพ้นะ” เสียงร้องของสามสาวดังขึ้น พวกเขาหันมาส่งยิ้มแต่ใบหน้ากลับดูซีดเซียวมากกว่าปกติ ย่อมบ่งบอกว่าสามพี่น้องตระกูลซากระฝืนใช้พลังพิเศษจำนวนมหาศาลอยู่ นัตลีมีที่อยู่ด้านซ้ายสุดกระอักโลหิตออกมาคำโต อากิโกะที่อยู่ถัดมามีโลหิตไหลผ่านสองจุดมูก ส่วนฮารุกะซึ่งอยู่ขวาสุดมีเลือดออกบริเวณดวงตาขวา แต่หญิงสาวทั้งสามยังฝืนหันกลับไปพร้อมเดินขึ้นหน้าที่ละก้าว

“พวกเราจะไปส่งนายท่านและนายหญิงเอง” เสียงร้องของสามพี่น้องตระกูลซากระ

เข็มนาฬิกาที่อาเรสเหยียบอยู่พลันหลุดลงไปในท่อลำแสงด้านล่าง เขาจึงต้องใช้เทวาล่องพาร่างเดินเหยียบอากาศทันควัน พอมองไปเบื้องหน้า ก็เห็นผมเฒ่าของพวกนัตสึมิเริ่มเป็นสีทอง บนหัวของพวกเขาเริ่มมีหูจิ้งจอกสีทอง ออกออกมา เช่นเดียวกับบริเวณบันไดที่มีหางฟูฟ่อง

“นายท่านและนายหญิง เชิญไปได้เลยคะ” เสียงของอากิโกะดังขึ้น

ไล่ส่วนของเธอยื่นยาวขึ้นด้านบน ทำให้ลำแสงสีเหลืองของศัตรูที่ยิงผ่านบริเวณนั้นถูกต้านไว้ได้จนหมดสิ้น ในระหว่างที่เขากำลังลี้เลียวจะไปได้หรือไม่ เหมยฮัวก็กระโดดนำไปก่อน

“นายท่าน รีบตามมาเถอะ” เสียงหนักแน่นของฮัวฮัว

“อย่าตายนะ!” อาเรสเอ่ยขึ้น

“ไม่ต้องห่วงค่ะ พวกเราจะต้องรอดเพื่อไปปรนนิบัตินายท่านยามค่ำคืน” สามพี่น้องตระกูลซากรุเอะเอ่ยด้วยเสียงเอียงอาย ผ่านไปหนึ่งวินาที พวกเขา ก็หัวเราะคิกคัก “หากอยากให้รางวัลพวกเรา ก็ขอเป็นเดดแล็กกันนะค่ะ”

“ได้สิ” ชายหนุ่มเอ่ยพร้อมทะยานร่างขึ้นบน

เมื่อขึ้นมาก็พบว่าด้านหลังของบุรุษสูงดำ มีคนในผ้าคลุมสีฟ้ายืนอยู่ห่างประมาณห้าเมตร มือขวาของอีกฝ่ายกำลังกุมมือซ้ายของคนในผ้าคลุมสีชมพูแน่น ประกายแสงสีฟ้าและชมพูที่ออกจากมือของสองอาจารย์ ก่อเกิดดาบสีดำขนาดใหญ่ขึ้นด้านหน้าของพวกเขา ความยาวของมันเกือบห้าเมตร กว้างสองเมตร

“ย้าย!!!” เสียงร้องตะโกนของบัตเลอร์คิงและเมดควีนดังกึกก้อง สองเท้าของพวกเขาวิ่งเหยียบอากาศพุ่งเข้าหาศัตรู ทุกมิลิเมตรที่ดาบเล่มนั้น เคลื่อนผ่าน เข็มนาฬิกาที่ถูกแยกออกเป็นสองซีก เกิดเสียงครืนดังกระหึ่มทั่วอาณาบริเวณ “ตายซะเถอะ! เจ้าลูกศิษย์ชั่ว”

“เถอะ! แก่เจียนตายยังไม่เจียมตัวอีก” บุรุษสูงดำมิได้หันกลับไปมอง มันเพียงตวัดเท้าขวาลง ส่งผลให้บอลแสงสีเขียวลูกหนึ่งเปลี่ยนเป็นใบเคียว พุ่งขึ้นมาตัดแขนซ้ายของตน แขนข้างนั้นซึ่งฝ่ามือกุมดาบสีดำไว้ เคลื่อนเข้าไปปะทะกับดาบสีดำขนาดใหญ่ของอาจารย์ “สองแก่อน้าโง่เอ๊ย! จงส่งพลังมา

ให้ข้า ฮ่าๆๆ”

“อย่าหวัง” เสียงของบัตเลอร์คิงและเมดควีน พวกเขามิได้เข้าปะทะเหมือนคนโง่งม เพียงแต่วิ่งถอยหลังไปมาเพื่อมิให้มือข้างนั้นของศัตรูสามารถเข้าใกล้ได้ สองอาจารย์ตะโกนก้อง “เสียหัวไว้บใจดี”

อาเรสมองแผ่นหลังของอิสตรีผมสีม่วง มือซ้ายของเธอซึ่งกุมดาบเมดเรเปียร์ไว้ได้เสือกแทงลงไป ก่อเกิดฝนเข็มสีชมพูเข้าหาศัตรู แต่บุรุษสูงดำกลับมิได้หลบหลีก มันเพียงตวัดขาขวาซึ่งมีบอลแสงสีเขียวลบลูกขึ้นมา บอลเหล่านั้นแปรเปลี่ยนเป็นใบเคียวสีเขียวที่มีความยาวประมาณหนึ่งฟุต ฟุ้งสวนกลับพร้อมทำลายฝนเข็มจนหมดสิ้นและยังคงเคลื่อนเข้าหาเหยี่ยว

“ฮัวฮัว หลบเร็ว” ชายหนุ่มยกมือซ้ายไปเบื้องหน้า ทว่ายังห่างเกือบหนึ่งเมตรจึงได้แต่ร้องตะโกน “รีบถอยกลับมาสิ”

ในเวลานั้นเอง แม่ที่แท้จริงของหญิงสาวก็ทะยานขึ้นมาด้านขวามือของลูกสาว เธอเข้าไปสวมกอดเหยี่ยวพร้อมสร้างโล่สีฟ้าหลายร้อยใบขึ้นมา ปกคลุมด้านหลังไว้ ใบเคียวสีเขียวทั้งสิบพุ่งกระแทกทำลายโล่สีฟ้าอยู่เรื่อยๆ ตามตัวใบเคียวเกิดรอยแตกร้าวเพิ่มขึ้นทีละนิด

“แม่รักลูกนะ” เสียงอ่อนโยนของหญิงสาวดังขึ้น เธอใช้สองมือดันร่างของลูกสาวส่งกลับมาให้เขาพร้อมรอยยิ้ม “ท่านหมอ ฝากดูแลลูกสาวของดิฉันด้วยนะคะ”

“ไม่!!!” เสียงของเหยี่ยวดังลั่น

“ไอ้น้องโง่!” เสียงโกรธของผู้นำตระกูลถึง หญิงสาวพุ่งขึ้นมาด้านซ้ายมือสวมกอดแม่ของเหยี่ยวด้วยมือขวา ส่วนมือซ้ายยื่นออกไป เพียงชั่วพริบตาเกิดแนวกำแพงสีฟ้าเข้าด้านรับใบเคียวทั้งสิบได้อย่างง่ายดายตายเพียงพวกมันแตกสลายออก กำแพงสีฟ้าก็ค่อยๆ ย่อขนาดลงจนกลายเป็นหอกเล่มหนึ่ง “อย่าทิ้งให้ลูกสาวโง่ๆ ต้องอยู่เพียงลำพังสิ...” ทันใดนั้นเธอก็โผล่ออกมาเป็นโลหิต “อ้อก!!!”

“ท่านพี่ อากาศบาดเจ็บยังไม่หายดีไม่ใช่หรืคะ” เสียงห่วงใยจากน้องสาวของผู้นำตระกูลถึง

“ผู้นำตระกูลย่อมต้องดูแลทุกคนในครอบครัวของตน” เสียงเด็ดเดี่ยวจากผู้นำตระกูลถึงที่ยังมีเลือดไหลรินออกจากมุมปากซ้าย เธอใช้มือขวาโยนร่างของน้องสาวมาอยู่เบื้องหน้าเหมยฮั่วก่อนจะพูดต่อ “พาลูกสาวหลบหนีไปซะเดี๋ยวพี่จะจัดการเรื่องทุกอย่างให้อเอง”

ลินวจา หญิงสาวก็ควบคุมให้หอกเล่มนั้นพุ่งเข้าไปหาบุรุษสูทดำมันซึ่งมีสีหน้าเหมือนคนกำลังจะสิ้นใจ ควบคุมให้มือซ้ายพุ่งกลับเข้ามาด้านรับคมหอก แต่หอกสีฟ้าเล่มนั้นกลับเคลื่อนไหวยหลบหลีกซิกแซ็กไปมาจนกระทั่งทะลุศีรษะของมัน ในเวลาเดียวกันมือซ้ายของศัตรูก็เคลื่อนมาบีบคอผู้นำตระกูลถึง

บุรุษสูทดำซึ่งสวนหัวหลงเหลือเพียงแค่ปาก เอ่ยออกมา “ฮ่าๆๆ เอาพลังทั้งหมดของแกมาซะ”

อาเรสรีบพุ่งไปหาอีกฝ่าย ทว่าเท้าขวาของมันได้เตะขึ้นสูงปลดปล่อยบอลแสงสีเขียววนรัยออกมาแปรเปลี่ยนเป็นใบเคียวขนาดเล็กพุ่งใส่เขา จังหวะนั้นเองสแทรกทิจิซึ้นสูงระดับสองของเขาเริ่มทำงานอีกครั้ง

ทุกสิ่งรอบข้างเหลือเพียงแค่นี้ขาว ดำและทอง สิ่งแวดล้อมส่วนใหญ่ยังคงเป็นพื้นที่สีดำเหมือนเช่นเคย ส่วนบุรุษสูทดำที่ไม่มีการเคลื่อนไหวใดๆ ยังคงยืนอยู่ในร่างสีทองเช่นเดิม ในทางตรงกันข้ามใบเคียวขนาดเล็กนับรัยที่กำลังเคลื่อนมาเกือบทั้งหมดล้วนซ้อนทับกับใบเคียวสีทองจากภาพจินตนาการของเขา มีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่เคลื่อนออกจากการคาดคำนวณ เกิดภาพสีขาววูบหนึ่ง ก่อนจะเคลื่อนตามภาพแสงสีทองต่อไป

สแทรกทิจิซึ้นสูงของเขาคำนวณรูปแบบการเคลื่อนไหวของพวกเขาหลายสิบรอบ จนความเที่ยงตรงมีเกือบหนึ่งรัยเปอร์เซ็นต์

“รูปแบบการโจมตีของคุณน้อยไปนะ” อาเรสเอ่ยพร้อมหลบซิกแซ็กโดยไม่ลดความเร็วแม้แต่หนึ่งน้อยนิด เขาหลบเพียงแค่นี้เฉียดๆ จนมาถึงเหนือร่างของอีกฝ่าย เท้าทั้งสองข้างของเขาค่อยๆ ขึ้นสู่ท้องฟ้า ส่วนมือขวาซึ่งมีใบดาบสีทองยาวหนึ่งฟุตเสียดแทงจากหัวไหล่ซ้ายเข้าสู่หัวใจของมัน ก่อนจะดีดกวางเท้าลงบนเข็มนาฬิกาด้านหลังของศัตรู สายตามองไปยังหอคอยเข็มนาฬิกา

เบื้องหน้าพลาจเอ่ย “จบชะที!”

“เป็นไปไม่ได้...อีก!!” ร่างของศัตรูซึ่งยืนอยู่ด้านหลังของเขาค่อยๆ แตกสลายหายไปเป็นละอองแสงเจกเช่นเดียวกับที่โดนอาณาเขตเทพโจมตี “ข้าจะต้องไม่ตายแบบนี้...”

ชายหนุ่มจ้องมองพลังชีวิตและพลังพิเศษของตนที่รวมกันมีประมาณ 2,000 หัวใจทอง เขาตัดสินใจสร้างบอลลิงหารขนาดเล็กขึ้นมาในมือขวา โดยพลังนี้ เพียงเกิดก่อนทรงกลมสีแดงที่ภายในมีบอลลิงขาวส่องแสงเจิดจ้า ถึงเส้นผ่านศูนย์กลางของมันจะมีเพียงแค่ครึ่งฟุต ทว่าครั้งนี้เขาใช้หลักการ ควบแน่นสร้างมันขึ้นมา

“ตายชะทีเถอะ!” เขาร้องตะโกนขึ้น

อาเรสหมุนตัวทวนเข็มนาฬิกา มือขวาของเขาจับบอลลิงหารเข้าใส่ แผ่นหลังของศัตรูที่ตัวร่างเหลือเพียงแค่ละอองแสง แต่ยังคงพยายามรวมร่าง กลับมาอีกครั้ง บอลลิงสีแดงค่อยๆ กลืนเข้าไปในละอองแสงรูปร่างมนุษย์ เบื้องหน้า สองเท้าของชายหนุ่มกระโดดถอยหลังไปสุดแรง แต่ความเหนื่อยล้า ทำให้เขาล้มลงไปด้านหลัง มือซ้ายของอีกฝ่ายที่กำลังถอยกลับมาได้เสือก แหว่งดาบสีดำใส่เขา

ในห้วงวิฤตของชีวิต เอวของเขาพลันถูกคล้องไว้ด้วยมืออันนุ่มนวล เขาถูกพากระโดดถอยหลังอย่างรวดเร็ว กลิ่นดอกบัวที่โชยมากับสายลม ทำให้เขายกมือทั้งสองกุมมือของสตรีที่แสนคิดถึงไว้แน่น เมื่อห่างจากร่างของศัตรูมาเยี่สิบเมตร สองเท้าก็แตะลงบนเข็มนาฬิกา

เขามองละอองแสงรูปร่างมนุษย์ที่มีแขนซ้ายประกบไว้อยู่ อักษรภาษา สปีดซีดำค่อยๆ กลืนกินร่างส่วนที่เหลือของมันจนหมดสิ้น ทำให้อักษร ภาษาสปีดซีเขียวและสีเหลืองโดนกลืนกินตามไปด้วย เผยให้เห็นมนุษย์สีดำ ที่มีอักษรภาษาสปีดซีดำหมุนวน

“ดี เรามาตายกันให้หมดนี่เลย ฮ่าๆๆ” เสียงแหบแห้งซึ่งเต็มไปด้วย จิตชั่วร้าย

ร่างของศัตรูเบื้องหน้ากลายเป็นบอลลิงดำขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง

หนึ่งเมตรลอยอยู่กลางอากาศ อาเรารู้สึกสนใจว่าสิ่งนั้นคืออะไร เขาอยากจะลองเข้าไปใกล้ แต่เพียงเห็นตัวเลขอักษรภาษาสปีดขึ้นบดอຍหลังจากสามชายหนุ่มมั่นใจว่า เมื่อศึกษาจบ ตนคงไม่มีโอกาสไปบอกใครได้อีก

“หนีสิคะ” เสียงดูของฮัวฮัว

ร่างของเขาถูกเธอพาตกลงไปทางขวามือ พอมองไปยังฟ้าตรงข้าม เห็นแม่ของเหมยฮัวอุ้มผู้นำตระกูลตั้งซึ่งสิ้นสติหนีออกไปทางกำแพงเมืองโครนอส ส่วนเดอะแพร์ซึ่งเพิ่งบินขึ้นมา ใ้ร่างแยกแบกสามพี่น้องตระกูลซากระหนีตามแม่ของฮัวฮัวออกไปด้วยความเร็วที่สูงกว่า

ขณะที่ชายหนุ่มเห็นตัวเลขบนลูกบอลสีดำกลายเป็นศูนย์ มันก็ปลดปล่อยอาณาเขตสีดำออกมาด้วยความเร็วดูคล้ายฟ้าผ่าดั่งกล่าวกลืนกินทุกสิ่งทีแตะสัมผัสให้สลายหายไป เขามั่นใจว่าอีกไม่เกินสามวินาที มันคงเคลื่อนมาถึงตนในตอนี้

ทว่าในเวลาทีความสิ้นหวังกำลังคืบคลานเข้ามาใกล้ เอวของเขากลับถูกเชือกสีทองเส้นหนึ่งซึ่งส่วนปลายมีลูกตุ้มสีทองขนาดเล็กเปล่งแสงสีแดงอยู่ มันเคลื่อนไหวยึดร่างของเขาและหญิงสาวอย่างคล่องแคล่ว พอมองไปตามปลายเชือกก็เห็นสองมือของเดอะแบนดิทจับไว้แน่น อีกฝ่ายยืนอยู่บนหลังคารดมาราคัสสีขาว ซึ่งอยู่ห่างกับเขาเกือบสองร้อยเมตร

บนไหล่ขวาของคนแคระมีแพร์ตัวน้อยนั่งอยู่ เธอบินไปดึงผ้าคลุมสีขาวของคนขับรถมาราคัส พริบตานั่นเองมาราคัสสีขาวทั้งสี่ตัวก็วิ่งไปข้างหน้าอย่างบ้าคลั่ง ลากให้รถมาราคัสพุ่งดุจลูกกระสุนไปทางด้านหลังของอาเรส ส่งผลให้เส้นเชือกที่หย่อนอยู่ซึ่งจนตึง ร่างของเขาถูกกระชากให้ออกห่างจากคลื่นสีดำที่กำลังเคลื่อนลงมาจนกลืนกินหอคอยสูงสองร้อยเมตรไปจนหมด

ครีน!!! แรงสั่นสะเทือนของอากาศดังกระหึ่มเหนือเมืองโครนอส

ชายหนุ่มมองไปยังเหล่าซามูไรสีต่างๆ พวกเขาอพยพประชาชนชุดสุดท้ายออกไปทางประตูเมืองได้ทันท่วงที ส่วนพวกคนของแกรนด์กิลด์ต่างทิ้งหอคอยเข็มนาฬิกาที่กำลังลั่นไหว่ไปมา รถมาราคัสสีขาวพาเขาพุ่งตรงออกไปทางทิศตะวันตกของเมืองแห่งนี้ แม้เดอะแบนดิทจะช่วยให้เขารอดตายจาก

เมื่อครู่ แต่ความเร็วของอาณาเขตสีดำก็เพิ่มขึ้นทีละนิด

อาเรสตัดสินใจใช้เทวาล่อง แต่เพียงแค่เริ่มต้นใช้พลังพิเศษ ความเจ็บปวดก็แล่นผ่านทั่วสรรพางค์กาย เขาต้องกัดฟันแน่นเพื่อรังสมาธิของตนไว้ พอคลื่นไสหมุนวนสองชั้นบังเกิดขึ้นที่ปลายเท้า จึงรีบสลับฝ่าเท้าทั้งสองข้างเหยียบอากาศ พาให้ร่างทะยานสู่หลังคารถมาราคัสในชั่วพริบตา

สองเท้าที่แตะสู่หลังคารถมาราคัสด้านขวามือ เชือกที่คล้องตรงเอวคลายออก ฮัวฮัวเคลื่อนกายมาพยุงแขนซ้ายของเขาไว้แน่น ชายหนุ่มไม่มีแรงยืนจึงปล่อยให้ก้นกระแทกลงสู่หลังคารถมาราคัสเกิดเสียงดังตบ แผ่นหลังของเขาเอนลงไปในนอนอย่างว่องไว หญิงสาวซึ่งช่วยพยุงอยู่ได้นอนหนุนบนไหล่ซ้ายของเขา

“ปลอดภัยแล้วนะ อีๆ” เสียงหวานใสปนความเหนื่อยล้าของเธอดังขึ้น

“ใช่” อาเรสเอ่ย เขาจ้องมองระเบิดสีดำที่กำลังกลืนกินลงมาจนถึงพื้นเมืองโครนอส รัศมีของมันขยายออกไปเรื่อยๆ “หากผมแข็งแกร่งกว่านี้ เรื่องพวกนี้ก็คงไม่เกิดขึ้น”

“อย่าคิดมากเกินไป” เสียงเหนื่อยใจของเดอะแบนดิด ที่กำลังนั่งลงด้านหลังซ้ายมือของฮัวฮัว “แค่รอดมาได้ก็บุญหนักหนาแล้ว” มือขวาของคนแคระพลันเลื่อนไปหาแพรี่ในชุดคลุมสีชมพู เรือนผมสีเขียวยาวสองแสลงระยิบระยับ “นี่ไงภรรยาของข้า ฮ่าๆๆ”

“เฮ้!!” ชายหนุ่มเบิกตาโต

“แล้วจะอยู่กันยังไง...” เสียงตกใจของอิสตรีมสีม่วง เธอส่ายหน้าไปมาก่อนจะเอ่ยต่อ “ดิฉันไม่ได้คิดเรื่องลามกนะ” หญิงสาวหันมามองเขา “นายท่านบอกเขาไปสิว่าดิฉันไม่ได้คิดเรื่องพวกนั้นจริงๆ”

“ฮ่าๆๆ ความรักของข้าไม่ได้ยึดติดกับเรื่องพรรคนั้น” เสียงเปี่ยมสุขของเดอะแบนดิดดังขึ้น ก่อนจะยื่นขึ้นแล้วเลื่อนแพรี่สาวมากอดไว้ที่หน้าอกซ้าย “เธอกับข้าสื่อใจถึงกันก็พอแล้ว”

“ใช่ค่ะ” ลึนวาจาที่แสนหวานใส ร่างของแพรี่ก็กลายเป็นหญิงสาว

มนุษย์สูง 165 เซนติเมตร ผมสีดำยาวจดบ่า นัยน์ตาสีดำ เธอสวมชุดนินจาสีดำ มือขวาที่มีมัดเส้นสีดำลายเพลิงแทงทะลุหน้าอกซ้ายของเดอะแบนดิดก่อนจะเอ่ยต่อด้วยเสียงเย้ยหยัน “เดอะแบ็กสแต็บฝากถามว่า เจ็บหลังบ้างมั๊ยคะ”

เท้าซ้ายของคนแคระถีบหญิงสาวคนนั้น ทว่าเธอกลับกระโดดถอยหลังไปยืนอยู่ขอบหลังคาส่วนทำยรมมาราคัสได้อย่างคล่องแคล่ว ถึงอาเรสจะอยากเข้าไปร่วมต่อสู้ แต่ร่างกายทุกส่วนของเขากลับไม่ยอมเคลื่อนไหว ส่วนอวัยวะผิวงั้นเรียกดาบเมดเรเปียร์ออกมา แต่เพียงวูบหนึ่ง ดาบเล่มดังกล่าวก็สลายหายไป

“ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วย” เสียงเจ็บปวดของเดอะแบนดิด หัวร่างของคนแคระปรากฏแสงสีรุ้ง มือขวาดึงมัดเส้นออกจากอกด้านซ้าย บุรุษร่างเตี้ยเอ่ยด้วยภาษาบนซารัง “พวกเรารักกันมากไม่ใช่เหรอ ไหนว่าออกจากเกมแล้วจะไปเคตกันไง”

“เหอะ! แกคงจำเรื่องเมื่อห้าปีก่อนไม่ได้สินะ” ร่างของอิสรตรีผมดำแปรเปลี่ยนเป็นบุรุษร่างกำยำสูงเกือบสองเมตรในชุดนินจา

“เฮ้ย! เป็นชายซำก็แทบจะร้องไห้ ยิ่งกล้ำมโตอีกเหอพะ” ร่างของคนแคระโอนเอนไปมา “นี่ซ้ำจวบกับมันมาเกือบสามปีได้ยังไง แถมนวันที่วางยังทำทั้งเข้าและเย็นด้วยนะโว้ย!”

“แกปลิ้นเมื่องของข้าติดกันสิบเกม...” เสียงเจ็บปวดของบุรุษผู้นั้นมือขวาของมันกำแน่นจนเกิดเสียงดังกร๊อบ! “ทำให้ข้าชวดจากตำแหน่งว่าที่อาจารย์ใหญ่” เท้าซ้ายของอีกฝ่ายกระแทกหลังคารถเสียดังตบ “ข้าขอบอกแกอย่างหนึ่ง เดอะแบ็กสแต็บไม่เคยสั่งให้ฆ่าแกเลยแม้แต่ครั้งเดียว”

“แล้วทำไมถึงคิดฆ่าข้าล่ะ ไม่สนใจเงินที่ข้าขโมยมาหรือไง” คนแคระถามเสียงหนัก

“คำตอบคือความแค้นเท่านั้น ซึ่งขับเคลื้อนให้ข้ายอมทำตามแผนล้างแค้นที่ทำนวินเซนต์คิดให้” ผู้ล้างแค้นเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า “เวลาโดนขโมยของสำคัญของตนไป รู้สึกยังไงบ้างล่ะ”

“แกขโมยอะไรเข้าไป” เดอะแบนดิตตะคอกกลับ

“ฮ่าๆๆ หัวใจของแกโง่” อีกฝ่ายก็มึนหน้าลงมามองด้วยดวงตาเยียบเย็น คนแคระร่างสั้นเทิ้มพร้อมสายหน้าไปมา “ขอบคุณสำหรับจัดงานวันเกิด วันครบรอบร้อยวันที่เป็นแฟน วัน...” ผู้ลี้ภัยแค้นเริ่มสาธยายไปเกือบครึ่งนาที จากนั้นจึงเอ่ยเสียงหวาน “ที่รักจำได้มั๊ยคะ ก่อนนอนอย่าลืมเล่านิทานให้เราฟังด้วยนะคะ”

“แก!!!” เดอะแบนดิตตะวาดกลับไป

“ถึงเวลาจบเรื่องสาวแล้ว” มือซ้ายของผู้ลี้ภัยแค้นหยิบของบางสิ่งออกมา เพียงแค่แสงสีแดงเจิดจ้า มันร้องตะโกน “ตายซะ!!!”

สิ้นวาทะ อีกฝ่ายก็ขว้างของในมือข้างนั้นมายังจุดที่พวกเขาอยู่ ทว่าของดังกล่าวกลับลอยข้ามศีรษะของพวกเขา อาเรสรีบหันศีรษะไปทางซ้ายหลังเห็นของเหล่านั้นแยกออกเป็นสี่สายพุ่งเข้าไปปากของมาราคัสสี่ขาตัวทั้งสี่ตัว มาราคัสเหล่านั้นเปลี่ยนเป็นสัตว์ประหลาดลูกตาโดยพลัน

รถมาราคัสซึ่งวิ่งมาด้วยความเร็วสูง ชนเข้ากับสัตว์ประหลาดลูกตาเบื้องหน้า เกิดเสียงดังโครม ตัวรถมาราคัสลอยขึ้นสูงพร้อมพลิกคว่ำ คนขับรถมาราคัสซึ่งสวมผ้าคลุมสี่ขากระเด็นลอยไปเบื้องหน้า ทว่าคนของเดอะแบ็ก-สแต็บทะยานร่างไปใช้มือซ้ายรวบร่างของคนขับรถมาราคัสเอาไว้ ส่วนอาเรสกับเหมยฮั่วกอดกันแน่นขณะลอยไปทางซ้ายมือ แผ่นหลังของเขาถูกมือขวาของเดอะแบนดิตแบกไว้

คนแคระพาพวกเขาวางลงบนหลังคานบ้าน เหมยฮั่วกำลังลงมาอยู่ด้านขวามือของชายหนุ่ม พอเขาหันไปทางซ้าย ก็เห็นหัวเขาของเพื่อนร่วมเดินทางคนใหม่กระแทกกระเบื้องสีแดง เกิดเสียงดังแกร๊ก

“ไม่ต้องห่วงนะแม่หญิง” เสียงทุ้มเข้มของผู้มาลี้ภัยแค้นเอ่ยขึ้นด้วยภาษาทาร์ดิซ “พวกนั้นเป็นโจรร้าย หนีออกจากเมืองไปกับผมเถอะนะ”

สิ้นวาทะ บุรุษผู้นั้นก็ใช้มือขวาต่อยหน้าท้องของคนขับรถมาราคัส เสียงดังตุบ หญิงสาวสลบไป มันหันมาส่งยิ้มขณะที่สัตว์ประหลาดลูกตาซึ่งถูกกระแทกกำลังจะระเบิดออก

“อย่าลืมหาไปจนวันตายละ เจ้าใจเริง ฮ่าๆ” อีกฝ่ายขยิบตาหัวพร้อมเอ่ยเสียงหวานดุจอติตรี “หวังว่ายาพิษแบบพิเศษจะถูกใจที่รักนะคะจ๊ีบๆ หลับฝันดีนะเด็กเริง!”

“แคๆ” เดอะแบนดิดกระอักโลหิตออกมาคำโต

ผู้ล้างแค้นวิ่งหนีไปทางประตูเมืองทิศตะวันตก สัตว์ประหลาดลูกตาสองลูกแรกที่โดนชนระเบิดออก รัศมีคลื่นระเบิดสีขาวยุติมาครั้งเมตรเช่นเดียวกับสัตว์ประหลาดลูกตาทิ้งสองที่อยู่ถัดมา อาเรสนั้นไปทางขวาเห็นอาณาเขตสีดำกำลังเคลื่อนมายังจุดที่เขานอนอยู่ จึงรีบหันไปทางซ้ายเพื่อมองเดอะแบนดิด

“หนีไปก่อนเถอะ” เขารีบเอ่ย

“ไม่มีค่าหรอก” คนแคะเอ่ยด้วยภาษาบนซารังขณะยกมือซ้ายชี้ไปยังทางออก อาเรสเห็นคนในผ้าคลุมสีดำลายเพลิงหลายร้อยคนยืนรอรับผู้ล้างแค้นอยู่ คนพวกนั้นถอดผ้าคลุมออกเผยให้เห็นเกราะซาบรูโลสีแดง เดอะแบนดิดหันมาหาเขา “ขอโทษด้วยนะ ที่คงไม่ได้ช่วยจนจบเกมนี้”

“อย่าเพิ่งตัดใจสิ เดี่ยวผมส่งรูปปั้นเทพนักรบของคุณให้” อาเรสพูดอย่างจริงจัง

“อย่าเลย” เสียงเหนื่อยใจของเดอะแบนดิดซึ่งมีสีหน้าเคร่งเครียด “ต่อให้อาณาเขตสีดำนั้นไม่เคลื่อนมาสังหารข้าในช่วงเปิดการใช้งานรูปปั้นเทพนักรบ” หน้าอกด้านซ้ายของอีกฝ่ายพลันมีโลหิตไหลรินมิขาดสาย “ข้าที่เพิ่งหัวใจสลายก็คงโดนรูปปั้นเทพนักรบกลืนกินอยู่ดี”

“เดี๋ยวผมรักษาคุณ พอคุณหายดีจะได้พาพวกเราหนีไปด้วยกัน” ชายหนุ่มเลื่อนมือซ้ายตรงไปยังหน้าอกซ้ายของอีกฝ่าย เพื่อจะฝืนใช้หัตถ์เทวะรักษาอาการบาดเจ็บ ทว่าก่อนที่มือของเขาจะเคลื่อนไปถึง เดอะแบนดิดกลับโอบอกมาเป็นผีเสื้อสีแดงสามตัว ใบหน้าของคนแคะเต็มไปด้วยความโกรธขณะยกมือขวาจับมือซ้ายของเขาไว้แน่น แล้วสายศิระชะไปมา “ทำไมถึงไม่ให้ผมรักษาล่ะ”

“อย่าแตะถูกเลือดของข้า” คนแคะตะคอก

เดอะแบนดิดเลื่อนมือซ้ายไปแตะหน้าอกซ้ายของตน แล้วยื่นฝ่ามือข้างนั้นมาให้เขาดู โลहितที่เปราะเปื้อนบนมือข้างนั้นมีไขสีแดงผสมอยู่

“นี่เรียกว่าไขโลหิต มันเป็นยาพิษแบบหนึ่งที่ใช้...แคก!!” คนแคระไอ้ออกมาเป็นแมลงสีแดงหลายสิบตัว “ข้าคงหมดทางเยียวยาแล้ว แม้ข้าไม่ได้ช่วยในเกม แต่ก็ขอให้เจ้าเป็นผู้ชนะนะ”

ในขณะที่เดอะแบนดิดยิ้มกว้าง แหวนสีด่างหนึ่งก็ลอยออกจากมือซ้ายของเขาเข้าไปในหลุมดำ หลังจากนั้นคนแคระก็เลื่อนมือซ้ายไปยังลำคอ กระซอกสร้อยเส้นหนึ่งที่อยู่ในเสื้อออกมา เผยให้เห็นแหวนสีด่างหนึ่งซึ่งเริ่มเปล่งแสงและซึมเข้าไปในมือซ้าย

“ท่านจอมยุทธ์ อย่าโดนแทงหลังเหมือนข้าล่ะ” ลี้นวจา ร่างของอีกฝ่ายก็มีเปลวไฟสีด่าปรากฏขึ้น อัคคีสีนิลค่อยๆ ลุกลามมายังร่างของเขาและเหมยฮั่ว เปลวเพลิงดังกล่าวช่วยปกป้องพวกเขาจากอาณาเขตสีดำที่เคลื่อนผ่านไป ผู้ชูชายัญตนเคยขึ้นอย่างเสียใจ “ขอโทษจริงๆ ที่ไม่ได้ช่วยจนจบเกม”

“ไม่เป็นไรหรอก” ชายหนุ่มคิดครุ่นหนึ่งก่อนจะเอ่ยต่อ “หากผมกลับสู่ซารังเมื่อไหร่ ถ้าผมว่างจากการฝึกวิชาไว้พวกเรามากินเลี้ยงกันสักมื้อนะ”

“ฮ่าๆๆ” เสียงหัวเราะของเดอะแบนดิด “ท่านจอมยุทธ์ชื่ออะไรี ใ้ชื่อวันข้างหน้าข้าจะได้พาไปเลี้ยงฉลอง”

“คนทั่วไปเรียกผมว่าปรมาจารย์น้อย” เสียงยินดีของอาเรส

“เอ๊ะ!! เป็นท่านเองรีเนี่ย ฮ่าๆๆ” คนแคระเอ่ยอย่างยินดี “ถึงข้าจะเป็นไนดรา ก่อน แต่ก็ชอบชื่นชมท่านมานานแล้ว ไว้ออกไปอย่าลืมแจกลายเซ็นให้ข้าด้วยละ ลาก่อนชั่วคราว ฮ่าๆๆ”

สิ้นเสียงหัวเราะ ร่างของเดอะแบนดิดก็เปลี่ยนเป็นหลุมดำ ดูดกลืนเขาและเหมยฮั่วเข้าไปในนั้น ชายหนุ่มได้แต่ปิดตาลงพร้อมน้ำตาที่ไหลอาบแก้มกับการจากลาของเพื่อนสนิทคนใหม่

ช่วงตอบคำถามของเดอะแบนดิดก่อนเข้าเกม

1. หากผู้เล่นมีพลังที่ยิ่งใหญ่ ผู้เล่นจะทำสิ่งใด (ก. ทำตามอารมณ์)

...

61. หากผู้เล่นเจอรักแท้จะทำสิ่งใด (ก. อยู่กินกับเธอ)

...

101. หากผู้เล่นเจอมิตรแท้ที่ใกล้จะตายจะทำสิ่งใด (ง. ถ้ามันมีอยู่จริงจะช่วยจนตัวตาย)

ณ สถานที่แห่งหนึ่งบนซารังซึ่งอยู่ภายนอกเกม

ภายในห้องอาหารทรงกระบอกสีขาวที่ดูหรูหรา กึ่งกลางมีโต๊ะสี่เหลี่ยม ทรงกลม รอบโต๊ะรายล้อมไปด้วยผู้คนจำนวนมากที่กำลังนั่งรับประทานอาหาร บนเก้าอี้สีน้ำตาลกันอย่างเอร์ดีอว้อย หน้าจออากาศทรงกลมที่อยู่กึ่งกลางโต๊ะอาหารฉายภาพการตายของเดอะแบนดิดให้ทุกคนได้เห็น

“พวกเราไปลอบใจลูกพี่กันเถอะ” เสียงโศกเศร้าออกจากปากของ บุษขผู้หนึ่งที่ลุกขึ้นยืนก่อนใคร ชายคนนั้นมองเพื่อนรอบข้างเกือบสามสิบคน ซึ่งกำลังยกมือขวาหรือซ้ายปิดปากของตนขณะที่มีเสียงฮ่าๆ ดังเล็ดลอดออกมา เขาจึงเอ่ยถาม “พวกแกหัวเราะแบบนี้ได้อย่างไร”

“ฮ่าๆ บอกแล้วว่าไว้ใจหญิงสาวในเกมออนไลน์ไม่ได้” บุษขด้านตรงข้ามซึ่งสวมชุดเสื้อแบบลึกลับแบบอาเรสลุกขึ้นยืนใช้มือขวาตบโต๊ะ “ยังคิดยิ่งซ้ำไวย!”

“โอ! ลูกพี่ ตายตอนนี้ผมก็เกือบหมดตัวเลยนะ” บุษขซึ่งสวมชุดเดอะบัตเลอร์คิงลุกขึ้นยืนพร้อมใช้มือซ้ายทาบลงบนโต๊ะทำให้จานซามสันไหว “เฮ้ย! ใครก็ได้เอาเงินมาให้ข้ากัหน่อย จะไปแทงข้างคนที่ลูกพี่ช่วยไว้”

“พอเถอะ” เสียงของหญิงสาวที่สวมชุดเดอะเมดควีน เธอนั่งอยู่ปากตรงข้ามของผู้เสียพนัน อีสตรีคนนั้นลุกขึ้นยืนใช้มือซ้ายชี้หน้าอีกฝ่าย “นายเล่นมากเกินไปแล้วนะ ชีวิตจริงปล้นเงินแบบในเกมไม่ได้นะ”

“เฮ้ย! ทำไม่ไม่มีใครเห็นใจลูกพี่บ้างเลย” บุษขที่ลุกขึ้นยืนเป็นคนแรก

หันซ้ายหันขวา ไม่เห็นพรรคพวกจะมีอารมณ์ร่วมเลยแม้แต่หน่อย จึงทวาดถาม “พวกแกไม่สำนึกบุญคุณพี่เขาบ้างหรือ”

“เด็กใหม่ก็แบบนี้แหละ” บุรุษที่ยืนอยู่ฟากตรงข้ามเอ่ยขึ้น ทำให้คนทั้งหมดในห้องลุกขึ้นยืน “พวกเราไปรับลูกพี่กันเถอะ ถึงลูกพี่จะบอกไม่ได้ว่าใครบังอาจมาปล้นหัวใจไป...” เสียงของบุรุษผู้แต่งคอสเพลย์อาเรสเริ่มเยียบเย็น “แต่กฎของพวกเราคือ เมื่อโดนปล้นจงตามไปปล้นกลับจนกว่ามันผู้นั้นจะคุกเข่าขอโทษ”

คนทั้งหมดต่างชูมือขวาพร้อมร้องตะโกน “ใช่ พวกเราคือกลุ่มเดอะแบนดิด”

ในเวลานั้นเอง บุรุษที่ยืนอยู่ตรงประตูทางเข้าออกด้านซ้ายมือก็เอ่ยขึ้น “แต่อีกฝ่ายยังอยู่ในเกมลิมิเต็ดออนไลน์นะ”

“เพื่อน พี่น้อง ญาติสนิท คนรู้จักหรือใครก็ได้” เสียงเยียบเย็นของอิสตรีที่สวมชุดเลียนแบบเหมยฮั่ว “หากลงกับเจ้าตัวไม่ได้ ก็จะไปลงกับคนรอบข้างมัน จนกว่ามันจะสูญเสียคนรอบข้างไปทั้งหมด”

“หากทำแบบนั้นไม่ได้ ก็จง...” เสียงของคนที่ตั้งตัวเลียนแบบทูซา “ไปลงกับใครสักคน แล้วบอกไปว่าเพราะไอ้คนนี้ ข้าเลยต้องทำเรื่องชั่วแบบนี้กับพวกแก ฮ่าๆๆ”

บุรุษผู้อยู่ตรงประตูถามอีกครั้ง “แล้วถ้าพวกเราไม่รู้ตัวจริงของอีกฝ่ายล่ะ”

“เกมเมอร์บนซาร์ฟงแม้มีเยอะเท่าดวงดาวบนฟากฟ้า” เสียงจริงจังของบุรุษที่ตั้งตัวเลียนแบบอาเรส “แต่คนที่ม่ฝีมือด้านการแสดงจนลูกพี่เราจับไม่ได้ มีเพียงแค่มือหีบมือเดียวเท่านั้น”

“ใช่ พวกเราไปถล่มแหล่งหากินในเกมออนไลน์ของโรงเรียนนั้นกันเถอะ” เสียงของบุรุษที่ตั้งตัวเลียนแบบทูซา “ข้าจะได้โยนหนี่ทิ้งไปให้พวกมันด้วย ฮ่าๆๆ” จังหวะนั้นเองคนทั้งห้องต่างส่ายหน้าให้คนขอบพนัน รวมถึงเขาที่ยืนขึ้นมาเป็นคนแรก บุรุษผู้นั้นเอ่ยต่ออย่างร้อนรน “ข้าหมายถึงโยนความรู้สึกแยะๆ ส่วนเรื่องเงินมันของแถมนะ เชื้อข้าสิ”

“เฮ้อ!!!” เขาถอนใจพร้อมกับทุกคน

กลับมาภายในเกม

ท่ามกลางความมืดมิด เขาได้แต่ซาบซึ้งบุญคุณของเพื่อนใหม่ หากอีกฝ่ายคิดหนีเอาตัวรอด ต่อให้ติดพิษประหลาดแบบนั้น แต่ก็สมควรหนีไปได้ อย่างมีต้องสงสัย

‘เพื่อไม่ให้เกิดการเสียสละของคุณสูญเปล่า ผมจะชนะเกมนี้ให้ได้’ เมื่อคิดทุกอย่างเสร็จสิ้น ชายหนุ่มจึงเกิดคำถามภายในใจ ‘แล้วเรากำลังโดนส่งไปที่ไหนกันนะ’

เพียงสิ้นความคิด ร่างของเขาและเหมยฮั่วก็ถูกผลักออกจากหลุมดำไปทางขวามือ เมื่อเขาหลุดออกมา ก็พบเห็นเพดานหินซึ่งอยู่ห่างแค่หนึ่งฟุต ร่างของชายหนุ่มตั้งจับพลัน เขารู้สึกตกใจ เพราะหากพื้นเบื้องล่างอยู่ห่างจากเพดานหลายสิบเมตร การตกลงไปครั้งนี้อาจทำให้เขาต้องสิ้นชีวิตเลยก็เป็นไปได้

ตูบ!!! เพียงแค่วินาทีเดียวแผ่นหลังของเขาก็กระแทกพื้นนุ่มน่ม ส่วนเพดานอยู่ห่างจากใบหน้าของเขาไม่ถึงสองเมตร มีหินเรืองแสงขนาดเท่าหัวนิ้วก้อยก้อนหนึ่งประดับไว้อยู่เหนือป้ายศิลาสีขาว ซึ่งจารึกด้วยอักษรภาษาทาร์ดิซีสได้ว่า *ที่นี่คือรังลับของข้าเดอะแบนดิด ถึงเพื่อนที่ช่วยอมสละชีวิตให้ จงนำทรัพย์สินทั้งหมดของข้าไปยึดครองทาร์ซ*

พอมองไปทางซ้ายเห็นผนังหินที่ขีดกับขอบเตียงนอนสีทองอร่าม มันอยู่ห่างจากเขาไม่ถึงครึ่งเมตร เมื่อมองไปยังหัวเตียงและผนังทางขวาก็ไม่แตกต่างจากผนังทางซ้ายเลยแม้แต่น้อย ส่วนผนังตรงปลายเท้ามีประตูโลหะสีดำสูงหนึ่งเมตรบานหนึ่งฝังอยู่ เขาจึงรู้ทันทีว่าตนนอนอยู่บนเตียงนอนหลังหนึ่ง

มันมิได้ใช้ลูกบิดในการเปิดประตู แต่เป็นตัวล็อกรูปพวงมาลัย ด้านข้างขวามีป้ายสีขาวแปะไว้ จงหมุนทางขวาสองรอบแล้วดึงออกมา หลังจากนั้นค่อยหมุนกลับไปทางซ้ายสองรอบแล้วผลักเข้าไป จากนั้นพูดคำว่า เดอะแบนดิด

คือเพื่อนที่แสนดี ฮ่าๆ

อาเรสยิ้มเข้ากับความสุขี่เล่นของอีกฝ่าย เขาหันไปทางขวามือเฟิงพินิจ หญิงสาวที่มีได้เอ่ยวาจาโตมาเนิ่นนาน เธอเพียงมองหน้าเขาด้วยดวงตาสุกใส เสื้อผ้าของเธอเป็นชุดยูกาตะสั้นสีชมพูลายดอกบิวัย โบหน้าไว้หน้ากากแฟนร่อมสีชมพู ถึงเขาอยากจะสวมกอดเธอและสร้างความสุขเล็กๆ ยามค่ำคืนแต่ความเหนียวล้าทำให้หนังตาหนักอึ้งจนเลื้อนปิดลงเอง

“หลับฝันดีนะคะ” เสียงหวานใสของหญิงสาวดังขึ้นจากข้างหูขวาของเขา หน้ากากแฟนร่อมสีดำถูกเธอใช้สองมือดึงออกไป แขนขวาของชายหนุ่มพอขยับได้เพียงแนบลงบนหน้าท้องของสาวใช้ เขาผลอลืมไปว่ามันคือการเชื่อมต่อกับฟาเธอร์บอนด์ อีสตรีผสมสีม่วงเอ่ยด้วยเสียงตกใจ “ว้าย! นี่แปลว่าตื่นมาจะจัดการดิฉันเลยหรอ”

“ขอโทษที ผมลืม” ชายหนุ่มเอ่ยขณะที่โบหน้าร้อนผ่าว “ไว้ตื่นขึ้นมาผมจะรับผิดชอบเองนะ นอนพักก่อนเถอะ”

“เปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนสิ” เสียงออดอ้อนของสาวใช้

อาเรสเปลี่ยนเป็นชุดที่เธอตัดให้ ส่วนชุดเปียบบล็ก *ต้องการพลังชีวิตและพลังพิเศษ 10,000 หัวใจทอง ระยะเวลาซ่อมแซม 1 วัน* เขาไม่ได้ซ่อมแซมมัน เพราะตอนนี้ทั้งพลังชีวิตและพลังพิเศษรวมกันยังฟื้นฟูไม่ถึง 8,000 หัวใจทอง ทว่าพอพลังฟื้นฟูกลับมาถึงเขาจะรีบซ่อมแซมอย่างรวดเร็ว ความรู้สึกอบอุ่นเคลื่อนผ่านรอบร่าง ถึงชายหนุ่มจะไม่ได้ลืมตา แต่ก็รู้ทันควันว่ากลิ่นหอมดอกบิวัยนี้เกิดจากคลื่นริง

“ขอบคุณนะ” เขาเอ่ยด้วยความสุขใจ

“อนามัยเป็นเรื่องสำคัญนะคะ...อิๆ จำคำนี้ได้มั๊ย” เหมยฮัวถามมาด้วยเสียงขี้เล่น

“จำได้ดี ก็วันแรกที่ผมทำเรื่อง...แบบนี้กับฮัวฮัวไง” เขาตอบอย่างอายๆ ร่างซีกขวาของเขาถูกสวมกอดด้วยสองแขนอ่อนนุ่มของหญิงสาว ศีรษะของเธอหนุนนอนลงมาบนไหล่ขวา อีสตรีผสมสีม่วงร้องเพลงที่แสนอ่อนโยนทำให้สติของเขาเริ่มเลือนรางและตีมด้าไปกับห้วงนิทรา ก่อนจะหลับไหล

เขาก็รีบเอ่ย “ฝันดี...นะ ครอกพี่!”

เหมยฮั่วมองใบหน้าแสนอบอุ่นของนายท่านซึ่งยังคงอยู่ในร่างของแวมไพร์ ลมหายใจสั่นไหวเสมอบบอกว่าเขาหลับสนิท เพียงแค่เห็นเขาปลดปล่อยหัวใจของเธอก็รู้สึกมีความสุขอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน มือขวาของเธอเลื่อนผ่านหน้าอกของเขาขึ้นไปจับแก้มขวา

“อย่าเผลอไปทำอะไรทะเลาะในฝันนะคะ อีๆ” หญิงสาวเอ่ยพร้อมพริ้มตาหลับ

ท่ามกลางความสงบสุขที่ผ่านมายาวนาน เขาลืมตาทั้งสองข้างขึ้น จ้องมองเพดาน อากาศแน่นหน้าอกหรือหายใจติดขัดหายไปจนหมดสิ้น ทว่าลำคอที่แห้งผากทำให้เขารู้สึกอยากดื่มน้ำหลายร้อยลิตร แต่เขี้ยวของเขากลับรู้สึกคันเหมือนต้องการฝังลงไปยังลำคอของหญิงสาวด้านขวามือ

เมื่อหันมองไปทางขวาก็เห็นใบหน้าที่มีความสุขของเธอ ชายหนุ่มจึงได้แต่อดกลั้น แหวนมัลติริงซึ่งอยู่ตรงนิ้วชี้มือขวาถูกสายพลังกระสุนติดตามควบคุมให้ลอยออกมาอยู่เหนือริมฝีปาก เขารีบดื่มน้ำที่บรรจุอยู่ภายในนั้นหลายร้อยอึกจนร่างกายกระช่มกระชวย แล้วจึงควบคุมให้แหวนมัลติริงกลับไปอยู่ในนิ้วชี้มือขวาเช่นเดิม

“นายท่านตื่นแล้วหรือคะ” เสียงหวานดังขึ้นข้างหูขวา พอหันไปมองพบเห็นหญิงสาวที่มีใบหน้าที่ระทมระทม เธอเอ่ยอย่างจ้วงเจียง “เดี๋ยวดิฉันไปทำอาหารเข้าให้นะคะ เอ๊ะ! ไมสิ ต้องอาบน้ำก่อน” มือขวาของเธอแตะลงบนหน้าอกของเขาพร้อมละอองแสงสีขาวที่เคลื่อนผ่านทั่วร่าง เพียงมันหายไปสาวใช้ก็ยืนตัวขึ้น “วันนี้นายท่านจะทานมื้อเช้าเป็นอะไรดีคะ”

“ฮั่วฮั่ว พวกเราอยู่ที่ซ่อนตัวของเพื่อนผมนะ” เขารีบเตือนเธอ

“เอ๊ะ! นั่นสิ ดิฉันลืมไปเลย” สาวใช้เอนกายลงมานอนหนุนไหล่ขวาของเขา ชายหนุ่มมองไปยังฟาเธอร์บอนด์ แสงสีทองยังคงยื่นยาวจากหน้าท้องของเธอติดกับมือขวาของเธอ “แต่ไม่ต้องห่วงนะคะ ดิฉันทำพวกแซนด์วิชเพื่อสถานการณ์แบบนี้ไว้แล้ว” เธอหันมามองเขาด้วยสายตาสงสัย “จะกินแซนด์วิชก่อน หรือจะกินดิฉันก่อนดีคะ”

“ต้องกินฮั้วฮั้วก่อนสิ” อาเรสเริ่มทำหน้าที่แมนน์มาเป็นเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา เมื่อรู้สึกตัวอีกทีเขาก็นอนมองเพดานอยู่

“ใช้เวลากินนานถึงสองชั่วโมงแบบนี้...ดิฉันนี่ตัวใหญ่น่าดูเลยนะคะ... อีๆ” เสียงหวานจากอิสตรีผมสีม่วงที่นอนอยู่ด้านขวา “ไม่คิดรีว่า อาจมีพรรคพวกมาเยือนตรงประตูทางออกอยู่” ฮั้วฮั้วเคลื่อนไหวเข้ามาออกจากด้านข้าง “แต่ถ้านายท่านยังหิวอยู่...ก็ตามสบายนะคะ”

ชายหนุ่มเอ่ย “ไว้ต่อพรุ่งนี้แล้วกัน”

“เดี๋ยวนี้เริ่มเบื่อของเก่าแล้วสินะ” เสียงแงงอนของอิสตรีผมสีม่วงเธอลื่นสองมือปิดหน้า “กระซิกๆ”

“เปล่า...เพียงแต่แค...” เขายังพูดไม่ทันจบ สาวใช้ยืนกายขึ้นมาพร้อมใช้สองมือตึงแก้มทั้งสองข้างของเขา เธอมีรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ “ฮั้วฮั้ว แก่ลงผมอีกแล้วรี”

“อีๆ...เป็นคุรก็ก็ต้องมีล้อเล่นบ้างสิคะ...ชีวิตจะได้ไม่น่าเบื่อ นะคะ” เธอเอียงคอไปทางขวา เฝยล้าคอที่ทำให้เขารู้สึกอยากฝึงเขียว “ดีมีสิ...แล้วพวกเราจะได้ออกไปหาพวกนัตสิมีกัน”

อาเรสยันตัวขึ้นไปฝึงเขียวลงบนล้าคอซ้ายของอิสตรีผมสีม่วง แต่ครั้งนั้นเขามิได้ชวนเธอไปยังสถานที่ในจินตนาการ หากแต่เผลอทำบางสิ่งบางอย่างกับเธอเหมือนก่อนหน้านี้อีกครั้ง

เมื่อทุกอย่างสิ้นสุดลง ร่างบางที่นอนอยู่ด้านขวาพลันส่งเสียงดู “นายท่าน...ก่อนหน้าดิฉันบอกว่า...แค่ดูตืดนะคะ!!!”

“เออ...” เขาไม่รู้ว่าจะตอบอะไรดี

อิสตรีผมสีม่วงยันกายขึ้นมาใช้สองมือซึ่งร้อนผ่าวมาตึงแก้มของเขา เพียงเห็นแววตาโกรธขึงของหญิงสาว ก็ต้องรีบกลอกตาไปด้านซ้าย

“อย่ามาแก่ง้งทำตัวซื่อหลบหนีเรื่องลามกที่กระทำไปสิคะ” เสียงดูของเหมยฮั้ว “เมื่อก็ก็ไม่ฝึงที่ดิฉันพูดเลยสักคำ...รู้มัยว่าดิฉันไม่ชอบนะ”

อาเรสตอบกลับด้วยเสียงสำนึกผิด “ฝึงสิ”

“อย่าทำหน้าออกอ้อแบบนั้นสิ...ก็ได้...” หญิงสาวซึกมือทั้งสองกลับไป

“มากินแซนดวิชกันดีกว่า”

ชายหนุ่มรีบผงกศีรษะขึ้นลง เขายืนกายขึ้นมานั่งพิงผนัง มือขวาของสาวใช้เลื่อนมาแตะกึ่งกลางหน้าอกของเธอ ละอองแสงสีขาวที่ปลดปล่อยออกมาได้ทำความสะอาดทั่วทั้งห้อง เพียงแสงทั้งหมดหายไป มือขวาของเธอก็ปรากฏกล่องอาหารทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าสามชั้นสีชมพูลายดอกบัว

อิสตรีผมสีม่วงพิงผนังอยู่ด้านขวาของเธอ มือซ้ายของหญิงสาวเปิดฝากล่องออก เผยให้เห็นแซนดวิชหกชิ้นที่จัดเรียงตามแนวยาว

“ดิฉันก็หิวเหมือนกัน ดั่งนั้นนายท่านกินสองกล่องบนนะคะ” เหมยฮั่วใช้มือขวาส่งกล่องสองชั้นบนสุดมาให้ อาเรสเลื่อนมือขวาไปจับ ส่วนมือซ้ายหยิบแซนดวิชสีขาวเข้าปากที่ละชิ้นอย่างว่องไว หญิงสาวส่งยิ้มหวาน “ค่อยๆ กินสิคะ คูสิเลอะแถมหมดแล้ว”

มือซ้ายของเหมยฮั่วที่วางฝากล่องลงบนเตียงนอน หลังจากนั้นก็เลื่อนมาหยิบเศษขนมปังที่แถมมาของเธอ เข้าไปกินในปากของเธอ ชายหนุ่มรู้สึกหน้าร้อนผ่าวกับสถานการณ์แบบนี้

“นี่ยังจะอายุอีกหกรอ” ฮั่วฮั่วเอ่ยถาม

อาเรสผงกศีรษะขึ้นลง สาวใช้มีรอยยิ้มซุกซน ใช้มือซ้ายหยิบแซนดวิชคาบไว้ในปากของเธอ แล้วยื่นใบหน้าเข้ามาใกล้เธออย่างแถมซ้ำ หัวใจของชายหนุ่มเต้นระรัวกับภาพเบื้องหน้า เขาหันซ้ายแลขวาก่อนจะเลื่อนศีรษะเข้าไปใกล้ที่ละนิด

พอริมฝีปากสัมผัสปลายแซนดวิช เขาก็รีบเปิดปากอ้าขึ้นเพื่อกัดกิน จนกระทั่งไปถึงกึ่งกลาง ดวงตาประสานกับหญิงสาว เธอมองมาด้วยดวงตาอ่อนโยน ชายหนุ่มรีบกัดคำสุดท้ายหวังจะได้ผืนนี้กริมฝีปาก ทว่าหญิงสาวกลับชักใบหน้าถอยกลับหลัง เธอยกมือซ้ายขึ้นปิดปากพร้อมดวงตาเจ้าเล่ห์

“คิกๆ นายท่านชักช้าเองนะคะ” หญิงสาวเอ่ยอย่างรำใจ ชายหนุ่มก้มหน้าลงไปมองเตียงนอน เหมยฮั่วก้มหน้ามามองเขา “เดี๋ยวนี้เองด้วยรีคะ”

“เปล่า” อาเรสไม่รู้ว่าคุณเป็นอะไร เขาเบนสายตาไปด้านซ้าย “ผมไม่ได้

งอน”

“พฤติกรรมแบบนี้เขาเรียกว่างอนค่ะ” เสียงขบขันของสาวใช้ เขาไม่ได้ตอบกลับไป เธอเลื่อนมือขวามาเก็บกล่องอาหารที่ว่างเปล่าไปจากมือซ้ายของเขา หลังจากนั้นหญิงสาวก็ใช้สองมือคล้องหลังศีรษะของเขา ให้เคลื่อนไหวลงไปยังร่องอกของเธอ เสียงหวานใสดังขึ้น “อย่าเป็นแบบนี้สิคะ นายท่านที่ดีต้องรู้จักว่าจะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ”

อาเรสพลันหลับตาลงพร้อมฟังสิ่งที่เธอกล่าวออกมาเรื่อยๆ เพียงจิตใจของเขาสงบลง ชายหนุ่มรีบลิ้มตาดำขึ้นพร้อมใช้สองมือเลื่อนขึ้นไปจับหัวไหล่ของอิสตรีผสมสีม่วง เพื่อดันร่างออกห่างจากหน้าอกของเธอ

“ขอบคุณนะ” เขาเอ่ยขึ้น เหมยฮั่วมองมาด้วยสายตามีความสุขริมฝีปากของเธอเลื่อนมาประกบกับเขาครั้งหนึ่งอย่างแผ่วเบา ก่อนจะผละลอก “แล้วนี่คืออะไรเธอ”

“รางวัลสำหรับดิฉันที่สอนนายท่านสำเร็จค่ะ” รอบร่างของเหมยฮั่วปรากฏละอองแสงสีชมพู เสื้อผ้าของเธอเปลี่ยนไปอยู่ในชุดสาวใช้ เขารีบใช้คำสั่งในเพียงแบล็กเลือกชุดหลักของมันเป็นออกมา เพียงละอองแสงสีดำขึ้นปกคลุมรอบร่างและจางหายไป เขาก็กลับมาอยู่ในชุดรบของเพียวแบล็ก มือขวาของหญิงสาวยื่นส่งเศษผ้าสีดำขนาดเท่าฝ่ามือมาให้ “นี่เป็นผ้าคลุมของนายท่านไหม้คะ”

“ขอบคุณนะ” อาเรสเลื่อนมือซ้ายไปจับพร้อมกับข้อมแขนจนเสร็จสิ้นในชั่วพริบตา

“ฮัดฮิว!!!” ฮั่วฮั่วจามออกมาเบาๆ

ชายหนุ่มขยับหลังมือขวาไปอิงหน้าผากของเหมยฮั่ว ความร้อนที่เขาสัมผัสได้บ่งบอกว่าเธอกำลังมีไข้ จากข้อมูลทางการแพทย์ของอาเรสตัวจริงอาการแบบนี้มีสิทธิ์เกิดขึ้นหลังจากใช้พลังพิเศษอย่างต่อเนื่องติดต่อกันเป็นเวลานาน วิธีรักษาคือการนอนหลับพักผ่อนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

“นายท่าน ดิฉันสบายดีนะคะ” เสียงเข้มแข็งของสาวใช้ดังขึ้น

“นอนต่ออีกหน่อยเถอะ” อาเรสเอ่ย

“แม้ดิฉันจะเป็นว่าที่ภรรยา แต่พื้นฐานคือสาวใช้ส่วนตัวชั้นสูง” เสียงจริงจังของเหมยฮั่ว เธอเลื่อนมือซ้ายขึ้นมาจับมือขวาของเขาลง “จะต้องไม่ทำให้นายท่านสูญเสียเวลาอันมีค่า เพื่อมาดูแลดิฉันอย่างเด็ดขาด” อิศตรีผมสีม่วงจ้องตาเขาด้วยแววตาเปี่ยมโทสะ “หรือนายท่านอยากจะทำลายศักดิ์ศรีในอาชีพของดิฉันคะ”

“ไม่ใช่แบบนั้นนะ...” ชายหนุ่มเสียบลงเพราะอีกฝ่ายมีน้ำตาคลอบเข้า เขาคิดไม่ออกว่าควรพูดสิ่งใดเพื่อโน้มน้าวให้เธอยอมพักผ่อน จนกระทั่งสเทรททิจิสชั้นสูงของเขารื้อค้นข้อมูลทางการแพทย์ของอาเรสตัวจริงออกมาให้ เขาก็รีบพูด “ในกรณีสตรีมีครรภ์ หากผืนนี้ใช้พลังพิเศษต่อเนื่องจนล้มป่วย อาจนำไปสู่การแท้ง”

“เอ่!!! อันตรายแบบนี้เลยหรือคะ” หญิงสาวถามกลับ

“ใช่” อาเรสเอ่ย

“ถ้าเป็นเช่นนี้ ดิฉันก็ต้องพักผ่อนสินะ” เหมยฮั่วมีแววตาเศร้า “เพื่อให้นายท่านที่ยอมเสียสละหลายๆ อย่าง ดิฉันจะไม่ยอมให้พวกเขาตายเป็นอันขาด”

“ฮั่วฮั่วไม่สงสัยเลยหรือว่าผมจะโกหก” นั่นคือสิ่งที่ชายหนุ่มคิดอยู่นาน

“หากนายท่านโกหกจริงๆ เด็กสามขวบยังดูออกเลยล่ะ” สองแขนของหญิงสาวเลื่อนมาสวมกอดเขา “ดิฉันนอนพักอีกหน่อยนะคะ พอตื่นขึ้นมาพวกเรารีบเดินทางไปหาพรรคพวกกัน”

เหมยฮั่วใช้สองมือจับร่างของเขานอนลงบนเตียงอย่างคล่องแคล่ว หลังจากเธอเปลี่ยนไปอยู่ในชุดยูนิฟอร์มต๊ะสั้นสีชมพู หญิงสาวก็นอนหนุนหัวไหล่ขวาของเขา สองแขนเลื่อนมากอดเขาไว้เหมือนเดิม

“นายท่าน รอบนี้ดิฉันขอหลับก่อนนะคะ ผันดีค่ะ” เสียงจริงจังของสาวใช้

“เช่นกัน” อาเรสสะบัดผ้าคลุมรีโวสีดำในมือซ้ายมาคลุมร่างของเธอ และเขา สีของผ้าคลุมเปลี่ยนเป็นสีขาวในบัดดล “แต่พวกเขาอาจมาเจอ

พวกเราอ่อนก็เป็นไปได้” เมื่อหญิงสาวไม่ตอบอะไร ชายหนุ่มจึงหันไปมองพบว่าเธอหลับเรียบร้อยแล้ว “คงฝันมาตลอดเลยสิ” เขาหันหน้ามองเพดานพร้อมยิ้มกว้าง เพราะเวลาแห่งความสุขแบบนี้หาได้น้อยมากบนทาร์ช “พี่ใหญ่อย่าเพิ่งตายนะ”

อาเรสชูมือซ้ายไปเบื้องหน้า นิ้วทั้งห้าเหยียดตรงออกไปจนสุด เขารวบรวมสมาธิสร้างดาบซึ่งเกิดจากอาณาเขตเทพอีกครั้ง ทว่าไปดาบสีทองที่เคยสร้างได้ครั้งก่อนกลับไม่ปรากฏขึ้นมาให้เห็น ชายหนุ่มถอนใจกับความอ่อนหัดของตน เขาเปลี่ยนไปฝึกสายพลังจันทร์แผดจนผลอหลับผล็อยไป

พอลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง กลับพบว่าฮั้วฮั้วที่อยู่ด้านขวามือกำลังนั่งมองเขาอยู่ด้วยดวงตาสุกใส สองมือของหญิงสาวจับหลังมือขวาของเขาให้ไปแนบกับหน้าผากของเธอ ชายหนุ่มพบว่าอาการไข้ของเธอหายไหมดแล้ว

“ดิฉันหายดีแล้วนะคะ” เหมยฮั้วมองมาด้วยแววตาจริงจัง ชายหนุ่มยื่นร่างขึ้นพร้อมผงกศีรษะ เธอโผล่เข้ามาจูลงบนแก้มขวาของเขา “ลูกที่นายท่านพยายามปกป้องมาตลอด ปลอดภัยแล้ว ฮือๆ”

‘คงเป็นห่วงลูกทั้งสองมากสินะ’

ชายหนุ่มมองฮั้วฮั้วที่ร้องไห้ไปพักใหญ่ เมื่อเธอหยุดร้องก็ใช้สองมือปาดน้ำตาของตน

“ก่อนนอน ดิฉันกลัวแทบแย่เลยนะคะ”

“ขอโทษนะ” อาเรสเลื่อนมือขวาไปคล้องศีรษะของอิสตรีเฝมสีม่วงเข้ามาจนหน้าผากของเธอแนบชิดกับแก้มขวาของเขา “ผมดันลืมจิตใจของคนป่วย...เลยแผลงพูดอาการที่หนักที่สุดไป” ชายหนุ่มก้มหน้าลงเล็กน้อย “ไปกันเถอะ...พรรคพวกของเรากำลังรออยู่”

“ดิฉันอยากให้อ่างวัลนายท่านนะคะ” เสียงหวานใสของสาวใช้ “สักหนึ่งชั่วโมงพอมั๊ยคะ”

ชายหนุ่มรู้สึกอยากทำเรื่องแบบนี้กับเธออีกครั้ง ทว่าเขากลับรู้สึกเป็นห่วงพี่ใหญ่ จึงได้แต่ตัดใจจากเรื่องพวกนี้ แต่ก็ลอบสาบานกับตัวเองว่า หากช่วยเหลือพี่ใหญ่ได้เมื่อไรจะรับรางวัลจากเธออย่างแน่นอน

“ไว้วันหลังนะ”

“อึๆ...” เสียงหัวเราะของอิสตรีผมสีม่วง “ได้ค่ะ...ดิฉันแค่ลองใจ นายท่านเท่านั้นเอง” เธอแลบลิ้นพร้อมเลื่อนมือขวาขึ้นมาดึงหนังตาขวาล่าง ลง “แบร์!!!”

“หลอกผมหรือ” ชายหนุ่มก้มหน้าลง “ผมอุตส่าห์คิดว่าจะเก็บรางวัล ไว้ใช้ในวันหน้า”

เหมยฮัวไม่ตอบวากา เพียงแค่ส่งยิ้มหวานมาให้ “ตัวนายท่านมีกลิ่น เหงื่อตกค่างนี่นา”

“พอดีผมฝึกฝนฝีมือ”

เธอเลื่อนมือขวามาจับแก้มซ้ายของเขา แล้วละของแสงสีชาวก็นำความ สะอาดร่างของเขากับเธอ รวมถึงห้องแห่งนี้ไปในคราวเดียว อิสตรีผมสีม่วง เคลื่อนร่างไปนั่งอยู่ด้านขวา ทิวร่างของเขามีแสงสีชมพู เพียงพริบตาเดียว หญิงสาวก็กลับไปอยู่ในชุดสาวใช้

“ในวันข้างหน้า...นายท่านคิดจะใช้รางวัลของวันนี้จริงๆ หรือคะ”

“คือ...” อารสพยายามจะตอบแต่ความอายกลับทำให้เขาพูดซ้ำลง แปะะ!!! มือซ้ายของหญิงสาวเลื่อนมาปิดปากเขาไว้

“ตอบไม่ได้ก็ไม่ใช่ไรคะ...เพราะบางสิ่งของนายท่านตอบฉันแล้ว นะคะ” สาวใช้ส่งยิ้มหวานมาให้

ชายหนุ่มรู้สึกอับอายหนักขึ้นกว่าเดิม เมื่อรู้สึกตัวว่าสิ่งนั้นต้นขึ้นมา ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่ทราบได้

“แต่สิ่งนั้น...ก็บงบอกแล้วว่ารางวัลต้องถูกใช้แน่นอน...อึๆ” เสียง เจ้าเล่ห์จากร่างบาง

“ก็ผมชอบฮัวฮัวนี่นา...”

“ดิฉันรู้ค่ะ” เสียงสดใสของเหมยฮัว เธอใช้มือขวาเลื่อนหน้ากาก แพนธ่อมสีดำมาสวมให้ “ไปกินเถอะค่ะ” ลึนวากา เธอก็ก่อนมือข้างนั้นกลับไป วางด้านข้างลำตัว ใบหน้าปรากฏหน้ากากแพนธ่อมสีชมพู “เดี๋ยวดิฉันไป เปิดประตูให้ค่ะ”

อิสตรีผมสีม่วงเดินไปยืนอยู่หน้าประตูเบื้องหน้า สองมือของเธอจับตัวล็อกรูปพวงมาลัยแล้วหมุนไปทางขวาสองรอบ ตามด้วยดึงเข้ามาแล้วหมุนไปทางซ้ายสองรอบ เพียงผลึกเข้าไปเบาๆ ประตูก็เลื่อนเข้าไปด้านขวามือ เผยให้เห็นอุโมงค์หินสีเหลี่ยมผืนผ้าสายหนึ่ง ความสูงสองเมตร กว้างหนึ่งเมตร

อาเรสเลื่อนมือซ้ายไปหยิบผ้าคลุมรีโวสีขาวยื่นมาแปรเปลี่ยนมันเป็นสีชมพู เขาลุกขึ้นยื่นพร้อมนำไปคลุมไว้ด้านหลังของเหมยฮั่ว

“นายท่านไม่ใช่เธอคะ” เธอถามขึ้น

“ทำร่างกายให้อบอุ่นเข้าไว้” ชายหนุ่มเอ่ย “เพิ่งฟื้นไข้ หากล้มป่วยอีกครั้ง จะเป็นอันตรายต่อเด็กในครรภ์”

“เจ้าคะ” อิสตรีผมสีม่วงขานรับเสียงใส “เมื่อเป็นคำวินิจฉัยของท่านหมอใหญ่แห่งหมู่บ้านเรนเดียร์ ดิฉันยอมต้องทำตามคำสั่งอยู่แล้วค่ะ” เธอหันมาส่งยิ้มละไม “จะเอารางวัลอีกรอบเลยมั๊ยคะ”

“เอาสิ แต่...” อาเรสพูดอย่างจริงจัง

“ว้าย!!! ตอบแบบนี้ไม่ได้ยังไง” หญิงสาวตัดบทพร้อมเดินถอยหลัง เธอส่ายหน้าไปมา ก่อนจะพูดอย่างเอียงอาย “ขึ้นมากกว่านี้ ดิฉันตายคาอกนายท่านอย่างแน่นอน ดังนั้นไว้เป็นวันหลังนะ”

“ผมจะบอกว่า ไว้วันหลัง” เขารีบเอ่ย

ชายหนุ่มเดินนำหน้าเข้าไปในอุโมงค์หิน ส่วนหญิงสาวเดินมาสวมกอดแผ่นหลังของเขา เธอจับลงบนคอด้านขวาอย่างแผ่วเบา อาเรสยกมือขวาขึ้นลูบศีรษะของหญิงสาวอย่างนุ่มนวล อิสตรีผมสีม่วงผละปากออกพร้อมวางคางลงมา

“แบกหน้อยได้มั๊ยคะ” เสียงหวานของเธอดังขึ้นข้างหูขวา

“ทำไม่เธอ” อาเรสถาม

“ดิฉันก็อยากอ่อนน่ะสิ” เสียงแงงอนของอิสตรีผมสีม่วง เขาย่อร่างลงเล็กน้อย แล้วใช้สองมือคล้องลงไปที่น่องขาทั้งสองข้างของหญิงสาว พอเหยียดขาทั้งสองจนตรงก็เริ่มเดินต่อไป เธอเอ่ยขึ้นด้วยเสียงเปี่ยมสุข “นายท่านอยากกินอะไรคะ พอหาที่ทำอาหารได้ ดิฉันจะปรุงสุกฝีมือเลย”

“อะไรก็ได้ที่ทั้งอร่อยและมันพุดไม่ได้” อาเรสตอบอย่างหนักแน่น

“อึๆ กลัวอัลมาดิอูสรีคะ” เสียงขบขันของเหมยฮั่ว

“ผมไม่ได้กลัว” ชายหนุ่มรีบแก้ตัว เขามองเบื้องหน้าที่เป็นทางตัน มีป้ายสีขาวแปะไว้อยู่บน หากอยากมองจงมองลงล่าง หากไม่โลภอย่าเปิดคนแรก หากอยากรักษาชีวิตจงเปิดในบ่อน้ำ พวกเขาต่างลงไปถึงใต้ป้าย เห็นกระจกใสสองชั้นขนาดเท่าดวงตา ผังผนังไว้สูงจากพื้นหนึ่งเมตร

“ฮั่วฮั่ว เดินต่อเองนะ” อาเรสปล่อยให้มือออกจากขาของสาวใช้

เธอคลายแขนออกแล้วลงไปยืนอยู่ด้านหลังของเขา ชายหนุ่มเคลื่อนไหวร่างลงไปนั่งยองๆ ขณะที่มือขวาของเหมยฮั่วแตะลงบนไหล่ขวาของเขา

“ดิฉันขอใช้ฟันเนตร เพื่อเชื่อมกับดวงตาของนายท่านนะคะ” เสียงอ่อนหวานของฮั่วฮั่ว

อาเรสผงกศีรษะขึ้นลง เขารับเลื่อนระดับสายตาให้เท่ากับกระจกทั้งสอง เพื่อมองไปเบื้องนอก เห็นห้องศิลาขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง มีหีบทองคำวางเรียงรายไปทั่ว ด้านซ้ายมือมีบ่อน้ำขนาดใหญ่ บนเพดานมีหินย้อยเกิดอยู่มากมาย ส่วนหินเรืองแสงถูกฝังไว้เป็นจุดๆ พอไล่สายตามองไปยังปากตรงข้ามก็เห็นประตูไม้กำลังถูกเปิดเข้ามา

‘พรรคพวกเธอ’ ชายหนุ่มนึกยินดี เขาลองคิดคำว่าปาร์ตี้ขึ้นภายในใจ เฟรนด์ลีสี่สามเส้นยังคงหมุนวน ส่วนหกเส้นเยื้องไปทางด้านหลัง ‘เฮ้! ไม่ใช่พรรคพวกนี่นา’

ผู้ลอยตัวเข้ามาก่อนใครคือแฟร์ตันหนึ่ง มันกลายเป็นบุรุษร่างกำยำ ซึ่งสวมชุดนินจาสีดำ อาเรสจดจำได้ดีว่าอีกฝ่ายคือผู้ล้างแค้น ส่วนพวกที่เดินตามมาด้านหลังล้วนสวมชุดซามูไรเกราะแดง แต่ละคนที่เดินเข้ามาได้โยนเกราะซามูไรลงกับพื้น แล้วคลุมด้วยผ้าคลุมสีดำลายเพลิง

“ออกไปจัดการพวกนั้นกันเลยมั๊ยคะ” เสียงจริงจังของฮั่วฮั่วดังขึ้น

“อย่าเพิ่ง” ชายหนุ่มเอ่ยห้าม

เขามองคนพวกนั้นที่กำลังวิ่งไปใช้สองมือเปิดหีบสมบัติ ทว่าทุกหีบที่ถูกเปิดออกกลับมีผีเสื้อสีแดงโฉบบินขึ้นมา ละอองสีแดงจากปีกผีเสื้อ

ล่องลอยไปแตะผ้าคลุม ทำให้ร่างของพวกนั้นแต่ละคนล้วนลุกโหมจันเหลือเพียงเศษธุลี ท่ามกลางความสับสนและวุ่นวาย ผู้ล้างแค้นเพียงขว้างมีดสั้นฉาบแสงสีแดงเล่มหนึ่งพุ่งเข้าไปปักมีดสั้นเหล่านั้นจนหมดสิ้นในช่วงพริบตา

แต่พวกเขาส่วนใหญ่หากไม่ถูกเผาก็ต้องได้รับบาดเจ็บสาหัส ส่วนคนที่ปลอดภัยก็รีบเดินไปตะเกก่งทองคำเหล่านั้นให้ล้มลงกระแทกพื้น บางกล่องที่ล้มมาด้านนี้เผยให้เห็นภายในที่ว่างเปล่า ส่วนบางกล่องพอล้มลงไปบริเวณหินฐานกล่องกลับมีควันสีขาวพวยพุ่งออกมาอย่างรุนแรง

คนในผ้าคลุมสีดำลายเพลิงหลายสิบคนรีบสะบัดผ้าคลุมออกด้านรับผ้าคลุมเหล่านั้นลอยขึ้นไปยังเบื้องบนเพดาน เพราะแรงอัดของควันสีขาวอาเรสลองมองขึ้นไปบนเพดานอีกครั้ง เขาพบว่าเพดานมีควันสีดำบางเบาเคลือบไว้อยู่

เมื่อควันสีขาวและดำสานกัน เกิดเปลวไฟลุกจนท่วมเพดาน ส่งผลให้หินย้อยตกลงมาคจุฟ่าน หินบางก้อนมีตาข่ายดาบ หินบางก้อนก็มีตาข่ายหอก เหล่าศัตรูซึ่งพยายามจะหนี กลับพบว่าทางออกด้านนั้นถล่มลงมาเรียบร้อย ในชั่วอึดใจเหล่าศัตรูก็ตายลงจนหมด พร้อมกับไฟที่ค่อยๆ ดับลงในภายหลัง

‘เดอะแบนดิด นี่คุณเป็นปรมาจารย์ด้านกบดักกรี’ อาเรสอึ้งกับความสามารถของเพื่อนใหม่ที่เพิ่งออกจากเกม ทว่าสิ่งที่สะกดสายตาของเขาในตอนนี้เป็นร่างของผู้ล้างแค้นที่เพิ่งสิ้นลมหายใจข้างบ่อน้ำด้านซ้ายมือ ร่างของอีกฝ่ายค่อยๆ เปลี่ยนไปที่ละนิด “นั่นมัน...” เขาหันซ้ายหลังมามองฮัวฮัว “ผมไม่ได้ตามาดีไปนะ”

“ดิฉันดูผ่านตาของนายท่าน ก็เห็นเช่นนั้นคะ” เสียงมีนงของเหมยฮัว

ณ สถานที่แห่งหนึ่งบนซาร์ง ภายนอกเกม

เดอะแบนดิดในผ้าคลุมสีขาวยืนอยู่หน้าทางเข้าออกด้านนอกสุดของโรงพยาบาลยูทอร์ เบื้องหน้าของเขาเป็นอาคารวงแหวนสีทองขนาดใหญ่ เมื่อไม่เห็นว่ามิใครออกมาได้พักหนึ่ง เขาก็มหันหน้าลงมองจำนวนเงินหลักพันล้าน

ที่ได้มาจากโต๊ะพนันเมื่อครู่

‘คิดแล้วเชื่อว่า กับดักในห้องลับของเราต้องไร้เทียมทาน’ ถึงเงินก้อนนั้นจะมีพอให้ใช้กินเล่นไปอีกหลายสิบปี แต่มันก็คงไม่เพียงพอรักษาหัวใจที่แตกสลายไปก่อนหน้านี้ ‘เฮอ ดินะที่เธอเป็นอิสตรีจริงๆ ตามที่สัญญาคุณโจรบอก’ เขามองไปยังยารักษาที่กำลังจะเดินออกจากทางออก แบบที่เขาเพิ่งเดินผ่านมาเมื่อวันก่อน ‘ยัยตัวร้าย! หากเดอะแบนดิดเน็ตเวิร์กไม่ผิดพลาด เธอสมควรอยู่ที่นี้’

“คุณชายขอรับ” เสียงจากพ่อบ้านของเขาตั้งขึ้นด้านหลังฝั่งขวามือ เดอะแบนดิดหันไปมองอีกฝ่ายซึ่งสวมผ้าคลุมสีขาว “มีอะไร?”

“คุณชายมั่นใจได้ยังไงว่า ยัยตัวร้ายจะจดจำท่านได้” เสียงสงสัยของพ่อบ้าน “ตั้งแต่เล่นเกมมาจนได้รับฉายาเดอะแบนดิด นอกจากลูกน้องคนสนิท คุณชายไม่เคยให้ใครเห็นหน้าเลยนะขอรับ”

“เธอจำข้าได้อย่างแน่นอน” เสียงหนักแน่นของคุณชาย เขาหมุนตัวเดินผ่านพ่อบ้าน มองไปยังพรรคพวกหลายสิบคนในวงออร์เคสตราซึ่งนั่งประจำที่เรียบร้อย ทุกคนในวันนี้ล้วนเคยร่วมเล่นบทเพลงสราภาพรักในเกมลิมิเต็ดออนไลน์ในวันนั้น “พวกแกยังจำจ้งหวะกันได้ยู่นะ”

“คร่ำบ! ลูกเพ” เสียงเบื้อๆ จากบุรุษที่ถือไวโอลิน

“จะไม่ไปปล้นมันจริงหรือ” เสียงเบื้อๆ จากหญิงสาวที่ถือฟลูต

“ข้าก็กำลังจะปล้นอยู่นี่ไง” คุณชายเอ่ยด้วยเสียงหนักแน่น

มือขวาของเขาคือไม้บาคอง สองเท้าพาร่างไปยืนอยู่หน้าวง คีระระเพียงหันมามองด้านหลังเล็กน้อย เพียงเห็นอิสตรีผมสีชมพูยาวสยายจดเอว สูงประมาณ 169 เซนติเมตร สวมชุดเดรสกระโปรงสามชั้นสีชมพูอ่อน รองเท้าส้นสูงสีขาว ใบหน้าสะสวยฉาบไปด้วยความหงุดหงิด เธอเดินออกมาเพียงลำพัง บุรุษหนุ่มหันกลับไปสะบัดไม้บาคองในมือขวาอย่างคล่องแคล่ว

บทเพลงแห่งหัวใจที่เขาเคยมอบให้แฟรี่สาวในเกมลิมิเต็ดออนไลน์ ถูกบรรเลงขึ้นอีกครั้ง วันนั้นเขาเคยสัญญากับเธอว่า หลังออกจากเกมลิมิเต็ดออนไลน์เมื่อไหร่ เขาจะต้องสราภาพรักกับเธออีกครั้งด้วยวิธีนี้นับชาวันยามที่

บทเพลงบรรเลงจบลง ชายหนุ่มหันไปมองหญิงสาวที่เดินมายืนอยู่ห่างจากเขาเพียงแค่ห้าเมตร

“นี่นายเป็นบ๊ออะไร ถึงมาจับศัตรูของนายกัน” เสียงดูของอัสตรีที่แสนสวยงาม

“เพราะผมรักคุณ” เขาตอบไปด้วยเสียงจากใจ มือขวาของหญิงสาวสูงขึ้น มันกำลังเลื้อนมายังแก้มซ้ายของเขา ชายหนุ่มเอ่ยต่อ “ตบหนึ่งครั้ง จูบหนึ่งครั้ง โอ๊ย!!!”

เฉียะ!!! แอกลับไม่หยุดยั้งด้วยมุกของเขา แอมหึงสาวยังคงตบหน้าของเขาระวังดูจเห็นเขาเป็นแค่กลอง

“เฮๆ” เสียงทอบหายใจของหญิงสาวดังขึ้น เธอเลื่อนมือขวากลับไปใช้มือซ้ายกุมมือแดงกำขำงั้น เดอะแบนดิดกลับรู้สึกเพียงรสชาติของเลือดที่กบปาก ผู้ล้างแค้นเอ่ยต่อพร้อมน้ำตาคลอเบ้า “นายมันบ้าที่สุด”

“สามปีนั้นผมมีความสุขจริงๆ นะ” คุณชายเอ่ยพร้อมน้ำตาไหลริน แต่มันไม่ได้เกิดจากความเจ็บปวดแม้แต่น้อย “ช่วยเป็นแฟนกับผมได้ไหม”

“ฉันยังไม่ได้พูดเลยสักครั้งว่าให้อภัย” หญิงสาวเบื่องหน้าเอ่ยพร้อมมอบรอยยิ้มกับเสียงหัวเราะเปี่ยมเสน่ห์ “แต่...”

“ไม่ต้องแต่แล้ว...ผมขอคิดบัญชีจูบสามสิบครั้งเมื่ออีกก่อน” ชายหนุ่มรีบเดินตรงไปหาอีกฝ่าย

“หากนายผ่านการวัดคุณสมบัติ...ฉันอาจให้อภัยก็ได้” อัสตรีผมชมพูยื่นสองมือมาปิดปากของเขา ทำเอาเขาต้องรู้สึกเจ็บระบมกับแผลสดในปาก เธอหันหน้าไปทางซ้าย “พี่คะ คนนี้เขาขอทำประลองฟันในเกมออนไลน์ เพื่อจะมาเป็นแฟนหนูค่ะ”

เดอะแบนดิดหันไปทางขวาด้วยความมั่นใจ แล้วเอ่ยอย่างไม่เกรงกลัว “เข้ามาเลย คนอย่างเดอะแบนดิดไม่เคย...”

เมื่อมองดูดีๆ บุรุษที่เดินมาไว้ผมสั้นสีดำ นัยน์ตาสีดำ ตาซ้ายสีทอง ใบหน้าคมเข้ม ความสูงประมาณ 180 เซนติเมตร รูปร่างกำยำได้สัดส่วน สวมเสื้อยืดแขนกุดสีดำ กางเกงหนังขาวสีดำ รองเท้าหนังสีดำ

มือขวาถือแจ็กเก็ตหนังสีดำที่พาดไว้บนไหล่ขวา ส่วนมือซ้ายถือโซ่สีเงินที่ลาก
 เชื้อดำสองตัว คุณชายถึงกับอ้าปากพะงาบ เพราะเขาเคยเห็นอีกฝ่ายมาแล้ว
 หลายพันครั้งกับเชื้อดำคู้บุญ

“ชะ...โซ...โลคิง” ขาของเดอะแบนดิดิตถึงกับสั่นพึ่ๆ

“แกเองหรือ...ที่คิดจะจับน้องสาวบุญธรรมของข้า” เสียงเยียบเย็น
 ดังมาจากอีกฝ่าย เชื้อดำสองตัวต่างจ้องหน้าเขาพร้อมส่งเสียงร้องไฮก อีสตรี
 ผสมสีชมพูเดินกอดเอวของบุรุษที่ดูดีเบื้องหน้า “เป็นยังไงบ้าง สนุกไหมกับการ
 เล่นเกมลิมิเต็ดออนไลน์”

“ไปทำลายชีวิตอีตาชั้วนั่นสนุกดีค่ะ” เสียงร่าเริงของหญิงสาวผสมพ
 เธอหันมาหาเขาพร้อมใช้นิ้วชี้ที่มีอวตังเปลือกตาขวาลงมา ลิ่นของเธอแลบใส่
 “ແ່ວ! ໄວ້ໜະທີ່ໜ້າສຸດທ່ອງຂອງຂັ້ນໃຫ້ໄດ້ກ່ອນແຄະ ແລ້ວຂັ້ນຈະຍອມໄປເດດເລ່ນໆ
 ດ້ວຍສັກຄັ້ງ ຄືວ່າທ່ານູນູນທ່ານ ທ່ວາເສື່ອນ້ອຍສອງຕົວນີ້ຈະຕ້ອງໄປດ້ວຍນະ”

พริบตานั่น เชื้อดำสองตัวก็เดินไปคลอเคลียขาของหญิงสาวราวกับ
 ลูกแมวแสนเชื่อง แต่พอมันหันมามองเขา แววดาราวกับเห็นเนื้อสดชั้นดีก็
 ปรากฏขึ้น

“จะไปเจอกันที่เกมไหน บอกมา” โซโลคิงถามเข้าประเด็น

“พะ...ที่โซโลคิง ขอรู้มได้ไหม” เสียงสั่นเครือของคุณชาย

“จะยกมาเท่าไรก็เข้ามา ฮ่าๆ” โซโลคิงหัวเราะพลางหันหลัง พ
 น้องสาวและสัตว์เลี้ยงสวนตัวกลับไปสู่อรถเหาะสีดำที่จอดรออยู่ อีกฝ่าย
 ตะโกนก่อนจะขึ้นรถคันนั้น “แต่แกต้องผ่านก้ำขุนพลของข้าก่อนนะ เพราะ
 ชี้้เก็ยจลมมือกับลูกปลาตัวน้อยเช่นเดอะแบนดิดิตด้วยตัวเอง”

พอรถเหาะคันนั้นลอยจากไป เดอะแบนดิดก็หันกลับไปมองเหล่า
 ลูกน้องพลางถาม “มีใครคิดว่าจะช่วยข้าล้มมันได้บ้าง”

“พี่ละเมออยู่หรือเปล่า” เสียงเหนียวใจจากบุรุษที่ถือไวโอลิน

“ไปจับสาวอื่นเหอะ” เสียงส่งสารจากหญิงสาวที่ถือฟลูต

“คนที่สู้กับโซโลคิงได้สูสีบนซาร์วังมีแค่โคลอสเซียมคิง” พ่อบ้านเดินมา
 ยืนอยู่ทางด้านซ้ายมือพร้อมเปิดหน้าจอกาชาขนาดใหญ่ “คุณชายลองอ่าน

ข้อมูลปัจจุบันก่อนแกะชอว์รับ”

เดอะแบนดิดรีบมองหน้าจออากาศเบื้องหน้ามีตัวอักษรเขียนไว้ว่า
สุดยอดเกมเมอร์สายไซโลเพลเยอร์ อันดับหนึ่ง ไซโลคิง ปัจจุบันมีสมาชิก
ได้ร่วมถึง 12,370,582 คน ยึดครองเกมออนไลน์บนซาร์จ 67 เปอร์เซนต์ เคยแพ้
การवलเพียงครั้งเดียว ให้แก่ อาเรส วีโว ไนต์เมอร์ จากเกมลิมิเต็ดออนไลน์

“เฮ้ย!! ทำไมลูกน้องของมันเพิ่มขึ้นมาหมื่นเท่าได้ล่ะ” คุณชายมองไป
ยังลูกน้องรอบด้าน

“มีข่าวลือว่าเขาคือผู้กล้าคนแรกของเกมลิมิเต็ดออนไลน์ครับ” เสียง
ชื่นชมจากบุรุษซึ่งถือไวโอลิน

“ผู้กล้า นี้ข้ายังอยู่ในเกมรีพี” เดอะแบนดิดิตถาม

“ลูกพี่คงไม่รู้เรื่องเมื่อหนึ่งเดือนก่อนสินะ” หญิงสาวที่ถือฟลูตเอ่ย
อย่างว่องไว “ประมาณหนึ่งเดือนที่ผ่านมา มีผู้เล่นคนหนึ่งสล็อกเอาต์ออกมา
ด้วยการต่อสู้ เขาคนนั้นได้กลายเป็นหมู่ดาวผู้กล้าคนแรกของเกมลิมิเต็ด
ออนไลน์”

“ข้าหนอยได้รีเปล่า ฟังไม่ทัน” คุณชายหันไปมองพอบ้านของเขา
“ช่วยพูดแบบย่อและเข้าใจง่ายที”

“หนึ่งเดือน ผู้กล้าคนแรก เกมลิมิเต็ดออนไลน์” พอบ้านพูดด้วยเสียง
สุภาพ

“ย่อไปไวย่!!” เดอะแบนดิดเลื่อนมือขวาไปด้านหน้าพร้อมเปิดหน้าจอ
อากาศจากมือขวาของตน แล้วเริ่มค้นหาข้อมูลจากเดอะแบนดิดเน็ตเวิร์ก
จนพบหน้าจอรายงานผลว่า บุคคลที่น่าจะเป็นผู้กล้าคนนั้นคือ ไซโลคิง
ที่ออกมาในวันเดียวกับที่มีตำแหน่งนั้นเกิดขึ้น เมื่ออ่านจบหมดทุกหัวข้อจึง
หันไปด้านซ้ายแล้วเอ่ยถาม “แล้วทำไมข้าไม่ได้เป็น”

“เพราะคุณชายไม่โดดเด่นในด้านใดเลย” พอบ้านตอบ ทำเอาหัวใจ
ของเขาต้องรู้สึกเจ็บปวด “หากสู้ไม่ได้ก็วิ่งหนีดูจมาลูซาหลงฝูง พอปล้นของ
ใครสำเร็จก็ฉีเรียวดัวไว้เป็นหลักฐาน หาก...”

“พอแกะ ข้าชอว์ร้อง” เดอะแบนดิดหันไปมองพวกพ้องที่กำลังช่วยกัน

เก็บของออกจากสถานที่แห่งนี้ “พวกเราไปปล้นชื่อเสียงกันเถอะ”

“ใช้คำว่าสร้างได้ปะ” บุรุษที่ถือไวโอลินเดินมายืนอยู่ด้านขวามือ

“เออ!! เอาคำว่าสร้างก็ได้ปะ ไอ้พวกบ้า!” เดอะแบนดิตมองขึ้นสู่ฟากฟ้า ‘เฮ้! เพื่อนยาก หวังว่าเธอจะเป็นผู้ชนะเกมนี้ละ ส่วนข้าขอไปหาทางจับหญิงต่อก่อน’

กลับมาภายในเกม

อาเรสยังคงสำรวจผนังทางด้านอย่างละเอียดถี่ถ้วน แต่กลับไม่พบกลไกเปิดใดๆ ทั้งสิ้น เหมือนกับต้องการให้ฟังออกไปเท่านั้น ทว่าเขาเองก็ไม่ว่าจะเดอะแบนดิตจะเตรียมกับดักอะไรไว้หรือไม่ หากผลสุดท้ายผนังเบื้องหน้าก็อาจมีภัยมาเยือน

“นายท่านคะ” เสียงของฮั้วฮั้วดังขึ้นด้านหลัง เขาหันไปมองพบเห็นเธอเดินมาอย่างรวดเร็ว “ดิฉันสำรวจหลายสิบรอบแล้ว แต่กลับไม่พบทางลับเลยคะ”

สแตรททิจิสชั้นสูงของเขาประมวลภาพทั้งหมดของสถานที่แห่งนี้อีกครั้ง มันเหลือเพียงแค่แห่งเดียวที่เขายังไม่ได้ลองแตะสัมผัส นั่นคือกระจกที่ไว้ใช้มองห้องถัดไป ชายหนุ่มหันไปมองกระจกคู่นั้นอีกครั้ง นิ้วชี้มือขวาและนิ้วกลางซึ่งเหยียดออกไปสัมผัสและลองดันมันสุดแรงจนเกิดเสียงดังครี๊ด

จู่ๆ ผนังเบื้องหน้าก็ล้มลงไปด้านล่าง เกิดเสียงดังจ่อม อาเรสลองชะโงกหน้ามองลงไป พบว่าผนังส่วนนี้กำลังละลายบ่อน้ำด้านล่างเกิดเสียงดังซู่ ไอสีขาวพวยพุ่งขึ้นมามิขาดสาย เขารีบชักศีรษะกลับมาด้านหลัง แล้วสร้างร่างแยกออกไปลองโดนไอดังกล่าว กลับพบว่าร่างแยกเป็นปกติ เขาจึงสลายมันในบัดดล ก่อนจะลองเลื่อนจมูกไปสุดดมพลันพบว่า เป็นอากาศที่มีกลิ่นหอมหวาน

“เพื่อนของนายท่านคงเตรียมหินดับกลิ่นไว้ให้เราใช้คะ” เหมยฮั้วเดินมายืนอยู่ด้านซ้ายมือ เธอเลื่อนมือซ้ายกวดักเอาละของสีขาวเข้าสู่ดม “แถมเป็นของราคาแพงเสียด้วย”

“ฮั้วฮั้ว เดี่ยวผมลองไปหาทางออกก่อนนะ” ชายหนุ่มเอ่ยพร้อมลุกขึ้นยืน

“ถ้าเช่นนั้น ดิฉันจะไปค้นของจากศพนะคะ” สี่นิ้วจากจริงจัง ฮั้วฮั้วก็แยกออกเป็นเก้าร่างในทันใด ทั้งเธอและร่างแยกต่างวิ่งไปเก็บของตามศพอย่างคล่องแคล่วดุจมืออาชีพ หญิงสาวซึ่งยืนอยู่กึ่งกลางห้องชุมมือขาขึ้นโบกไปมา “นายท่าน อย่ามัวแต่อึ้งสิคะ”

อาเรสใช้เทวาล่องพาร่างซึ่งไปมาตามผนังและเพดาน แต่กลับไม่พบทางออกใดอื่นนอกจากจุดที่ผู้ล้างแค้นและพรรคพวกเดินเข้ามา ทว่าเส้นทางดังกล่าวถูกกลบฝังด้วยหินเรียบร้อย หากเขาจะออกไปทางนั้น คงต้องใช้สายพลังผู้รังสรรค์นี้ง้อยหินไปตลอดเส้นทาง สแทรกทิจิสันสูงของเขาบอกว่า โอกาสที่ทางออกดังกล่าวจะถล่มลงมาในช่วงย้อยสลายหินมีสูงมากกว่าเก้าสิบเปอร์เซ็นต์

“นายท่านให้ดิฉันเปิดทางออกเองเถอะ” หญิงสาวเดินไปยืนอยู่ตรงทางออก เธอสลายร่างแยกทั้งหมด อาเรสรีบเคลื่อนร่างไปยืนอยู่ด้านขวามือของสาวใช้ “ถึงไม่รู้ว่ามีแนวไกลเพียงใด แต่ถ้าย้อยสลายหินพร้อมเสริมความแข็งแกร่งให้ผนังไปตลอดเส้นทาง พวกเราก็น่าจะออกไปข้างนอกได้โดยปลอดภัย”

“ถ้าไม่มีทางออกจริงๆ พวกเราค่อยเลือกวิธีนี้” อาเรสหมุนตัวทวนเข็มนาฬิกา

ชายหนุ่มมองหีบสมบัติรอบบริเวณ บางหีบถูกหินย้อยแหงทะลุ บางหีบก็ยังปกติดี พอเปรียบเทียบกับหีบสมบัติที่ถูกเตะให้กระเด็นทั้งหมด เขากลับค้นพบความจริงอย่างหนึ่ง เฉพาะพื้นที่ที่มีควันสีขาวพวยพุ่งขึ้นมาจะมีหินย้อยปักลงไป ดังนั้นหีบสมบัติที่ไม่มีหินย้อยปักอยู่ย่อมปลอดภัยในการเคลื่อนย้าย

ขณะที่เขากำลังจะเอ่ย อีสตรีมมสีม่วงกลับเดินไปยกหีบสมบัติที่ไม่มีหินย้อยปักไว้อยู่ เธอเดินตรงไปยังบ่อน้ำด้านขวามือโดยไม่รีรอเขาแม้แต่น้อย อาเรสรีบตามไปอยู่ด้านขวาของเธอ

“ฮั้วฮั้ว หยิบหีบสมบัติใบนี้เพราะอะไรหรือ” ชายหนุ่มลองถาม

“ไม่มีหินย่อยปักอยู่ ก็น่าจะยกง่ายกว่าสิคะ” เหมยฮั้วเดินจ้ำจ้าวไป
ห้ำก้าว ก่อนจะหันหน้ามาส่งยิ้ม “อย่าทำหน้าอึ้งแบบนั้นสิ ดิฉันแค่พูดเล่น”
ฮั้วฮั้วเอ่ยเสียงจริงจัง “ดูง่ายจะตาย ระหว่างจุดที่หินย่อยตกใส่และไม่ตกใส่”

สิ้นวจาอิสรตรีมมสีม่วงหันกลับไปพร้อมเดินตรงสู่บ่อน้ำขนาดใหญ่
เบื้องหน้า เมื่ออยู่ห่างสามก้าวหญิงสาวจึงปล่อยร่างแยกออกมาหนึ่งร่าง
ยืนอยู่ด้านซ้ายมือ พอเธอยื่นส่งกล่องให้ร่างแยก ร่างดังกล่าวเดินลงไปยัง
กึ่งกลางบ่อน้ำ เพียงฝากกล่องจมลงจนมิด ร่างแยกของเธอก็ใช้สองมือเปิด
ฝากล่องออกพร้อมสลายร่างไปในเวลาเดียวกัน

ผีเสื้อสีแดงซึ่งโดนน้ำใสรอบข้าง ละอองสีแดงของมันค่อยๆ กระจาย
ออกไปโดยรอบทำให้น้ำเดือดปุดๆ เพียงผีเสื้อตัวนั้นแตกสลายหายไป พื้น
ด้านล่างบ่อน้ำค่อยๆ ละลายที่ละนิดจนเกิดรูขนาดใหญ่ขึ้น แต่น้ำในบ่อมิได้
ลดลงแม้แต่น้อย

“ที่แท้พื้นบ่อสร้างจากหินเย็นนี่เอง” เหมยฮั้วเอ่ยด้วยเสียงวิเคราะห์
ก่อนจะหันมาด้านขวามือมองเขา “หินเย็นเป็นของหายากมากเลยนะคะ”
เธอเคลื่อนไหวมาคล่องแคล่วของเขา “เมื่อหินดังกล่าวเจอความร้อนระดับ
หนึ่งก็จะเริ่มละลายลงที่ละนิด”

“ฮั้วฮั้ว รู้ได้ยังไงว่าผมจะถาม” อาเรสมองอีกฝ่ายด้วยความแปลกใจ

“ดิฉันเป็นสาวใช้ส่วนตัวชั้นสูงย่อมดูออกคะ” ศีระชะของเธอฟังลงมา
บนไหล่ซ้ายของเขา “จะดำน้ำไปด้วยกันเลยมั๊ยคะ”

“ไปสิ” อาเรสเอ่ยพร้อมกระโดดลงไปกับเธอ

ร่างของเขารู้สึกอุ่นเล็กน้อยจากน้ำที่เพิ่งถูกต้มโดยผีเสื้อสีแดง แต่
พอลดลงไปใ้ในโพรงด้านล่างความเย็นของน้ำก็เพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ เมื่อดำดิ่ง
ลงมาจากจนถึงด้านล่างสุด เขาก็พบว่าเบื้องหน้ามีโพรงสายหนึ่งที่พอให้ผ่านไปได้
ทีละหนึ่งคนเท่านั้น ชายหนุ่มจึงใช้มือซ้ายผลักหลังของหญิงสาวให้เคลื่อนไป
ก่อน

เหมยฮั้วหมุนตัวตามเข็มนาฬิกากลับมาใช้ดวงตาที่ลั่นไหวประสานกับ

เขา สองมือของหญิงสาวที่ลงไปยังกระป๋องสีชมพูที่ลอยน้ำอยู่ เขารู้สึกหน้าร้อนผ่าวพลางผิงศีรษะขึ้นลง ก่อนจะว่ายเข้าไปในโพรงนั้นก่อนเป็นคนแรกเพียงเข้ามาถึงในโพรงที่สว่างพลันฉาบด้วยแสงสีแดง สองเท้าใช้เทวาล่องดันร่างให้พุ่งไปข้างหน้าด้วยความเร็วสูง

ไม่ถึงหนึ่งนาที เขาก็มาถึงปลายทางของโพรงน้ำ เมื่อออกมาพบว่าตนยังอยู่ในบ่อน้ำแห่งหนึ่ง เบื้องบนมีแสงสว่างสาดส่องลงมา เขาสลายพลังของกระสุนติดตามออกจากร่าง แขนซ้ายของเขาถูกสวมกอดด้วยร่างบางพอหันไปมองพบเห็นเหมยฮั่วที่เริ่มมีฟองอากาศออกจากปาก เขาจึงรีบใช้เทวาล่องพาร่างพุ่งขึ้นไปเบื้องบนพร้อมกับเธอ

เมื่อศีรษะผ่านพ้นมาได้ ก็เห็นห้องศิลาขนาดเล็กที่มีพื้นที่ประมาณสิบหกตารางเมตร เพดานสูงแค่สองเมตร

ผนังด้านซ้ายมือทั้งแถบมีชั้นวางของฝังผนังสามชั้น ชั้นบนสุดมีมันหนึ่งเรียงเรียงเป็นแนวยาว ชั้นถัดมาเป็นโถ้วีรอลหลายพันชิ้น ชั้นล่างคือแบล็กพรอหลายร้อยชิ้น

ผนังด้านขวามีชั้นวางเช่นเดียวกับด้านซ้าย แต่ต่างกันตรงมีหนังสือปกขาววางเรียงมากมาย ส่วนผนังปากตรงข้ามกลับมีดาบรอยัลซอร์ดหนึ่งเล่มประดับอยู่ตรงชั้นวางอาวุธด้านซ้าย ถัดมาเป็นโล่ทรงกลมสีทองตรงกึ่งกลางมีอัญมณีใส สุดทำเป็นสนับแขนสีทองที่มีอัญมณีใสหนึ่งเม็ดฝังไว้อยู่ตรงหลังมือ

“รอยัลซีลด์ รอยัลแฮนด์” เสียงตกใจของฮั่วฮั่ว เขาพาร่างลอยขึ้นสูงเหนือบ่อน้ำที่ไหลลงสู่ผืนน้ำเกิดเสียงดังจ๋อมๆ พอเคลื่อนกายไปยืนบนพื้น อิสตรีผมสีม่วงก็เอ่ยขึ้น “เดี๋ยวคิดค้นขอไปดูของพวกนั้นหน่อยนะคะ”

อารเสผิงศีรษะขึ้นลง เขาหมุนตัวตามเข็มนาฬิกาหันกลับมาดูด้านหลังที่ยังไม่ได้สังเกตเห็น พบเห็นเพียงผนังว่างเปล่า มีป้ายสี่เหลี่ยมติดไว้สี่แถวทุกป้ายเขียนด้วยอักษรภาษาทาร์ดิซซีดำ

ชายหนุ่มอ่านจากป้ายบนสุด ถึงเพื่อนรักที่ซ้ายอมตายให้ จึงนำทรัพย์สินเหล่านี้ไปใช้ให้ก่อเกิดประโยชน์สูงสุด เขารีบอ่านแถวถัดไป หากข้า

ตายก่อนบอกเจ้าว่าข้ามีภรรยา จงนำเงินทองสักเล็กน้อยไปมอบให้เธอและฝากดูแลเธอด้วย แถวต่อมาเขียนสั้นๆ หากเจ้าจีบเธอ ไม่ว่าเจ้าจะเป็นชายหรือหญิงข้าจะตามราวี้เจ้าไปชั่วชีวิต แถวสุดท้ายเขียนเพียงว่า ที่อยู่ของภรรยาอยู่ในหนังสือปกชมพูที่เขียนว่า ภรรยาที่ซำรักจนหมดหัวใจ

“นายท่านคะ” เสียงเรียกของฮัวฮัว เขาหมุนตัวตามเข็มนาฬิกากลับไปมองเธอ มือซ้ายของหญิงสาวถือสนับแขนสีทอง ส่วนมือขวาเป็นโล่สีทอง เหมยฮัวเดินตรงมาหาเขา “ของสองชิ้นนี้น่าเหมาะสมกับนายท่านนะคะ” อาเรสมองไปยังสนับแขนสีทองในมือซ้ายของหญิงสาว เธอชูมือข้างนั้นขึ้นพร้อมพูด “สิ่งนี้คือรอยัลแฮนด์ ส่วนอีกสิ่งคือรอยัลซีลด์”

“ฮัวฮัว ผมขอแค่รอยัลแฮนด์ก็พอ” อาเรสเอ่ย

“แต่รอยัลซีลด์ดีมากเลยนะคะ” เธอมองมาด้วยแววตาจริงจัง

“ก็ฮัวฮัวคอยดูแลหลังของผมอยู่แล้วนี่นา” ชายหนุ่มพูดด้วยความยินดี

“ว้าย!!! เตี่ยวันนี้หัดพูดแต่คำหวานเลยนะ” อีสตรีผมสีม่วงยื่นส่งของในมือซ้ายมาให้ เขารับไว้ด้วยมือขวา พอเธอส่งเสร็จก็ชักมือกลับพร้อมเอ่ยเสียงแงงอน “ไม่พูดด้วยแล้ว นายท่านบ้าเอาแต่จีบอยู่ได้”

สิ้นวาทะ เหมยฮัวก็เดินกลับไปยืนอยู่หน้ารอยัลซอร์ด เขาหันมองไปทางขวามือจ้องดูหนังสือปกขาวทั้งสามชั้นที่วางเรียงรายไว้อย่างเป็นระเบียบ สองเท่าก้าวเดินจนหยุดยืนอยู่หน้าหนังสือปกชมพูเล่มหนึ่งด้านขวามือสุด เพียงเห็นตัวอักษรภาษาทาร์ดิซสีทองที่เขียนไว้ว่า ภรรยาที่ซำรักจนหมดหัวใจ เขาเลื่อนมือซ้ายไปจับพร้อมใช้สายพลังผู้รังสรรค์สลายมันทิ้งในบัดดล เพื่อไม่ให้ใครมาแอบอ่านเรื่องส่วนตัวของทั้งสองคน

“หวังว่าคุณคงพอใจกับวิธีการนี้นะ” เขาได้แต่หวังว่าอีกฝ่ายจะชอบ

ชายหนุ่มกวาดตามองหนังสือเล่มอื่นๆ แต่ละเล่มล้วนมีอักษรภาษาทาร์ดิซเขียนกำกับไว้บนหน้าปก พอเขากวาดตาผ่านไปคร่าวๆ ก็พบว่ามันเป็นวิชาของแต่ละสำนักบนทาร์ซ พอลองเลื่อนมือซ้ายไปหยิบมาเล่มหนึ่ง ที่เขียนว่า สำนักแก้วมังกร นิ้วหัวแม่มือพลิกหน้าแรกออกกลับพบว่า เป็น

กระดาษเปล่า เมื่อเปิดไปยังหน้าหลังๆ ก็เป็นกระดาษเปล่าเช่นเดียวกัน

“เล่มของนายท่านก็เป็นกระดาษเปล่าเหมือนกันรีเปล่าคะ” เสียงของเหมยฮั่วดังขึ้นจากด้านซ้ายมือ เขาหันไปยังต้นเสียง เห็นเธอกำลังใช้สองมือจับมุมบนหนังสือข้างละเล่ม คลี่ให้เขาเห็นกระดาษเปล่าไร้ตัวอักษร “สงสัยเพื่อนของนายท่าน จะยังรวบรวมข้อมูลพวกนี้ไม่ได้”

เพียงเอ่ยจบ หญิงสาวก็หยิบหนังสือทั้งสองเล่มกลับเข้าไปในชั้น ก่อนจะหันมาโฉบหลังมือทั้งสองข้าง ดวงมียาวแบบไม่หุ่มนี้วี่สิดำลายลูกไม้ก็หายไป เผยให้เห็นสัญลักษณ์ทางเขนกลับหัวสีทองที่มือขวา ส่วนหลังมือซ้ายเป็นโล่ทรงกลมสีทอง ขณะที่เขาจะเอ่ยวาจา ดวงมียาวก็กลับมายังแขนทั้งสองข้างของเธอ

“มันนี่จริง ไวต์พรอ และแบล็กพรอ ดิฉันเก็บมาหมดแล้วนะคะ” เสียงจริงจังดังขึ้น มือซ้ายของเธอเลื่อนมาจับรอยัลแฮนด์จากมือขวาของเขาไป “เดี๋ยวดิฉันเก็บของสิ่งนี้ให้เอง” สิ้นวาจาสนับแขนสีทองพลันหายไป เธอเดินมาคล้องแขนขวาของเขา “แล้วพวกเราจะไปไหนกันต่อดี เพราะดิฉันหาทางออกไม่เจอเลย”

อาเรสมองกลับไปยังชั้นหนังสือเบื้องหน้า หากเขาคาดเดาไม่ผิดจุดที่มีหนังสือปกชมพูวางไว้ น่าจะมีกลไกบางอย่างแอบซ่อนอยู่แถวนั้น จึงลองเลื่อนมือซ้ายไปสำรวจผนังด้านข้าง เขาพบว่ามีปุ่มทรงกลมฝังไว้อยู่ พอกดลงจนเกิดเสียงดังกริก!

ครืด!!! ชั้นวางหนังสือเลื่อนเข้าไปยังผนังด้านขวามือ

หนังสือปกขาวจำนวนมากร่วงหล่นลงสู่พื้นเกิดเสียงดังตบ เพียงชั้นวางหนังสือเคลื่อนเข้าไปจนสุดก็เกิดเสียงดังแก๊ง ผนังเบื้องหน้าค่อยๆ เลื่อนออกสองฟากข้างอย่างเชื่องช้า เผยให้เห็นอุโมงค์หินที่เป็นทางเดินยาว มีป้ายผ้าสีขาวผืนหนึ่งคลี่ลงมาจากเพดานทางเข้า อักษรภาษาทาริซซีดำเขียนไว้ว่า จงรีบออกไปให้เร็วที่สุด เพราะที่นี้กำลังจะถล่ม

ครืน!!! เพดานที่เขายืนอยู่เริ่มเกิดรอยปริแตก บ่อน้ำด้านขวามือที่มีน้ำปริมอยู่ได้กระฉอกไปมา

“ไป!” อาเรสตะโกนในทันใด

ทั้งเขาและเธอช่วยกันใช้เทวาล่องพาร่างพุ่งไปด้านหน้าด้วยความเร็ว
ดุจสายฟ้า แต่พอมาได้ครึ่งทางพาดานด้านหลังได้ถล่มลงมาอย่างกระชั้นชิด
ส่วนที่ด้านหน้าห่างไปสิบเมตรพบเห็นเศษหินตกลงมามีขนาดสาย ชายหนุ่ม
สร้างร่างแยกสามร่างพุ่งไปยังพื้นที่แถบนั้น พวกมันต่างใช้สองแขนและสองขา
ยึดเกาะกับผนังด้านข้าง ใช้แผ่นหลังรองรับหินที่กำลังตกลงมาไว้ได้ทันท่วงที

อาเรสใช้มือขวาโอบเอวของสาวใช้พร้อมเอนร่างไปด้านหน้า สองเท้า
พลันเหยียบอากาศดีดร่างพุ่งตรงไปด้วยความเร็วสูงสุด ในจังหวะที่ร่างแยก
ทั้งสามซึ่งใช้แผ่นหลังยันพาดานไว้อยู่กำลังแตกสลาย ชายหนุ่มก็ลอดผ่านมา
ได้พอดีบพอดี แต่สองเท้าของเขายังต้องเตะอากาศด้านหลังต่อไปจนมาถึง
สุดปลายทาง เบื้องหน้าห่างไปสามสิบเมตรเป็นทางตันมีป้ายสีขา อักษรภาษา
ทาร์ดิซซีดำเขียนไว้ว่า จงทำลาย

แขนซ้ายของเขาออกไปด้านหลังเล็กน้อย พอเกิดแสงสีดำนึ่มๆ อยู่
ที่กำปั้น เพียงถึงระยะห่างห้าเมตรหมัดซ้ายก็ถูกต่อยออกไปเบื้องหน้า ลำแสง
สีดำรูปหมัดพุ่งทะลวงผนังเกิดรูโหว่ขนาดเท่ากำมือขึ้น แต่ก็ยังไม่พอให้พวกเขา
ลอดออกไป

ระหว่างที่อาเรสกำลังตัดสินใจใช้ประจู่เทพขึ้นที่ร่างกายซีกซ้าย
โล่ทรงกลมสีทองในมือขวาของสาวใช้พลันปรากฏขึ้น เธอฉาบแสงสีแดงแล้ว
ขว้างมันออกไปกระแทกผนัง เกิดเสียงดังโครม เขาเห็นรูโหว่ขนาดใหญ่ที่พอให้
ร่างของเขาและเธอลอดออกไป ก่อนจะผ่านปลายอุโมงค์ประสาทรูที่ตีเลิศ
ของแวมไพร์ ทำให้เขาได้ยินเสียงคลื่นกระทบฝั่งจากเบื้องนอก กลิ่นหอมของ
น้ำทะเลลอยพุ่งเข้ามา

“นี่เรามาถึงไหนกันแน่” ชายหนุ่มได้แต่คิดในใจ

เมื่อออกมาถึงเบื้องนอก เขาก็เห็นน้ำทะเลเลยามราตรีเบื้องล่างที่อยู่ห่าง
ประมาณสามสิบเมตร พวกมันกำลังซัดเข้าใส่หน้าผาและโขดหินอย่างต่อเนื่อง
ฟองอากาศจากแรงกระแทกที่เกิดขึ้น ลอยไปตามแรงของน้ำทะเลที่เคลื่อนไหว
เข้าและถอยออก

อาเรสหมุนตัวตามเข็มนาฬิกากลับไปมองจุดที่ตนเพิ่งออกมา พบว่าเป็นโพรงหนึ่งที่อยู่ตรงหน้าผาสูงจากน้ำทะเลในตอนนี้ประมาณสามสิบเมตร ผืนดินกำลังลอยโหมงออกมาอย่างต่อเนื่อง แต่เขาอยู่ห่างเกือบสิบเมตรและมีสายลมพัดหนุนเสริมผ่านหลังเข้าไปใฝ่ฝั่ง พวกมันจึงต้องลอยกลับไปสู่น้ำผาเบื้องหน้าแทน

“ฮั้วฮั้ว เป็นอะไรหรือเปล่า” อาเรสหันไปมองอิสตรีด้านขวามือ รอยัล-ซิลด์ที่มีแสงสีแดงเคลือบไว้ลอยอยู่ข้างขวาของเธอ มันกำลังสลายหายไป สองมือของอิสตรีผมสีม่วงเลื่อนขึ้นมา เธอใช้นิ้วชี้ทั้งสองข้างลงไปเบื้องล่าง พอเขามองตามไปก็พบเห็นมือขวาของตนกำลังโอบเอวหญิงสาวอยู่ “ฮั้ว!!! นี่ผมแผลอกอีกแล้วรี”

“อึ” สองแขนของเธอเลื่อนมาสวมกอดร่างซึกขวาของเธอ “อย่าคิดมากเกินไป แต่ให้วิตพื้นแค่สองชั่วโมงนะ”

“เอ่อ...” ชายหนุ่มก้มหน้าลงไปมองทะเล “ขอโทษนะ”

“บอกแล้วไงว่าอย่าคิดมาก” ฮั้วฮั้วจูบแก้มขวาของเธอ “ไปหาที่วิตพื้นกันเถอะนะคะ”

อาเรสผงกศีรษะขึ้นลง เขาแหงนมองยอดหน้าผาเบื้องบนซึ่งน่าจะสูงไม่น้อยกว่าสามร้อยเมตร ตามหน้าผามีต้นไม้ขึ้นอยู่มากมาย สองเท้าของชายหนุ่มใช้เท้าवल่องเหยียบอากาศพาร่วงทะยานขึ้นไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อถึงด้านบนสุด เขาก็เห็นต้นไม้สูงสิบเมตรขึ้นปกคลุมทั่วอาณาบริเวณ พอสองเท้าแตะลงสู่พื้นเกิดเสียงดังตุบเบาๆ เขาจึงเดินเข้าไปในป่าเพื่อจะหาที่เติมความรักกับเหมยฮั้ว

ทว่าพอเดินผ่านต้นไม้ใหญ่ได้ไม่ถึงสามสิบต้น กลับพบรังนกขนาดใหญ่ที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางไม่น้อยกว่าสิบเมตร กึ่งกลางรังมีไข่สีขาวทรงรีขนาดเท่าตัวของเขาสวมฟองกำลังสั่นดุ๊กดิ๊กไปมา ไข่ฟองหนึ่งซึ่งอยู่ตรงกลางมีสัญลักษณ์มังกรสีทองสว่างเจิดจ้า

“เขตปกครองฟอลแอดส์” เหมยฮั้วเอ่ยออกมา อาเรสหันไปมองใบหน้าของหญิงสาว ดวงตาของเธอสั่นไหวก่อนจะพูดต่อ “นายท่าน ตอนนี้นักเรา

อยู่เหนือสุดของทวีปโกลด์มินคะ”

“ถ้าเช่นนั้นพวกเราอยู่ห่างเมืองแวนการ์ดมากไหม” ชายหนุ่มถาม

“มากที่สุดๆ เลยค่ะ” ฮั้วฮั้วพูดเบาๆ เธอหันมองชายชราเหมือนหวาดกลัวบางสิ่ง “ต่อให้เราได้ใช้เมอซีกับทางด่วนพิเศษระดับทองแบบครั้งก่อน แต่หากเดินทางจากที่นี่ก็ต้องเพิ่มเวลาอย่างน้อยหนึ่งวัน”

“เอ๋! โกลขนาดนั้นเลยหรือ” อาเรสตกใจกับระยะห่างที่มากมา

“เบาเสียงลงหน่อยสิคะ พูดผ่านสโตนลิงก์ด้วย” เหมยฮั้วเลื่อนมือขวาขึ้นมาปิดปากของเธอ ชายหนุ่มรีบทำตามที่เธอสั่งอย่างจับพลัด เพียงหน้าจอตีตต่อสื่อสารปรกฏขึ้น เสียงของหญิงสาวก็ดังเข้ามาทันที ‘สถานที่แห่งนี้อยู่นานไม่ได้’

‘ทำไมรี’ ชายหนุ่มถาม

‘บนทาร์ซมีเจ็ดสิ่งที่คุณควรหลบหนีตั้งแต่ที่เห็น’ มือขวาของเธอชักกลับไปร่างของหญิงสาวสั้นสะท้าน ‘อันดับหนึ่งคือต้นอาเฟิร์ส ถัดมาเป็นตุ๊กตาทิมะตามด้วยรังฟอลแอคส์ รูปปั้นหน้ายักษ์ หินร้อยก้อนซ้อนทับกัน โครงกระดูกวาพรีคัสเกยตื้นและต้นบลัดบอล’

‘รู้ว่าสถานที่แห่งนี้จะมีหนึ่งในเจ็ดจักรพรรดิสัตว์ที่มีอยู่นอกสิบแปดเขตอันตรายปกป้องอยู่’ ชายหนุ่มถาม

‘ใช่ค่ะ’ อีสตรีนมสีม่วงตอบ ‘ฟอลแอคส์เป็นสัตว์อันตรายระดับสามหมื่นห้าพันเกียร์...เรียกได้ว่าอันตรายไม่แพ้ที่ถูกรอนของนายท่านเลยนะคะ’

จู่ๆ ต้นไม้รอบข้างก็เริ่มสั่นไหว เบื้องหน้ามีเหยี่ยวยักษ์สี่เทาตัวหนึ่งบินลงมากโขอย่างนุ่มนวล มันมองมาด้วยสายตาดูร้าย เพียงชั่วพริบตาที่จจะอปากของสัตว์ตัวนั้นเปิดออก คลื่นแสงสีเงินก้อนใหญ่ก็พุ่งมาหาเขา ชายหนุ่มรีบใช้สายพลังสัญญณาอารักษ์สร้างม่านทรงกลมสีฟ้ารัศมีสามเมตรขึ้นปกป้อง

ตูม!!! ลำแสงสีเงินซึ่งพุ่งมาได้เข้าโจมตี แต่กลับกระแทกลงสู่พื้นรอบข้าง เพียงแวบเดียวทั้งต้นไม้ขนาดเล็กและใบหญ้าที่ล้อมรอบม่านสีฟ้าของเขา กลับเปลี่ยนเป็นเสาสี่เหลี่ยมขึ้นมาสานกันจากรอบทิศทาง กลายเป็น

ทรงขนาดใหญ่วิ่งที่ซึ่งพวกเขาไว้ในนี้

เศษหินรอบรังฟอลแอคส์พลันลอยขึ้นก่อนจะพุ่งมาด้วยความเร็วสูง เพียงพวกมันลอดผ่านซี่กรงสีเขียวกระแทกใส่มานีสีฟ้า เกิดเสียงดังตูมรอยแตกร้าวของมานีสีฟ้าบังเกิดขึ้น ส่งผลให้พลังชีวิตของเขาตกลงในบัดดล ทว่าศาสตราเล่มหนึ่งกลับลอยออกจากแผ่นหลังของฟอลแอคส์เบื้องหน้า

ดาบสีแดงสดดุจโลหิตที่ไร้ประกาย ความยาวใบดาบหนึ่งเมตร กว้างสองนิ้ว บริเวณด้ามจับเป็นสีทองอร่าม ปลายด้ามมีอัญมณีใสฝังไว้อยู่ก่อนหนึ่ง ดาบเล่มนั้นลอยขึ้นสู่ฟากฟ้า อัญมณีดังกล่าวเรืองแสงสว่างเจิดจ้าเมื่อมันเคลื่อนไปได้ประมาณหนึ่งร้อยเมตร ปลายดาบก็หมุนลงมายังจุดที่เขายืนอยู่ ขนาดของดาบเล่มนั้นเพิ่มขึ้นทีละนิด จนท้ายสุดมีความยาวกว่าห้าสิบเมตรและตกลงมาด้วยความเร็วสูง

“โปรดปล่อยพวกเราไปเถอะ” เสียงอ่อนหวานของเหมยฮั่วดังขึ้น

คมดาบหยุดห่างจากจุดที่เขาอยู่ประมาณสามเมตรและกำลังเลื้อนลงมาเรื่อยๆ เสื้อผ้าของฮั่วฮั่วพลันเปลี่ยนเป็นชุดยุคทาสีสันชมพู เธอเลื่อนมือซ้ายจับชายเสื้อบริเวณหน้าท้องเปิดออกเล็กน้อย เผยให้เห็นมงกุฎสีทองทั้งสองอัน จังหวะนั่นเอง ฟอลแอคส์เบื้องหน้าพลันส่งเสียงร้องแคว้ง! ดาบสีแดงดุจโลหิตเล่มนั้นลดขนาดลงและเคลื่อนกลับเข้าไปอยู่บนหลังของมัน

“ขอบคุณ” อิศตรีผมสีม่วงรีบเอ่ย

อาเรสเลื่อนมือซ้ายขึ้นมาปาดเหงื่อบนหน้าผาก เพราะการใช้สายพลังสัญญาอารักษ์เป็นเวลายาวนานแบบนี้ ต้องใช้ทั้งพลังกายและพลังใจเป็นอย่างมาก ยิ่งเวลาโดนโจมตีอย่างรุนแรงด้วยแล้ว หัวใจและร่างกายของเขาเหมือนจะปริแตกไปตามรอยร้าวที่เกิดขึ้น

“นายท่านบ้า! วันหลังอย่าฝืนอีกนะ” ฮั่วฮั่วเดินมายืนอยู่เบื้องหน้ามือขวาของเธอเลื่อนมาจับแก้มขวาของเขา “รีบเลิกใช้สายพลังสัญญาอารักษ์ได้แล้ว” ชายหนุ่มสวมมานีสีฟ้าโดยพลัน เขาจ้องมองไปยังมือขวาของตนที่มีเส้นแสงสีทองเชื่อมกับหน้าท้องของหญิงสาว เธอเดินเข้ามาสวมกอดเขา

แน่น “พวกเราไปหาที่วัดพื้นแห้งอื่นกันเถอะนะคะ”

“แคว่ก!!!” พอลแอนด์แอดเสียงร้องออกมา

ทันใดนั้น ซึ่งครั้งที่เคยขังเขาไว้ก็รวมกันจนกลายเป็นโดมสีเขียวที่ปิดกั้นพื้นที่ภายนอก บนผนังปรากฏอักษรภาษาทาร์ดิซเขียนว่า *เชิญผู้รั้งมนุษย์ได้ตามสบาย* อาเรสมองหญิงสาวเบื้องหน้าที่สองแก้มแดงระเรื่อ เธอส่งสายตาค้อนขวับมาให้

“แบบนี้สู้โดนฆ่ายังอับอายน้อยกว่าเลย” เสียงเสียงอายของอัวอัว

“ขอโทษ” อาเรสพูดได้เท่านั้น

“เปลี่ยนเสื้อผ้าซะทีสิคะ” หญิงสาวมองตาของบุรุษหนุ่มที่ดูเศร้าสร้อย เธอรีบเอ่ย “ดิฉันไม่ได้ว่านายท่านซะหน่อย อย่าโทษตัวเองแบบนี้สิ”

ชายหนุ่มเบื้องหน้าผงกศีรษะขึ้นลงพร้อมเปลี่ยนไปอยู่ในชุดที่เธอตัดให้ หญิงสาวเลื่อนสองมือไปทาบทับหัวใจของอีกฝ่ายให้นิ่งลงบนพื้นสีเขียวอ่อนอย่างนุ่มนวล ใบหน้าที่ปราศจากหน้ากากแฟนอ้อมของเขา เผยให้เห็นดวงแก้มแดงก่ำ เธอได้แต่ส่ายหน้าให้ความซื่ออายุของบุรุษผู้นี้พร้อมเริ่มทำสิ่งที่ต้องทำ

‘หวังว่าพอลแอนด์สจจะปล่อยพวกเราไปนะ’ หญิงสาวคิดถึงสายตาอ่อนโยนของพอลแอนด์สจตัวนั้นที่มองมงกุฎสีทองทั้งสองตรงหน้าห้องของเธอ ‘หากอีกฝ่ายเป็นแม่เหมือนกัน ก็ต้องเข้าใจเราบ้างสิ’

พอลแอนด์สจซึ่งนั่งกักขังทั้งสามใบอยู่กำลังจ้องมองโดมสีเขียวเบื้องหน้าด้วยความสงสัย เพราะคูร์กคู่นั้นใช้เวลาเติมความรักรยาวนานมากกว่าปกติหลายสิบเท่า ขนาดมันกับสามีจำเป็นยังผลัดมานั่งกักขังวันละไม่กี่นาทีเอง แต่นี่พวกมันเข้าไปตั้งแต่ช่วงเย็นเมื่อวาน ตอนนี้อยามเข้ามาเยือนแล้วก็ยังไม่ยอมออกมาเลย

เมื่อความหวังโยนในสตรีเพศบังเกิดจนสุดระงับ มันก็ลองร้องแคว่กออกไป ส่งผลให้เกิดรูเล็ก ๆ บนโดมสีเขียวเบื้องหน้า สายพลังเนตรธรรมชาติถูกใช้ออก เผยให้เห็นคนทั้งคู่กำลังเคลื่อนไหวกันไปมาอย่างนิ้วเนี่ย พอลแอนด์สจที่อายแทนรีบปิดรูอย่างฉับไว

‘เพื่อสุขภาพที่ดี สงสัยต้องเตือนพวกเขาซะหน่อยแล้ว’ มันรีบส่ง

ข้อความเข้าไปในวังมนุษย์

เหมยฮั่วกำลังสวมกอดบุรุษหนุ่มซึ่งนอนหลับไหลอยู่บนร่าง พลันเห็นอักษรภาษาทวาริตชบนเพดาน ปรากฏขึ้นว่า *นี่เข้าแล้ว อยากให้เข้าไปส่งที่ไหนมั๊ย* สองมือของหญิงสาวทาบแผ่นหลังของบุรุษที่เพิ่งดูแลเธอเสร็จ

“เกิดอะไรขึ้นหรือ” เสียงงัวเงียของนายท่านดังข้างหูซ้าย

“ดูเพดานด้านหลังสิ” เหมยฮั่วเอ่ยด้วยความเขินอาย ชายหนุ่มหันไปตามที่เธอสั่ง เขารีบหันกลับมาอึ้งกอเขิน เธอจึงถาม “หรือดิฉันควรไปกระโดดหน้าผาฆ่าตัวตายจะดีกว่านะ”

“งั้น ผมคงต้องกระโดดก่อน” เสียงแผ่วของนายท่านดังขึ้น ก่อนจะเลื่อนสองมือผ่านเอวของเธอไปติดพื้นยันกายขึ้น “ไปกันเถอะ...จะได้ไม่ต้องอับอายมากกว่านี้”

“นายท่านจงใจ...หรือแกล้งลืมเปล่าคะ”

“เอ๊ะ!...” สีหน้าสะลึมสะลือของอีกฝ่ายเปลี่ยนเป็นซีดเผือด “ผมเผลอทำให้เกิดฟ้าเธอรีบอนด์อีกแล้วหรือ”

“รีบเลยคะ...นายท่าน” หญิงสาวหลับตาลงพร้อมกับแก้มร้อนผ่าว “ยิ่งออกไปช้า...ยิ่งต้องอับอายขึ้นเท่านั้นคะ”

ฟอลแอคส์จ้องมองสามีจำเป็นตัวสีขาวของมันที่เพิ่งกักไข้เสร็จสิ้นและกำลังบินออกจากรังไป ตัวมันเองซึ่งเพิ่งออกไปกินอาหารก็ร้อนลงมากโขต่อเช่นเดิม สายตาจับจ้องไปยังวังมนุษย์ที่ยังมีโดนทำลาย พอมองขึ้นไปบนท้องฟ้าเห็นดวงตะวันซึ่งอยู่กลางศีรษะกำลังค่อยๆ เคลื่อนลงไปทางทิศตะวันตก มันจึงลองส่งเสียงร้องแคว๊กไปอีกครั้ง

ทว่าร้องจนยามราตรีมาเยือน ทั้งสองก็ยังไม่ออกมา แต่ท้ายสุดเพดานวังมนุษย์ถูกมือขวาข้างหนึ่งดันออก เผยให้เห็นแวมไพร์หนุ่มในชุดดำ สวมหน้ากากสีดำปิดหน้า เขาผู้นั้นกำลังใช้สองมืออุ้มหญิงสาวสวมชุดสีชมพู ผ่าคลุมสีชมพู หน้ากากสีชมพูปิดบังใบหน้า เธอชอบหน้าอยู่บนไหล่ขวาของบุรุษผู้นั้น

“แคว๊ก!!!” ฟอลแอคส์แผดเสียงร้องขึ้น

อาเรสจ้องมองฟอลแอนด์สเบื้องหน้า เขารู้สึกอายต่อสิ่งที่ตนทำลงไป ถึงแม้จะพยายามหักห้ามใจอยู่ตลอดเวลา แต่พอเห็นเรือนร่างและใบหน้าของเหมยฮั่ว เขาก็อดใจไม่ได้เลยสักครั้ง หากมิใช่อิสรตรีมมสีม่วงเตือนว่า พี่ใหญ่ของเขาอาจตายได้ทุกเมื่อ ชายหนุ่มก็ยังคงเสพรับความสุขกับเธออีกพักใหญ่อย่างแน่นนอน

“นายท่านบ้า! บ้า! บ้าที่สุด!” ฮั่วฮั่วบนพื้มฟ้าพร้อมกัดคอขวาของเขา

“ขอโทษ” ชายหนุ่มพูดได้แค่นั้น เขามองโดมสีเขียวซึ่งกำลังซึมลงสู่พื้นรอบด้าน กลับมาเป็นต้นหญ้าและต้นไม้เช่นเดิม บนพื้นเบื้องหน้าที่ว่างเปล่าเกิดอักษรภาพาชาตรีขึ้น จะให้ไปส่งที่ไหนบอกมา อาเรสมองอีกฝ่ายด้วยแววตาจริงจัง “เมืองแวนการ์ด”

สิ้นวาทะ ร่างของเขาและเหมยฮั่วก็ถูกดูดให้ขึ้นไปยืนอยู่บนหลังของมัน อาเรสนั่งลงอย่างสบายใจ เขาวางร่างของฮั่วฮั่วไว้บนตัก สองแขนของเธอสวมกอดเขาไว้แน่น เพียงศีรษะของเธอชบลงมาบนหัวไหล่ขวาของเขา ปากของหญิงสาวส่งเสียงดังที่ออกมา มือขวาของชายหนุ่มเลื่อนขึ้นไปลูบศีรษะของเธอ

“หลับฝันดีนะ” เขาเอ่ย

อิสรตรีมมสีม่วงมิได้ขานตอบ ย่อมบ่งบอกว่าเธอเหนื่อยมากเพราะความเอาแต่ใจของเขา ชายหนุ่มมองฟอลแอนด์สซึ่งกำลังบินขึ้นอย่างรวดเร็ว พอถึงความสูงห้าร้อยเมตรมันตีวงโค้งไปทางด้านซ้าย เขามองไปยังไข่ของอีกฝ่ายซึ่งกำลังถูกกักด้วยฟอลแอนด์สสีขาวตัวหนึ่ง พอหันกลับมาองปีกทั้งสองข้างที่เขานั่งอยู่ ก็พบว่าปีกแต่ละข้างของฟอลแอนด์สมีคลื่นไส้ม้วนสองชั้น เรียงหน้ากระดานอยู่ถึงห้าตำแหน่ง

มือซ้ายของเขาเลื่อนลงไปจับแผ่นหลังของอีกฝ่ายเบาๆ ฟอลแอนด์สหันร้องแคว่กออกมา ในเวลาเดียวกันก็มีโล่สีฟ้าบานหนึ่งขึ้นมากลุมเบื้องหน้าของเขาไว้ ชายหนุ่มมั่นใจว่าฟอลแอนด์สเป็นผู้สร้างมันขึ้นมาให้ ก่อนจะทันกล่าวขอบคุณ อีกฝ่ายก็พุ่งเฉียดขึ้นสู่ท้องฟ้าด้วยความเร็วดุจสายฟ้าฟาด ทำให้เกิดเสียงแหวกอากาศดังซুম

เมื่อฟอลแอนด์สบินไปตามแนวนอนขนานกับพื้น ภาพเบื้องล่างที่เขา

เห็นมีทั้งผืนป่าขนาดใหญ่ แม่น้ำหลายสิบสาย เมืองที่มีผู้คนเดินพลุกพล่าน ไปมายามราตรี พอเห็นแบบนี้สลับกันไปมาไม่กี่สิบเที่ยว ก็มาถึงเมืองวงแหวนขนาดใหญ่แห่งหนึ่งที่มีผืนป่าล้อมรอบอยู่

อาเรสมองไปยังผืนป่าซึ่งอยู่ห่างจากแนวกำแพงเมืองประมาณหนึ่งร้อยเมตร ปาดังกล่าวมีเส้นผ่านศูนย์กลางเกือบหนึ่งกิโลเมตร ตรงกึ่งกลางของป่ามีซุ้มแห่งหนึ่งซึ่งหันหน้ามาทางนี้ ซุ้มดังกล่าวเกิดจากกุหลาบสองต้นที่มีความสูงห้าสิบเมตรมารัดพันกัน ตามขอบซุ้มมีดอกกุหลาบนับร้อยที่มีขนาดเท่ากับตัวของเขาประดับไว้ พวกมันปลดปล่อยละอองแสงสีแดงออกมา มีขาคาย ส่วนทางเดินลอดผ่านซุ้มเขาเหมือนเห็นคลื่นใส่น้ำไปมา แต่เห็น... ขนทั่วร่างก็ลุกชูชัน

จู่ๆ ฟอลแอดส์ก็พลิกร่างอย่างกะทันหัน ส่งผลให้เขาและเหมยฮั่ว ดิ่งลงสู่พื้นดิน เมื่อมันทั้งพวกเขาเสร็จก็บินกลับไปยังทิศทางที่มาด้วยความเร็วสูง ชายหนุ่มเห็นเพียงละอองแสงสีเทาเส้นหนึ่งซึ่งพุ่งตรงออกไป มือซ้ายของเขาโบกขึ้นไปมา

“ลาก่อนนะที่ฟอลแอดส์” อาเรสตะโกนขึ้นสุดเสียง แล้วใช้เทวาล่องพลิกร่างให้เข้าที่เข้าทาง เขามองไปทางขวาจ้องมองอัสตรีที่เพิ่งตื่นนอน เธอ ลืมตาปริ้อพร้อมเบนศีรษะไปซ้ายที่ขวาที่ ชายหนุ่มเอ่ยถาม “จะนอนต่อก่อนไหม”

“ไม่เอา...จะเอาจูบ” สาวใช้เอ่ยเสียงอดอ้อน ทว่าก่อนเขาจะทันตอบ เธอกลับลืมตาโตร่างสะดุ้งเล็กน้อย แล้วโค้งศีรษะอย่างฉับพลัน “ขอโทษคะนายท่าน” หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมาพูดต่ออย่างเสียใจ “เมื่อครู่ดิฉันลืมนำระตัวเองไป ต้องขออภัยจริงๆ นะคะ”

“ฮั้วฮั้วเลิกคิดว่าตัวเองเป็นสาวใช้ซะทีเถอะ” ชายหนุ่มยื่นมือซ้ายไปลูบศีรษะของหญิงสาว

“ยังทำแบบนี้ไม่ได้ค่ะ” หญิงสาวคลายกอดออกเปลี่ยนเป็นใช้มือซ้ายของเธอมากุมมือขวาของเธอ “หน้าที่สาวใช้ส่วนตัวชั้นสูงของดิฉันจะหมดลงก็ต่อเมื่อนายหญิงเซลฟ์อนุญาติ” มือของเขาถูกกุมแน่นขึ้น “อีกทั้งดิฉันยัง

อยากแนะนำแนวทางที่ถูกต้องให้นายท่านด้วยนะคะ”

“ทำตามที่ฮัวฮัวคิดว่าสบายใจแล้วกัน” อาเรสเอ่ย

ชายหนุ่มคิดคำว่าปาร์ตี้ เส้นด้ายสีทองสามเส้นที่เพิ่งปรากฏขึ้นยังคง หมุนวนเช่นเดิม ส่วนที่เหลือมีหนึ่งเส้นตรงเข้าไปยังขุมในป่า เส้นหนึ่งเข้าสู่ร่าง ของเหมยฮัว อีกสี่เส้นพุ่งลงไปในเมืองวงแหวนด้านขวามือ ปลายทางของมัน เป็นดึกสี่เหลี่ยมทรงกระบอกสูงห้าชั้น รอบตึกมีรถม้าคัสจอดอยู่หลายสิบคัน พอมองลงไปยังคาดฟ้าของตึกก็เห็นสามพี่น้องตระกูลซาถูระในชุดกิโมโน สีฟ้ากำลังโอบมือขวาไปมา อาเรสรีบพุ่งร่างตรงไปหาพวกเขา

ดูบ!!! สองเท้าของเขาแตะลงสู่พื้นคาดฟ้า

“โชคดียิ่งๆ ที่พวกเรารอดคอยอยู่ในเมืองนี้ตามที่อาจารย์สั่ง” นัตสึมิ ที่ยืนอยู่ด้านซ้ายเอ่ยขึ้น เธอชูมือขวาที่มีโคะเอะเพื่อนอนอยู่ในถุงนอนสีเขียว แก้มของอีกฝ่ายแดงก่ำ ลมหายใจจากเพื่อนั้นมีกลิ่นเหล็กคละคลุ้ง “ตั้งแต่ มาถึงเมืองแวนการ์ด หากไม่ให้นายอาจารย์ตีผมแล้วจนมา...” เสียงของเธอ ดูหมองหม่น “ท่านก็จะเริ่มใช้สองมือจิกตามตัวของตัวเอง”

“นายท่านต้องการทานอะไรน้อยมั๊ยคะ” เสียงสดใสของอากิโกะ ที่ยืนอยู่ตรงกลาง

“มีอะไรให้นายท่านบ้างล่ะ” อาเรสถามขึ้นพร้อมเสียงท้อร้องโครกคราก

“เยอะเยอะเลยล่ะ” ฮาถูระที่ยืนอยู่ด้านขวามือเอ่ยขึ้น สาวใช้คนเล็ก หมุนตัวเดินตรงไปยืนอยู่ตรงกึ่งกลางของคาดฟ้า เพียงกระที่บเท้าขวาหนึ่งครั้ง ลงบนพื้นเกิดเสียงดังตบ พื้นเบื้องหน้าพลันยุบลงไป เผยให้เห็นบันไดทางลง “เดี๋ยวหนูกลับมาพร้อมกับอาหารนะคะ”

“ตึกนี่คือ...” เหมยฮัวเอ่ยถาม

“ท่านแม่ของนายหญิงชื่อให้นายหญิงคะ” อากิโกะตอบก่อนจะเดิน ตามน้องสาวลงไป

“เอ๋!!!” ฮัวฮัวยกมือขวาขึ้นปิดปาก “ทำไมท่านแม่ถึงชื่อให้ล่ะ”

“ท่านฝากบอกว่า เป็นของขวัญต้อนรับหลานชายและหลานสาว” นัตสึมิส่งยิ้มหวานมาให้ “ก่อนที่ท่านแม่ของนายหญิงจะเดินผ่านขุมประตูสู่

บลัดดี้ฟอเรสต์ ท่านลิ่งเสียไว้ว่า...” เธอมีสีหน้าจริงจังก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงแบบเดียวกับแม่ที่แท้จริงของเหมยฮั่ว “แม่รักลูกมากนะ หากแม่รอดกลับมาไว้พวกเราไปเที่ยวตามประสาแม่ลูกกันนะ”

ฮั่วฮั่วเคลื่อนไหวร่างมาสวมกอดเขาแล้วร้องไห้ สองมือของเธอกุมแผ่นหลังของเขาไว้แน่น มือขวาของชายหนุ่มได้แต่เลื่อนขึ้นไปลูบศีรษะของหญิงสาวอย่างนุ่มนวล ส่วนหน้าตาสีมนั้นยื่นนั่งเงียบจนกระทั่งเหมยฮั่วที่ร้องมาตลอดหลับผล็อยไป

“ซุ้มประตูคือสิ่งใด” อาเรสเอ่ยถาม

“การเข้าปลัดดีฟอเรสต์ ต้องผ่านซุ้มประตูที่อยู่กึ่งกลางป่าแห่งนั้น” สาวใช้คนโตเริ่มอธิบาย “พอเข้าไปแล้ว จะออกมาได้อีกครั้งที่ต่อเมื่อเดินผ่านซุ้มประตูฝั่งนั้นออกมา”

“แล้วพวกเขาเข้าไปนานหรือยัง” ชายหนุ่มถามด้วยความหวัง

“ประมาณสามชั่วโมงคะ” ลิ่งคำตอบ เธอหันซ้ายที่ขวาที่ “นายท่านไม่สนใจเรื่องหูและหางของพวกเราเลยหรือคะ”

“อ้อ...หูและหางสีทองนั้นอ่า...” เขามองเอาของเธอสลับกับจ้องบนศีรษะ “ก็แค่ใช้แบล็กพรอสายเปลี่ยนแปลง ทำให้ดูสวยขึ้นไม่ใช่” อิศตรีผมสีดำเบื้องหน้าสายศีรษะไปมา ดวงตาของเธอทอแววตอหู่ ชายหนุ่มจึงเอ่ย “เรื่องเล็กน้อยแบบนี้ไม่ต้องใส่ใจหรอก”

“นายท่านไม่ใส่ใจจริงๆ เหรอคะ” นัตสีมีมน้ำตาลลอบเป้า “นั่นคือสัญลักษณ์ของพวกตัวหายนะเลยนะคะ”

“พวกคุณพี่น้องเคยคิดแสวงหากำไรจากความทุกข์ร้อนของคนอื่นหรือเปล่า” อาเรสมองหญิงสาวที่สะบัดศีรษะไปมา เขาริบเอ่ยต่อ “ถ้าพวกคุณไม่เคยคิด ก็แปลว่าไม่ได้เป็นตัวหายนะ” เขาเงยหน้ามองท้องฟ้ายามค่ำคืน “ตัวหายนะในสายตาของผม ก็คือพวกคนเลวที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนแบบนั้นแหละ”

“ขอบคุณคะ” สาวใช้คนโตเอ่ยทั้งน้ำตานองหน้า ทั้งหูและหางจึงจอกสีทองปรากฏออกมาอีกครั้ง นัยน์ตาและเส้นผมเปลี่ยนเป็นสีทอง หญิงสาว

เลื่อนมือซ้ายขึ้นมาปิดหน้าจนวนบดบังดวงตา “ไว้ว่างๆ นายท่านช่วยแปร่ง
ขนหางให้พวกเราด้วยนะ” เมื่อเอ่ยจบ เธอก็หันกลับไปมองพีน้องของตน
ที่เดินขึ้นมา “พี่บอกแล้วใช่ไหม ว่านายท่านไม่เหมือนคนอื่น?”

อากิโกะกำลังใช้สองมือถือกล่องอาหารสีฟ้า รูปทรงกระบอกมีห้าชั้น
เส้นผ่านศูนย์กลางสองฟุต เธอเดินนำหน้ามายืนอยู่ตรงจุดเดิม ส่วนฮารุกะ
ซึ่งตามมาด้านหลัง มือซ้ายถือกล่องอาหารสีฟ้า รูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้ามีสามชั้น
กว้างหนึ่งฟุต ยาวสองฟุต มือขวาคือจานสีขาวใบหนึ่ง บนจานมีช้อนล้อม
สีเงินสองคู่

อาเรสเลื่อนมือขวาลงมาตีแผ่นหลังของเหมยฮั่ว หญิงสาวตื่นขึ้นมา
พร้อมเดินไปยืนอยู่ด้านขวามือของเขา ชายหนุ่มนั่งลงอย่างว่องไว ตามด้วย
อิสตรีผมสีม่วง ส่วนสามพีน้องตระกูลซากุระยังยืนนิ่ง มิได้เคลื่อนไหวใดๆ

“ทำไมไม่จัดแจงอาหารลงมาเลยละ” ชายหนุ่มถาม

“นายท่าน โปรดรอให้ดิฉันจัดโต๊ะอาหารก่อนนะคะ” นัตสึมิเอ่ยขึ้น

“ไม่ต้องหรอก” อาเรสเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ

ชายหนุ่มขยับสองมือไปแย่งกล่องอาหารจากมือของอากิโกะ เขาวาง
ลงบนพื้นอย่างรวดเร็ว เพราะน้ำย่อยในกระเพาะอาหารของเขาเริ่มทำงาน
อย่างหนักหน่วง มือทั้งสองข้างเลื่อนไปแตะฝากล่องเพื่อจะเปิดออก ทว่า
สองมือของเขากลับถูกจับด้วยมือของสาวใช้คนรอง

“ทำไมรี” เขาถาม

“หน้าที่จัดสำรับอาหารเป็นของดิฉันคะ” อากิโกะเอ่ยเสียงเย็นชา เธอ
หันมามองเหมยฮั่ว “นายหญิงโดนแย่งงานแบบนี้ประจำเลยรีเปล่าคะ”

“นายท่านคนนี้ไม่เหมือนนายท่านทั่วไป อะไรปล่อยวางได้ก็ปล่อย
เถอะ” ฮั่วฮั่วเอ่ยด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ก่อนจะเลื่อนมือซ้ายของเธอมาหยิก
แก้มขวาของเขา “แต่พฤติกรรมที่จะส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงของนายท่าน
ก็คอยปรามๆ หน่อยแล้วกัน”

อาเรสไม่รู้ว่พวกเขาจะคุยอะไรกัน เขาเพียงตั้งเป้าไว้ที่เปิดฝากล่อง
อาหารเท่านั้น ทว่านัตสึมิกลับหมุนตัวเตรียมจากไป ทำให้เขาต้องเงยหน้าขึ้น

มามอง

“จะไปไหน” ชายหนุ่มถาม

“พวกเราเป็นสาวใช้ส่วนตัวชั้นสูง หากเป็นช่วงเวลาหน้าสิ่วหน้าขวาน พวกเราอาจร่วมรับประทานอาหารกับนายท่านได้” เธอหมุนตัวมามองด้วยดวงตาคมกริบ “แต่เวลาปกติเช่นนี้ พวกเราจะต้องยืนอยู่ห่างสิบเมตรเป็นอย่างน้อยค่ะ”

“ลงมานั่งกินด้วยกันเถอะ” อาเรสเอ่ย ก่อนจะหันไปมองเจ้าของมือที่หยิกแก้มขวาของเธออยู่ “ช่วยพูดหน่อยสิ ผมหิวจะแย่แล้วนะ”

ฮั้วฮั้วสายหน้าพลาซซึกมือซ้ายกลับไป “รอบข้างมีภัย มานั่งรับประทานอาหารกับพวกเราเถอะ”

“ได้ค่ะนายหญิง” สามสาวผสวนเสียงจริงจัง ทันใดนั้นร่องเท้าของพวกเธอก็หายไป แล้วตางนั่งพับเปิดอยู่ด้านตรงข้ามของเขารอบพร้อมเพรียง

อาเรสมองกล่องอาหารห้าชั้นที่กำลังถูกจัดวาง เผยให้เห็นอาหารหนึ่งอย่าง ทอดและอบหลากหลายชนิด น้ำลายในปากของเขาถึงกับแตกฟอง ทุกครั้งที่ได้สูดดมกลิ่นหอมหวานของพวกมัน พอหันไปทางขวาเห็นฮารุกะกำลังเปิดกล่องอาหารสี่เหลี่ยมผืนผ้า ทั้งสามชั้นเป็นขนมหวานนานาชนิด เขาหันไปมองทางนัตสึมิ กลับพบว่าเธอใช้มือขวาหย่อนร่างของเดอะแพร็ลิ่ง ไปในถังสีเงินที่สูงครึ่งฟุต ภายในถังมีน้ำสี่เหลี่ยม สองมือของแพร็ลิ่งนั้นนิ้วน้ำดังกล่าวเข้าปากอยู่เนืองๆ

แม้จะห่วงใยในท่าทีของอีกฝ่าย แต่บัดนี้สติและสมาธิของเขาอยู่กับอาหารเบื้องหน้า จึงหันกลับมามองซ็อนล้อมสีเงินสองคู่ซึ่งวางอยู่บนจานสีขาวเบื้องหน้า มือขวาของเขาเลื่อนไปหยิบล้อมมาคันหนึ่ง

“ผมกินก่อนนะ” ล้อมในมือขวาของเขาจ้วงแทงเข้าไปในเนื้ออย่างเบื่องหน้า เพียงยัดมันลงในปากเขาก็พูดต่อ “พวกคุณไม่กินหรอ จ๋า”

ฮั้วฮั้วเลื่อนมือซ้ายหยิบช้อนมายัดใส่มือซ้ายของเขา “นายท่านใช้ช้อนล้อมให้ครบคู่ด้วยค่ะ”

“แต่มันมีแค่...จ๋าๆ” อาเรสยังคงเฝ้าดูเนืออย่างต่อเนื่อง

“พวกเรามีข้อสงสัยพิเศษไว้ตรวจยาพิษติดตัวอยู่ค่ะ” ฮั้วฮั้วเริ่มเอ่ยเสียงดู “กินซะ นี่คือคำสั่ง”

“คะนายหญิง” สามสาวใช้ตระกูลซากระดานรับพร้อมเรียกข้อนลื้อมสี่สาวออกมา

เมื่อเห็นนิสตร์ทั้งสี่คนเริ่มตักอาหารกิน ชายหนุ่มจึงกินอย่างเต็มที่โดยไม่รีรออะไรอีกต่อไป พอรู้สึกตัวอีกครั้งเขากำลังใช้มือขวาหยิบวอดอร์ริงสี่ลิ่มขึ้นมา เพียงน้ำมันแตะลงบนริมฝีปาก น้ำลิ่มเย็นๆ ก็แล่นกระจายเข้ามาทำให้ร่างกายของเขารู้สึกกระตุ่มกระชวย เมื่อดื่มไปได้หลายร้อยอีกจึงวางมันลงบนจานสี่สาวที่เคยมีข้อลื้อมวางอยู่ เกิดเสียงดังแก๊ง กล่องอาหารเบื้องหน้าถูกอากิโกะและฮารุกะเก็บไปวางด้านข้างอย่างฉับไว

“นัตสึมิ อากิโกะ และฮารุกะ” อาเรสเรียกชื่อของพวกเขาอย่างจริงจังเมื่อเห็นสามพี่น้องตระกูลซากระมองมา เขาเอ่ยต่อ “พวกคุณต้องอยู่ดูแลเมืองแวนการ์ดนะ”

“ทำไมล่ะคะ” สาวใช้คนโตที่อยู่ด้านซ้ายถาม

“จับกำไลสี่ด้าอันนี้” อาเรสเลื่อนมือขวาไปเบื้องหน้าเผยให้เห็นกำไลสี่ด้าที่มีแสงสว่างเรืองรอง พอพวกเขายื่นมือขวามาจับ หน้าจอติดต่อสื่อสารก็ปรากฏใบหน้าของพวกเธอขึ้น *‘ที่แห่งนี้มีพวกศัตรูเตรียมดักรอฆ่า ผู้รอดออกมาได้จาก...’*

‘เฮ้!! สิ่งนี้คืออะไร’ ฮารุกะเอ่ยแทรก

‘ที่ได้ยินน้องพูดด้วยนะ’ อากิโกะพูดพร้อมหันไปทางซ้ายมือของเธอ

‘คงเป็นอุปกรณ์สื่อสารลับสินะ’ นัตสึมิมองมาอย่างวิเคราะห์ *‘ขอติดันศึกษาสักนิดนะคะ’*

มือขวาของเธออดกำไลสโตนลิงก์ออกไปจากข้อมือของเขา หญิงสาวหันไปด้านขวาของตน มือซ้ายปรากฏผ้าอัลเซมหนึ่งผืน เพียงมันถูกวางลงบนพื้น เธอก็วางกำไลสี่ด้าในมือขวาลงกึ่งกลางผ้า เมื่อเธอผงกศีรษะขึ้นลงพักหนึ่ง บนฝ่ามือซ้ายปรากฏโลหะสี่ด้า ขาวและแดงขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือออกมาอย่างละหนึ่งก้อน ส่วนมือขวามีขวดยาหลอมหลากสีล้น พอมันถูกวางลง

บนผ้าอัลเซม เพียงชั่วพริบตา ของทั้งหมดก็หลอมรวมกันกลายเป็นแหวนสีดำห้าวาง

นัตลีมีใช้มือขวาซ้อนแหวนทั้งห้าขึ้นมา เธอใช้มือซ้ายหยิบแหวนเหล่านั้นและมองอย่างละเอียดถี่ถ้วนก่อนจะแจกไปให้แก่ห้องทั้งสองและอาจารย์ เมื่อเหลือแหวนวงสุดท้าย หญิงสาวก็ใช้มือซ้ายหยิบมันยื่นส่งมาให้แก่เขา

อาเรสเลื่อนมือขวาไปรับมาดู พบว่าด้านในมีอักขรภาษาแพดิซและทาร์ดิซสลักไว้ว่า นายท่านของผู้นำตระกูลซากระ ชายหนุ่มสวมแหวนสีดำลงบนนิ้วนางมือซ้ายที่มีคิงริงอยู่ หลังจากนั้นจึงลองใช้ทันที

‘แค่นี้ก็พูดกันง่ายขึ้นหน่อยนะคะ’ เสียงยินดีของสาวใช้คนโต

‘ทุกคน’ เสียงของเดอะแฟร์ดังขึ้น อาเรสหันไปมองอีกฝ่าย ‘รู้ใหม่ว่า...แฟร์ชอบเหล้ามากเลยนะ ฮ่าๆๆ’

‘เดี๋ยวก็จับโยนเข้าไปในบลังด์ดีฟอเรสต์ซะเลย’ เสียงเปื้อน่ายของเหมยฮั่ว

‘อย่างที่ผมบอก...’ อาเรสกำลังจะอธิบายต่อ

‘เดี๋ยวดิฉันอธิบายให้เอง’ แต่เสียงจริงจังของฮั่วฮั่วเอ๋อแทรกขึ้นมา อาเรสผงกศีรษะ อีสตรีผมสีม่วงจึงพูดต่อ ‘แผนสุดท้ายของพวกเขาศัตรูคือ ใครก็ตามที่รอดออกจากบลังด์ดีฟอเรสต์ จะต้องโดนพวกมันรุมสังหาร’

‘โหดเกินไปแล้ว’ เสียงไม่พอใจของเดอะแฟร์ ชายหนุ่มหันไปมองด้วยสายตานิ่วถือ ทว่าอีกฝ่ายกลับพูดขึ้น ‘ให้ดื่มแต่เหล้ายี่ห้อห่วยๆ ทั้งวันทั้งคืนแบบนี้ มันโหดเกินไปแล้ว’

‘ไปตายซะ’ สามพี่น้องตระกูลซากระเอ่ยขึ้นพร้อมเพรียงกัน

‘ฮือๆ พวกไม่ยอมเข้าใจหัวอกแฟร์แก?’ แฟร์ตนนั่นมุดหน้าลงไปใต้น้ำ เหล้า ‘ข้าไม่ฟังพวกเจ้าแล้ว เขียวปรึกษากันให้เต็มที่ไปเลย’ ลีนวาจา อีกฝ่ายก็หายไปจากหน้าจอติดต่อสื่อสาร แต่เพียงไม่กี่วินาทีก็กลับเข้ามา ‘นี่จะไม่ง้อข้าหน่อยรี ข้าเครียดนะเวลาต้องมาอยู่ใกล้บลังด์ดีฟอเรสต์’

‘อย่างที่บอกไป ขอฝากแผ่นหลังของพวกเราด้วยนะ’ เหมยฮั่วเอ๋อ

ทันควัน เธอกุมมือขวาของเขาจนแน่น ‘แต่ถ้าหากพวกเราไม่กลับออกมา...’ ฮัวฮัวเสียบไปครู่ก่อนหยุด ‘จงไปที่เมืองวีเดียร์ของทวีปเรตมูน เข้ารับใช้ คุณหนูแห่งตระกูลเอมมารีโน้ ถึงนายหญิงเรนเน่จะมีข่าวเรื่องนิสัยดื้อรั้น แต่นิสัยที่แท้จริงถือว่าดีมาก’

อาเรสถูกคิดได้ถึงบางสิ่ง จึงเลื่อนมือขวาขึ้นมาพร้อมใส่สายพลัง กระสุนติดตาม ทำให้แหวนสีทองตรงนิ้วชี้ลอยออกไปอยู่เบื้องหน้าของนัตลีมี ‘ของชิ้นนั้นจะเป็นเครื่องยืนยันว่าคุณเป็นคนรู้จักของผม’ สีนวจากสาวใช้คนโตก็เลื่อนมือขวามารับไว้ เธอมีสีหน้าลนลาน ก่อนจะหันมามองเขา ชายหนุ่มรีบเอ่ย ‘ส่วนเงินในนั้น ถือว่าเป็นค่าอาหารและค่าเดินทาง’ ชายหนุ่มส่งยิ้มหวาน ‘อ้อ ยังมีของอีกหลายอย่างเลยที่ผมต้องฝากพวกคุณไปส่งให้’

อาเรสเปิดช่องเก็บของหยินหยางหมายเลข 1 ออกมา เขาใช้มือซ้าย หยิบแหวนนำบุญและป้ายทองคำที่มีคางคาวเจ็ดตัวลงมารวางกองหน้านัตลีมี หลังจากนั้นจึงหยิบหนังสือปกสีน้ำตาลออกมาทั้งสามเล่ม พอเปิดเจอเล่มที่มีหนังสือสีขาวอยู่ด้านใน ก็ใช้สายพลังผู้รังสรรค์สลายเล่มนั้นโดยเร็ว ส่วนสองเล่มที่เหลือวางลงบนพื้นเบื้องหน้าอากิโกะ ตามด้วยซองจดหมายสีน้ำตาลสามฉบับ กล่องอาหารสีชมพูรูปหัวใจ ภาพวาดสีน้ำมันของบัณฑิตเหล็กไหลกับภรรยาและลูกสาว บนสุดวางมันฝรั่งไว้หนึ่งวง

‘นัตลีมี ของทั้งสองชิ้นนั้นจะช่วยให้เดินทางง่ายขึ้นบนทวีปเรตมูน’ เขาหันมามองอากิโกะ ‘ส่วนหนังสือ ซองจดหมาย ภาพวาดและมันฝรั่ง ฝากไปส่งให้คนในรูปที่ สถานที่น่าจะอยู่ในเอกสารกองนี้แหละ’ อาเรสมองแว่นตัวตลกอยู่ที่พักหนึ่ง ก่อนจะเลื่อนมือซ้ายไปหยิบมันขึ้นมาดูเล่น เขาเลื่อนส่งมันไปให้ฮารุกะ ‘ฝากนำสิ่งนี้ไปส่งให้เบลนาเทียด้วยนะ ในอีกห้าปีข้างหน้า เธอจะออกมาพร้อมกับเรนเน่’

‘เรนเน่คือชื่อของคุณหนูตระกูลเอมมารีโน้’ ฮัวฮัวอธิบายอย่างรวดเร็ว เมื่อพวกเขาเปิดช่องเก็บของเสร็จสิ้น อาเรสเปิดช่องเก็บของหยินหยางหมายเลข 2 เขาหยิบหนังสือปกสีเขียวออกมาสิบแปดเล่ม วางกองลงเบื้องหน้านัตลีมี มีเพียงหนังสือปกเขียว บนที่กนิสัยคนรู้จัก เล่ม 1-2 กับ หนังสือปกขาว ที่เขา